

Патриша Грасо

A romantic scene from a film. A shirtless man with a beard, wearing a blue kilt and a gold belt buckle, is embracing a woman. The woman has voluminous, curly red hair and is wearing a bright green, long-sleeved, off-the-shoulder dress. They are kissing passionately. The background shows a stone building on a hillside under a soft, hazy sky.

**ШОТЛАНДСКА
КРАСАВИЦА**

ПАТРИША ГРАСО ШОТЛАНДСКА КРАСАВИЦА

Превод: Андреа Михайлова

chitanka.info

Хубавата Бриджит Деврьо не е точно това, което лорд Иън Макартър си е представял като идеалната любяща съпруга. Едва приключила сватбата им, тя побягва през тъма и мъгла... право в ръцете на един див шотландец, които успява да разпали горещата ѝ кръв.

После обаче с изненада научава кой всъщност е тайнственият непознат — нейният нежелан годеник Иън, пред когото стои трудната задача да опитоми своята опърничава невеста...

1

Англия, май 1564 г.

Нежен като сватбено було, дъждът се сипеше кротко от небето. В Южна Англия лятото бе започнало. Замъкът Базълдън, резиденцията на графовете Базълдън, се извисяваше като великолепно животно над мъглата.

На една от кулите самотна млада жена крачеше напред-назад. Погледът ѝ обхождаше тревожно околността, най-вече пътя, водещ към замъка.

Бриджит Едвина Деврьо, втората дъщеря на покойния граф на Базълдън, разходи поглед по пътя и зърна онова, от което се боеше. Група мъже препускаха през рядката мъгла към замъка Базълдън. Към нея! Тя потрепери уплашено.

— Виж! Годеникът ти е вече тук — прошепна нечий глас на ухото на Бриджит.

Тя бързо се обърна и се изправи срещу по-малката си сестра Хедър.

— След като омъжат мен — напомни ѝ Бриджит — очите на кралицата ще потърсят теб. И тогава, малко чудовище, ще си в същото положение, в каквото съм сега аз.

— И в каквото беше сестра ни. Когато Катрин трябваше да се омъжи за ирландеца, и ти не беше много мила — разсмя се Хедър. — А сега ще омъжат теб за някакъв дивак от Севера.

— Иън Макартър ще бъде един ден граф на Дънридж, а аз негова графиня — не остана длъжна Бриджит. Думите ѝ звучаха по-уверено, отколкото беше тя самата. — Пък и той не е бунтовник.

— По-лош е от бунтовник — изсъска Хедър. — Бунтовниците убиват в името на свободата. Диваците от Шотландското плато убиват за удоволствие.

— *Лъжкия!* — извика Бриджит. — *Луничавя лъжкия!*

Обидата улучи. Хедър изкрещя лудо, но когато протегна ръка да удари сестра си, някой я сграбчи изотзад.

— Престанете!

— Пусни ме! — извика Хедър и се опита да се пребори с братовчедка си Спринг. — Пусни ме, копеле недно.

При тези думи Бриджит си пое дълбоко въздух, а Спринг тутакси отпусна ръце. Хедър гледаше изненадано братовчедка си и се засрами, разбирайки колко е наранила девойката.

— Да, милейди — каза студено Спринг. — Аз съм само ваша незаконородена братовчедка, камериерка на лейди Бриджит.

— Извинявай. Не исках...

— Графинята ме прати да те викна — обърна се Спринг към Бриджит. — Годеникът ти е вече тук.

Трите девойки надникнаха любопитно през зъберите на кулата. Сър Хенри Бадженъл, Луиз Деврьо и младият граф Ричард бяха слезли на двора да посрещнат шотландеца. Той беше едър и добре сложен. Стисна най-напред с почиттелно кимване ръката на Ричард, след това поздрави сър Хенри. Най-сетне се наведе ниско над ръката на графинята.

— Това трябва да е Иън — прошепна Бриджит.

— Кралицата ти е искала доброто, Бри — каза Спринг.

— Ричард се забавлява — отбеляза Хедър. — Но сигурно е бесен, че лорд Макартър не е паднал на колене в прахта пред прочутия граф Базълдън.

Спринг тихо се засмя, но Бриджит продължаваше да се взира мълчаливо в мъжа, който щеше да стане неин съпруг. Хедър и Спринг погледнаха към нея, а после се спогледаха.

— Веднъж езикът ѝ да не меле — пошегува се Хедър.

Бриджит се обърна с доволна усмивка.

— Време е да поздравя хубавия си шотландец — тя напусна с отмерена стъпка терасата на кулата, но после изтича по стъпалата чак до долу. Пое си няколко пъти дълбоко въздух и излезе навън.

Нежна и миловидна, Бриджит създаде впечатление за крехка женственост у всички, които я проследиха с очи през двора. Беше сладка, а сега вървеше, свела надолу големите си, пламнали от възбуда зелени очи. Няколко къдрици, непокорни кичурчета медночервена коприна, се бяха измъкнали от плитките и ярко контрастираха с покорния, невинен израз на лицето.

Неудържимо привлечена, Бриджит се приближаваше към годеника си, без да си направи труда да поздрави семейството си или сър Хенри. Тя огледа бавно шотландеца от глава до пети и очите ѝ срещнаха внимателния му поглед.

Беше висок, строен, яко скроен. Широкоплещест, но с тънка талия и тесни бедра. Косата му беше светлокестенява, а светлосините му очи гледаха леко присмехулно.

В себе си Бриджит благодареше на съдбата, че я е дарила с млад и красив съпруг.

Изведнъж си даде сметка, че се е втренчила в него и се изчерви смутено. Усмихна се, направи реверанс и му подаде ръка.

— Лорд Макартър, аз съм лейди Бриджит.

— Лейди Бриджит — каза шотландецът и пое ръката ѝ.

— С появата ви този мъглив двор стана много по-приветлив.

— Бри — изкашля се сър Хенри, — това е лорд *Пърси* Макартър, брат на твоя годеник.

— О! — Бриджит отдръпна ръка. Пърси се усмихна, а Бриджит, пламнала от притеснение, се озърна из двора.

— А лорд Иън?

— Брат ми е още в Шотландия — като видя объркания израз на лицето ѝ, Пърси свъси чело и изруга на ум брат си.

— Лорд Иън е бил възпрепятстван да дойде — обясни сър Хенри, — затова е изпратил лорд Пърси да го замести.

— Значи ли това, че ще се омъжа за лорд Пърси?

Пърси се усмихна, а свитата му избухна в смях. Графинята поклати укоризнено глава, а на лицето на младия граф Ричард се изписа страдание.

— За мое огромно съжаление, ще се омъжите за Иън — каза Пърси.

— Бри, миличка — прекъсна го мадам Деврьо. — Лорд Пърси ще бъде заместник на брат си.

— *Заместник?* — измърмори Бриджит, шокирана и обидена. — Не! Не желая да ме омъжат за този езичник! — святкащите ѝ очи срещнаха тези на лорд Пърси. Не, той не бива да се осмелява да ѝ противоречи. — Сватба няма да има.

— Бриджит! — възкликна мадам Деврьо.

— Кралицата реши ти веднага да се омъжиш за лорд Иън — заяви сър Хенри.

— Ами нека *тя* се омъжи за него! — изсумтя Бриджит и Пърси се разсмя.

— Бри! — намеси се Ричард рязко в спора. — Аз съм граф Базълдън и твой сюзерен. Ти ще се омъжиш за Иън Макартър и ще си затваряш устата.

— Ще има да вземаш! — Бриджит се обърна и гордо се отдалечи.

— Ще направиш каквото ти кажа — изкрещя Ричард и вдигна заканително юмрук — или ще те хвърля в най-дълбоката тъмница.

Бриджит ускори крачка. Двамата, англичанин и шотландец, сподавиха едновременно гнева си спрямо дванадесетгодишния граф, изискващ подчинение. Наблюдавайки оттеглянето на Бриджит, Пърси си каза, развеселен, че бъдещата графиня Дънридж е английска лейди с темперамент на шотландка. Колко ли изненадан ще е Иън.

Бриджит влезе тази вечер нацупена в голямата зала. Беше прекарала следобеда в стаята си, впрочем не сама. Графинята-майка първа посети Бриджит и много ѝ се накара. Поведението на Бриджит беше нечувано за истинска дама, неприемливо за дъщеря на граф. Къде са гордостта и достойнството на Бриджит? Мадам Деврьо настояваше по време на вечерята Бриджит да се покаже в съвсем различна светлина. По-късно при нея се вмъкнаха Хедър и Спринг да ѝ посъчувстват. Спринг посъветва Бриджит да поприказва с лорд Пърси. Да разбере от него какво е попречило на лорд Иън да дойде на сватбата си. Хедър беше по-практична. Според нея Бриджит имала две възможности. Или да се омъжи за лорд Иън, или да отиде във френски манастир. Нито една от перспективите не беше особено привлекателна.

— Не посрамвай още повече семейството си — заповяда строго графинята, срещайки дъщеря си при входа за голямата зала.

Бриджит кимна.

— Дръж си езика зад зъбите, сестро — прошепна Ричард, докато тя минаваше край стола му.

Лорд Пърси се надигна усмихнат, когато Бриджит се запъти към мястото си между него и сър Хенри. Тя отвърна смутено на усмивката

му.

— Съжалявам за държанието си сутринта — извини се Бриджит, докато поднасяха първото ястие, овнешко с чесън и телешка плешка.

— Наистина няма защо — успокой я Пърси. — Сватбата е нещо ужасяващо и...

— Ужасяващо ли? — повиши глас Бриджит.

— Искам да кажа не да си омъжена, а да те омъжат.

— О! — изчерви се Бриджит. — Както виждам, не браните брат си — каза тя мило, — та не може и да бъдете държан отговорен за неговата неучтивост.

Пърси за малко не се задави с яденето и си пожела Иън да можеше да чуе обидата на своята годеница.

— Мисля, че...

— Зная какво мислите — прекъсна я Пърси.

— Говорите със силен акцент — отбеляза Бриджит, за да смени темата.

— Не е вярно — подразни я той. — Вие говорите със силен акцент.

Бриджит се усмихна. Находчивостта на Пърси ѝ хареса.

— Разкажете ми за родината си, милорд. Никога не съм напускала пределите на Есекс.

— Страната ми излъчва рядко благородство — подхвана Пърси и погледът му стана замечтан, — върховете на планините ѝ са заснежени, долините покрити с буйна зеленина, езерата сияйно сини — той забеляза израза на страхопочитание в очите на Бриджит и се усмихна. — Затова шотландец от високите планини винаги се завръща у дома, лейди Бриджит.

— Звучи прекрасно, бих искала да науча повече.

— Замъкът Дънридж ще стане ваш дом, ако се омъжите за брат ми. Разположен е на брега на Страшното езеро в графство Арджил — продължи Пърси. — На другия бряг на езерото е Инвъреъри, резиденцията на графа на Арджил, предводителя на клана Кембъл, към който принадлежи и родът Макартър. Сега, когато нашата красива кралица се завърна от Франция, графът ще...

— Виждали ли сте кралицата? — попита Бриджит с широко отворени, очакващи очи.

— Когато стане нужда, Блек Джек или Иън отиват в Единбург.

— Блек Джек?

— Баща ми. Да си призная, това е първото ми пътуване до Англия — продължи Пърси. — С удоволствие ще видя земите на вашия брат. Бихте ли ме придружили утре с коня си?

— Да, но само ако ме наричате Бри, както всичките ми приятели.

— Бри? — ухили се Пърси. — Също като сиренето?

Находчивостта на шотландеца забавляваше Бриджит и тя се разсмя високо и така мелодично, че привлече вниманието на всички присъстващи. Доброто настроение на лейди Бриджит явно се беше върнало. Мъжете от Севера си размениха многозначителни погледи. Щом Пърси успя така лесно да очарова темпераментната дама, Иън положително няма да има никакви затруднения, за да я опитоми.

— Лятото вече дойде — заяви Бриджит, когато потеглиха на другата заран, яхнали конете с Пърси.

— Откъде знаете?

— Въздухът е по-топъл, мъглата по-прозрачна, а дърветата малко по-зелени от вчера.

— Щом обичате английския климат — усмихна се Пърси, — ще обикнете и шотландския. Той е по-студен и по-влажнен, но през лятото малко по-зелен.

— Ужасявам се от дъжда и студа — мисълта за сватбата я гневеше.

— А зеленината? — закачи я приятелски той.

Бриджит изгледа ухиления Пърси. Не можа да сподави усмивката си. Държеше се мило с нея. Бриджит съжаляваше, че го нападна така рязко.

— Съжалявам, че...

— Не ви се сърдя, Бри. Сигурно не е леко да приемеш толкова голяма промяна — да се омъжиш за чужденец.

— Нямам друг избор.

— Бри! Бри! — по малък хълм към тях в бърз галоп се приближаваше младият граф Базълдън. — Как смееш да потегляш без охрана? — взе да хока Ричард сестра си веднага щом ги настигна. — Не е прилично, майка е ужасно ядосана.

— С мен девойката е в пълна безопасност.

— Ама аз — изрече смаян Ричард, — аз нямах предвид...

— Вие, англичаните — засмя се Пърси, — имате чудесния навик да се извинявате за неща, които не сте имали предвид. Хайде да пояздим заедно — предложи той, — преди Бри да се прибере, за да се подготви за сватбата.

Ричард погледна сестра си в очакване тя да протестира, но тя премълча. Тримата яздиха известно време в приятелско мълчание и се наслаждаваха на буйната зеленина наоколо.

— Откога тези земи са притежание на семейство Девръо? — прекъсна Пърси мълчанието.

— Базълдън ни принадлежи, откакто працядо ми е дошъл тук с Тюдора от Уелс — отговори Ричард.

— Той е працядо на кралицата — добави Бриджит.

— Като награда за неговата лоялност и заслугите му Тюдорът оженил працядо ни за нашата прабаба, наследничка на всичко, което виждате тук.

— Ние сме далечни братовчеди на кралицата — побърза да извика Ричард.

— Но майка ви е францужойка?

— Да — отговори Ричард. — Баща ни бил с крал Хенри във Франция и там се оженил за майка ни...

— Без разрешението на краля — прекъсна го Бриджит.

Пърси се усмихна и си помисли, че децата явно приличат на бащата, притежавал много силна воля.

— Но кралят простил на любимия си четвърти братовчед — продължи Ричард, — и ето че сме се появили ние.

— Преди три години разбойници убиха баща ни и кралицата стана наша опекунка — каза Бриджит. — Предполагам, че и в Шотландия има разбойници.

— В планините на Шотландия — каза Пърси — един клан напада друг за удоволствие или, може да се каже, от алчност.

За *удоволствие*! Бриджит си спомни ужасните думи на Хедър и потрепери.

— Тъкмо това задържа Иън в Шотландия — обърна се Пърси към Бриджит. — Мърдок Мънзис нападна владенията на клана Макартър. А тъй като извикаха Блек Джек в Единбург, Иън трябваше

да поеме защитата на Дънридж. Пролетта, лятото и есента са при нас време на нападения.

— Та значи шотландците убиват за удоволствие? — Бриджит просто не можа да не изрече въпроса си.

Пърси я изгледа строго, но гласът му беше любезен, когато отговори.

— Никой благоразумен човек не убива за удоволствие, момиче, нито причинява някому просто така мъка и страдания. Надявам се, че няма да се сърдите на Иън за отсъствието му.

Бриджит се намести неспокойно в седлото и изведнъж изтърси:

— Защо не останахте вместо Иън в Дънридж?

— Мисля, че е време да се връщаме. Иначе ще закъснеете за собствената си сватба — предложи Пърси и се престори, че не е чул въпроса. Не искаше да признае на бъдещата си снаха, че баща му и брат му го имат за нехаен глупак и затова се поколебаха да му поверят отбраната на Дънридж.

Следобедът преминаваше бавно във вечерен здрач и сенките в работния кабинет на графа се удължиха. Сър Хенри, Пърси и отец Дауи си приказваха, изправени пред камината, а Ричард и Хедър се разхождаха напред-назад из стаята като зверове в клетка. От време на време погледът на сър Хенри се спираше на графинята-майка, вперила със страх очи във вратата. Бриджит закъсняваше за церемонията, която трябваше да я свърже с Иън Макартър.

Хм, разсъждаваше мадам Деврьо. Дъщерята на един граф не заслужава такава сватба. Проклет да е този Иън Макартър! Проклета да е и кралицата, която допусна този неравен брак и дори настоя сватбата да стане колкото може по-скоро.

Беше, тъй да се каже, сватба от разстояние, и графинята се бе отказала от всякакъв блясък, включително и от церемония в църквата. Бриджит беше вярваща католичка и затова вече достатъчно унижена от отсъствието на годеника. Графинята знаеше, че гордостта на дъщеря ѝ няма да понесе нови обиди.

— Къде е тя? — изръмжа Ричард, страшно ядосан, че трябва да чака.

— Право на булката е да закъснее — погледна Пърси младежа.

— Божичко! — възкликна ужасена Хедър. Тя отстъпи от вратата и Бриджит влезе в стаята. От изумление присъстващите останаха със зяпнали уста.

Булката беше в черно. Беше накарала да ѝ преправят една от траурните рокли на майка ѝ. Медночервената ѝ коса беше сресана на път, събрана на тила в строг кок и покрита с черен воал. Можеха да я принудят да се омъжи за неучтивия шотландец, но трябваше да знаят, че встъпва против волята си в свещения брачен съюз.

Бриджит спря до вратата, за да постигне по-силен ефект. Святкащите ѝ зелени очи излъчваха упорство. Горко на онзи, който се осмели да критикува облеклото ѝ.

— Бриджит Едуина Деврьо! — изрече обезсърчена графинята.

— Трябваше ли да се появя като сияеща булка на отсъстващ годеник?

Ричард пристъпи напред, за да отпрати сестра си да се върне горе, но Пърси го задържа за ръката. По-добре беше тя да си изкара яда, преди да срещне съпруга си. Иън беше добър човек, но номерата на неговата съпруга едва ли щяха да го развеселят.

Пърси огледа облеклото на Бриджит от глава до пети и прекоси помещението. Раменете му трепереха от усилието да сдържи смеха си. Погледът му срещна нейния. Тя беше готова да понесе трудната ситуация. Пърси се стегна, протегна ръка, усмихна ѝ се окуражаващо. Бриджит се поколеба, учудена, че не е бесен, после сложи ръка в неговата. Двамата прекосиха стаята и се приближиха към отец Дауи.

Старият свещеник изгледа Бриджит отгоре до долу. Поклати глава и благодари безмълвно на Всевишния, че се е обрекъл на безбрачие. Церемонията започна.

Когато настъпи мигът да изрече брачната си клетва, Бриджит се поколеба. Сърцето ѝ беше свито. Погледна майка си, застанала със строг израз на лицето, после сър Хенри, който се беше извърнал, за да не издаде дълбокото си вълнение. Докато Бриджит шепнеше думите, които трябваше да я свържат с Иън Макартър, усети се обзета от безпомощност. Беше вече във властта на този езичник.

И последните думи бяха изречени. Сър Хенри отведе Пърси и Бриджит до масата в другия край на стаята, за да подпишат необходимите документи. Пръв подписа сър Хенри от името на кралицата. После подаде перото на Пърси, който сложи от името на

Иън Макартър подпис с голяма заврънкулка. Бриджит се взря мълчаливо в перото, когато Пърси ѝ го подаде.

Графинята вече искаше да ѝ направи забележка, но Пърси сложи перото в ръката на Бриджит ѝ посочи брачния договор. Покорна на съдбата си, Бриджит също подписа, и тя с енергична заврънкулка. Вече беше лейди Макартър, за добро и зло.

Графинята веднага хвана дъщеря си под ръка и я отведе към вратата.

— Сигурна съм, че би желала да смениш преди вечеря очарователната си рокля, миличка.

Бриджит прочете предупреждението в очите на майка си, кимна и тръгна. Докато прекосяваше салона, чу звънък смях. Пърси не можеше повече да се сдържа.

2

Под закрилата на мрака сякаш вълшебна ръка пръсна мъглата. В двора всички забелязаха промяната с надеждата, че този ден замъкът Базълдън ще се радва на слънчеви лъчи. Още преди здрач шотландците бяха подготвили отпътуването си. Сега, прави или седнали, повечето очакваха появата на Макартър.

Спринг се появи начумерена в двора и го прекоси.

— В стаята ѝ я няма — каза тя на графинята.

Пърси и мадам Деврьо размениха тревожни погледи.

— Ако е избягала — закани се Ричард, — жива ще я одера.

— Уф! — измърмори подигравателно Хедър. — Бри е твърде страхлива, за да... Ето я — облечена за път, с тъмен вълнен пътен костюм и шал, Бриджит се появи на двора, идваше от придворния параклис и се усмихваше извинително.

— Вече помислиха, че си избягала — извика Хедър, — но аз им казах...

— Сбогувах се с татко...

Графинята вече гледаше по-примирително и разпери ръце да прегърне дъщеря си. Бриджит се хвърли в обятията ѝ. Затвори очи, усети топлината на майка си и осъзна, че от този ден вече нищо няма да е както преди. Напускайки Базълдън, Бриджит щеше да остави зад себе си и своето детство.

— Страх ме е — прошепна Бриджит.

Майка ѝ вирна брадичка и се усмихна тъжно.

— Не бива да се боиш, миличка. Ако съпругът ти прилича поне малко на лорд Пърси, той е добър човек. Ще ми обещаеш ли нещо, Бри?

— Да, каквото поискаш — кимна Бриджит.

— Понякога си много импулсивна — каза тя. — Преди да кажеш или сториш нещо, помисли, че си дъщеря на граф. Ще го направиш ли за мен?

— Да, обещавам ти.

Графинята целуна Бриджит и силно я прегърна.

— Сбогувай се с брат си и сестра си — прошепна тя накрая.

Бриджит се обърна към Хедър. Сестрите се прегърнаха разплакани.

— Прости ми, че те наплаших — изхълца Хедър. — Сигурна съм, че лорд Макартър не убива за удоволствие.

— Аз пък се извинявам, че те обидих — каза Бриджит. — Харесвам луничките ти. Ще ми пишеш ли?

Хедър кимна и те се прегърнаха за последен път. Бриджит погледна брат си. Устните ѝ трепереха от усилието да не се заплаче.

— Сбогом, ваша светлост — каза тя и направи реверанс. Младият лорд се хвърли твърде недостолопно в прегръдките на сестра си, без да крие мъката си.

— Ще ми липсваш, Бри.

— Постарай се да научиш много неща, за да станеш прекрасен човек като татко — каза Бриджит и силно го прегърна.

— На всяка цена — обеща Ричард и погледна към Пърси. — Ако ти потрябвам — прошепна той, — прати ми знак.

Бриджит целуна сър Хенри по бузите.

— И вие ще ми липсвате, милорд. Бяхте ми като баща. Благодаря ви, че толкова се грижите за нас.

— Бъди щастлива, Бри.

Бриджит кимна и се обърна към Пърси.

— Готова съм.

Пърси ѝ помогна да яхне коня, после възседна своя жребец. Бриджит видя как шотландецът Джейми помогна на братовчедка ѝ Спринг да се качи на седлото и беше щастлива, че тя заминава с нея. Ще има в дома на съпруга си поне една приятелка.

Пърси даде заповед да потеглят. Заобиколена от войните на мъжа си, лейди Макартър започна дългото си пътуване до Шотландия. Бриджит съзерцаваше пейзажа и го запомняше. Щеше да мине много, много време, преди да види отново отечеството си. Вече се развиделяваше и заедно с небето просветляваше постепенно и настроението на Бриджит. Кой е казал, че непременно ще страда от гнета на невъзможен съпруг? — мислеше си тя. Защото кралицата го е заповядала? Ако животът с онзи еретик се окаже невъзможен, ще избяга!

В унисон с нейната възвърнала се самоувереност, и слънцето отметна покриващите го облаци. Бриджит усети възбудата на приключението, засмя се с младежка жизнерадост и пришпори коня. В надпревара с невидим съперник задмина ескорта. Пърси изруга и я последва.

Бриджит се озърна и видя, че Пърси я настига. Отново заби шпори, но нейният скопен жребец не можеше да се сравни с неговия бегач. Пърси ѝ викна да спре, но тя се престори, че не го е чула. Той протегна ръка, дръпна ѝ юздите от ръката и накара жребеца да намали ход, а после и да спре.

— Не бива да се откъсвате без предупреждение — смъмри я Пърси. — Опасно е.

— Слънцето свети и животът е просто прекрасен! — извика Бриджит, без изобщо да се впечатли от строгостта му. Радостта ѝ беше заразителна и Пърси можа само да се засмее. Тя погледна приближаващия се ескорт и добави: — Никак не ми харесва начинът, по който вашият Джейми се е втренчил в Спринг.

— Не помня тя да се е оплакала — каза Пърси. — Но виждам, че сменяте темата.

— Колко сте прозорлив!

— Говоря сериозно — натърти той. — Не може да ни изпреварвате, когато си щете. Няма да успея да ви защитя. Тук може да е пълно с разбойници.

— О! — възкликна Бриджит и приближи с коня към Пърси.

— Пърси — попита тя изведнъж. — Защо лорд Иън си е избрал годеница-англичанка?

— Идеята беше на Блек Джек. От политически съображения, предполагам.

— Политически съображения?

— Английската кралица защо ви омъжи за шотландец?

— Предполагам, за да има в Англия грижата за една баптистка по-малко.

— Нали ви казах — политически съображения.

Всяка измината миля от това безкрайно яздене влошаваше все повече както настроението на Бриджит, така и състоянието на задните ѝ части. По здрач любовта ѝ към приключенията се беше изпарила. Спряха да пренощуват в Сейнт Олбън, град с изглед към река Вир.

Спряха пред странноприемницата „Червения лъв“, където вече ги очакваха, защото един от хората на Макартър беше препуснал напред да пригответи всичко. Твърде уморена, за да слезе, Бриджит се олюляваше на седлото.

— Горкото момиче! — каза загрижено Пърси. Той я свали от коня и я занесе в кръчмата на странноприемницата. Ханджията, нисичък и набит, веднага ги отведе в стаята на Бриджит. Следваше ги не по-малко страдащата Спринг.

— Не! — извика Бриджит, когато разбра, че Пърси иска да я сложи да седне на леглото. — Ще ям права и ще спя по корем.

Пърси сподави смеха си и се обърна към Спринг:

— Джейми веднага ще донесе вечерята. Искаме утре да тръгнем още в зори. Тъй че бъдете готови.

Вратата се затвори и Бриджит се излегна, напълно облечена, с лице надолу, върху леглото.

— Забрави за вечерята ми, братовчедке. Толкова съм уморена, че не мога да дъвча — едва изговорила последната дума, Бриджит вече спеше.

След пет дни на седлото Бриджит и Спринг все още имаха рани, но вече не страдаха толкова. В пътуването си на север, минаха през Лестър, Дерби, Шефийлд и средновековния град Йорк.

Йорк беше краят на цивилизацията, каквато я познаваше Бриджит. Спринг и тя прекарваха нощите на неудобни походни легла в палатката, която хората на Макартървци разпъваха за тях. Двете англичанки бяха направо смаяни — яките шотландци просто се загръщаха в черно-зелените си одеяла и спяха на земята.

Заобиколени от мъже от клана Макартър, Бриджит и Спринг продължаваха да яздят, да се оплакват от мазолестите си задници и да се питат дали слънцето изобщо ще се покаже отново. В един миг Бриджит откъсна поглед от братовчедка си и се смая от гледката, която се простираше пред нея.

— *Вижте!* — извика тя и посочи с пръст към далечината.

На хоризонта се простираше лилав килим от пирей. В далечината се издигаха планини, толкова високи, че на човек му спираше дъхът. Безброй дървета ги обагряха в тъмнозелено.

Разтревожени от вика на Бриджит, мъжете от клана Макартър извадиха мечове от ножниците. Като се увери, че няма опасност, Пърси им заповяда да скрият оръжието. После препусна към двете жени.

— Вашите високи планини са наистина прекрасни! — възкликна очарована Бриджит.

— Високи планини ли? — обърка се Пърси.

— Но погледнете, Пърси. Високите планини, ей там.

— Ох, момиче! Та ние едва напуснахме Англия — Пърси се разсмя и хората му след него. — Това са Чевийт Хилс, Бри, а не високите планини. Сега сме в пограничните земи, в Ботуелс Ленд.

— Ботуелс?

— На граф Ботуел — обясни той. — За съжаление, не ще можем да се възползваме от прочутото гостоприемство на Джейми Хепбърн. Той гостува на вашата кралица в затвора Тауър, но според слуховете скоро щял да бъде освободен.

— Какво е сторил, та са го затворили в Тауър?

— Сторил? — Пърси сви рамене. — Нищо, доколкото зная.

— Но тогава защо...

— На една кралица не й трябват причини — прекъсна я Пърси. — Както вече казах — политика.

— О!

— Пратих вестоносец да съобщи на хората на графа, че преминаваме — добави той. — Не бих искал да ни нападнат.

— *Нападнат?* — възкликна уплашено Спринг.

Пърси погледна камериерката на снаха си.

— Разбойниците на графа са диви момчета.

— Тези пирати тренират с нападения своята боеготовност — подхвана Джейми, който беше яздил до Спринг. — Но не се тревожете, момичета. Ще ви браня с цената на живота си — Спринг му се усмихна лъчезарно, а Джейми хвърли над главата й многозначителен поглед на Пърси.

— Хайде да ги изпреварим — предложи веднага Пърси на Бриджит. — Ако се интересувате, ще ви разкажа нещичко за историята на Шотландия.

Двамата избързаха малко напред, после накараха конете да вървят по-спокойно, като внимаваха хората им да могат да ги виждат. Бриджит се усмихна очаквателно на Пърси.

— Най-великият шотландски герой е Робърт Брус, разбил вашите английски войски — подхвана той.

— Не го вярвам! — извика разочарована Бриджит. — Не съм чувала шотландци да са побеждавали англичани.

— Това не ме учудва — възрази Пърси, — но е вярно. Робърт Стюард е бил внук на Брус, а Джеймс I — внук на Робърт. Всички от кралската династия на Стюардите, включително бащата на кралица Мери, са имали трагичен край — Пърси се вживяваше в темата. — Джеймс I е бил убит. Синът му Джеймс II е бил коронясан на шестгодишна възраст. За съжаление, умрял при нещастен случай — от експлодирал топ. Синът му Джеймс III, се възкачва на деветгодишна възраст на престола. Както и дядо му, бил убит. Джеймс IV се оженва за Маргарет Тюдор, лелята на вашата кралица. Фаталната му грешка била да нахлуе в Англия. При Флодън бива разбит и пада в боя.

— За Флодън съм чувала — вметна бързо Бриджит.

— Това също не ме учудва — усмихна се иронично Пърси.

— Смятам, че е много добре една страна да се гордее с победите и добродетелите си — заяви високомерно Бриджит, но устните ѝ трепнаха в лека усмивка. — Продължете, моля ви.

— Джеймс V, син на Маргарет Тюдор и братовчед на вашата кралица, се оженва за Мари дьо Гиз. Кралица Мария е нейна дъщеря. Клетият Джеймс починал няколко секунди след раждането ѝ. Някои казват, че сърцето му се пръснало, защото не успял да остави законен син за наследник. Куп негови незаконни синове са пръснати из цялата страна, някои припознати, други не.

— Колко тъжно!

— Надявам се — добави Пърси, — че при нашата красива кралица Мария всички проклетия, тегнеци върху рода Стюард, ще загубят сила.

— Ще е разумно от нейна страна — изкоментира Бриджит, — ако се откаже да нарече някой от синовете си Джеймс.

— Съгласен съм с вас — засмя се Пърси на разсъжденията ѝ. Какво можеше да знае една английска дама за могъществото на клановете? Тя никога няма да разбере смесицата от любов и омраза,

свързвала генерации егоистични Стюардовци на трона с предводителите на шотландските кланове, същински независими монарси в собствените си владения. Казано най-общо, Стюардите си заслужаваха сполетелите ги трагедии.

— Е, момиче — промени темата Пърси. — Ще пътуваме още два дена и една нощ и ще стигнем в Дънридж.

— Толкова скоро? — в гласа на Бриджит звучеше неприкрит страх.

— Нямаш причина да се тревожиш, Бри — каза Пърси. — Иън е добър човек. Ще се изненадам, ако не го срещнем още преди да сме стигнали.

— Какво искате да кажете?

— Ако Блек Джек се върне в Дънридж, Иън сигурно ще препусне, за да ви пресрещне. Убеден съм, че гори от нетърпение да се запознае със съпругата си.

На другата заран Джейми стоеше както винаги до коня на Спринг и я чакаше да се появи.

Зарадвана, но и смутена, Спринг отиде усмихната при него.

— Сладка моя Спринг — закачи я Джейми. — Вашето име, означаващо пролет, много ви подхожда. Пролетта е любимото ми годишно време.

— Не подозирах, че шотландците са толкова безсрамни ласкатели — силно се изчерви Спринг.

— Не ви лаская — той хвана брадичката ѝ с мазолеста ръка. — Има ли във вашия дом и други толкова прекрасни момичета?

— Три полусестри — измърмори тя, ядосана от докосването му. — Ейприл, Мей и Джун.

— Ейприл, М-Мей и Д-Джун — значи кръстени на трите пролетни месеца — април, май и юни — изпелтечи Джейми и я накара да се засмее. — Навярно е излишно да питам кога са родени. Само полусестри? Значи майка ви е починала?

— Не — Спринг извърна глава болезнено уязвена. — Ние сме от различни бащи.

— Съжалявам, че сте загубили баща си — каза той меко.

— И това не е така — отвърна тя. — Не познавам баща си.

— Много съжалявам — Джейми погали Спринг по пламналата буза. — Но аз никога няма да ви причиня мъка.

— *Джейми!* — извика Пърси. — Стига си флиртувал с дамата. По-добре ѝ помогни да яхне коня.

Дојде ред Джейми да се изчерви. Лицето му пламваше все по-силно и придоби почти цвета на огненочервената му коса. Спринг се ухили. Без дума повече, Джейми я вдигна на седлото.

Въпреки че денят беше облачен и хладен, Бриджит беше в добро настроение, докато яздеше мълчаливо до Пърси. Беше напрегната в очакване да срещне съпруга си, но и радостна, че на другия ден ще стигнат замъка Дънридж. В замечтано очакване вече си представяше близките утринни часове — мислите ѝ бяха насочени по-малко към съпруга, отколкото към вана с димяща вода, в която мечтаеше да се потопи.

— В Шотландия имате вани, нали? — попита внезапно Бриджит.

— Да, имаме — усмихна се леко Пърси.

— Хубаво — Бриджит си затананика весела мелодийка, сякаш вече усещаше горещата вода, в която ще се изпарят всичките ѝ болки и грижи.

Следобедът стигнаха графство Арджил, родината на клана Макартър. Под ниско надвисналите облаци здрачът се спускаше бързо над околността и накара свитата да изгради лагера си по-рано от обичайното. Мъжете се разделиха на две групи. Докато едната опъваше палатката на Бриджит, другата накладе огън и се залови да приготви вечерята.

Когато палатката беше готова, Спринг стана, за да оправи походните легла за през нощта. Бриджит остана край огъня и задряма. Клепачите ѝ натежаваха все повече и тя затвори очи.

Събудиха я внезапна тревога и шум и Бриджит се сепна. Нападаха ли ги? Не се чуваха войнствени шумове, само приближаващи коне и мъжки смях. „Сигурно е мъжът ми — помисли си тя. Какво да правя? Ако вляза в палатката, той ще има предимството да прати да ме извикат. Ако остана, където съм, ще може пък да ме изгледа отвисоко. Най-достойно ще е да посрещне Иън Макартър като равна.“ Бриджит стана и се запъти към смеховете.

Когато се приближи, видя вече познатите черно-зелени наметала на клана Макартър. С гръб към нея Пърси поздравяваше червенокос мъж, който приличаше на Джейми. Искаше да продължи, но се вцепени, когато чу разговора им.

— Дъги! — стискаше Пърси ръката на мъжа. — Къде е Иън?

— Няма го тук — отговори Дъги. — Дойдохме да ви придружим до дома.

— Блек Джек още ли не се е върнал от Единбург?

— Напротив, господарят се прибра.

— Но къде е тогава Иън?

— Лейди Антония имаше проблеми с малката Гленда. Не зная какви именно — ухили се Дъги. — Оная успя да надхитри Иън като някой младок — засмя се тихо Дъги. В същия миг забеляза Бриджит. — Това ли е съпругата-англичанка?

Пърси се обърна рязко. Лицето на Бриджит беше преbledняло, тя трепереше от гняв, че така зле обидиха мъжа ѝ. Бриджит сви устни и гордо се отдалечи.

И адът не познава по-силен гняв от този на унижена жена, а Бриджит Деврьо Макартър не правеше изключение. Тя нахлу в палатката и стресна Спринг с внезапната си поява.

— Какво има? — извика Спринг, уплашена от израза на Бриджит.

— Той пак ме обиди!

— Кой?

— *Моят съпруг!* — избухна Бриджит. — Пратил хората си да ни ескортират, но него го няма. Изглежда не означавам нищо за Иън Макартър.

— Може да е бил възпрепятстван...

— Неговият човек не можа да посочи на Пърси сериозна причина за отсъствието му — изсумтя Бриджит. — Човекът се присмиваше. *На мен!*

— Но може би...

— Не търси *никакво* извинение за мъж, за когото няма такова — изкрещя Бриджит. — На чия страна си всъщност?

— Това война ли е? — сопна ѝ се разгневена Спринг. — Налага ли се да избираме страна?

— Не, не е война — гласът на Бриджит беше заплашително тих. — Войната трябва да се води между двама и аз повече няма да се

примирявам с това положение.

— С какво?...

— Бри? — чу се гласът на Пърси пред палатката.

— Кажи на Пърси, че искам да остана сама — заповяда Бриджит.

Спринг въздъхна и излезе навън.

— Тя желае да остане сама, милорд.

— Но аз трябва да поговоря с нея за Антония.

— Антония?

— Вдовицата на моя брат Малкълм — обясни Пърси. — Тя е причината Иън да не е тук.

— Бри е уморена — каза Спринг. — Убедена съм, че утре ще е в по-добро настроение.

— Да — съгласи се Пърси. — Навярно сте права.

3

— Е? — попита Спринг и изгледа Бриджит, седнала на походното легло. Чула гласа на братовчедка си, Бриджит вдигна поглед, но не отвърна.

— Бри, какво си намислила?

— Нищо. Поне не веднага — отвърна тя. — Остави ме сама. Не искаш ли да вечеряш с Джейми?

Спринг я гледа още известно време, после излезе. Когато остана отново сама, лицето на Бриджит се вкамени в гримаса, предизвикана от спомена за безсрамната обида, която ѝ бе нанесъл нейният съпруг.

Но изведнъж на лицето на Бриджит се появи въпреки всичко тържествуваща усмивка. Беше предизвикана от невероятната идея, която я осени. Иън Макартър има настоятелна нужда от урок на тема унижение — така бе решила. Той явно е забравил, че му трябва законна съпруга, за да има легитимен наследник. За мен ще е удоволствие да му го напомня. Ще се прибера у дома и ще се върна чак когато този езичник ме помоли на колене за прошка.

Бриджит скочи от леглото и взе да рови в багажа на Спринг, изваждайки по-стари пътни дрехи на братовчедка си. Не можеше да носи на връщане към къщи собствените си дрехи. Никой не биваше да се десети, че е графска дъщеря.

Бриджит скри дрехите под своето походно легло и седна да обмисли бягството. Заради стражата не можеше да вземе кон. С въздишка се примири с мисълта, че ще трябва да извърви пеш дългия път до замъка Базълдън. Изобщо не хаби мисли за това какво ще яде и къде ще спи. Из пътя все ще намери някъде подслон.

Бриджит скочи сепната и разбра, че е заспала и за малко да пропусне единствената възможност да избяга. Погледът ѝ падна върху леглото на Спринг. Момичето спеше.

Бриджит стана и измъкна дрехите, скрити под леглото. Бързо и тихо се съблече, после навлече поизносените дрехи.

Бриджит отиде на пръсти до предната страна на палатката и се послуша. Да се осмели или не? Беше тихо, но тя знаеше, че стражите на Макартъровци дебнат някъде наблизо.

Изведнъж я налегнаха съмнения. Обърна се и реши да се измъкне през задното платнище. Спринг изстена насън и Бриджит се вцепени. Само очите ѝ се обърнаха към девойчето.

Минаха няколко мига. Бриджит коленичи до задното платнище на палатката и вдигна долния край. После се взря напрегнато в нощта. Нямаше жива душа. Запълзя на четири крака към гората. Когато стигна до дърветата, спря и се послуша дали вече не са вдигнали тревога. Нищо не наруши тишината. Бриджит стана бавно и занавлиза все по-навътре в гората.

Небето беше ясно, луната светеше ярко, но смелостта напускаше все повече Бриджит, колкото повече се отдалечаваше от сиянието на лагерния огън. В бързината на бягството изобщо бе забравила за страха си от тъмното и самотата. Сега горските шумове ставаха все по-близки. Почти до нея изкрещя кукумявка и Бриджит цяла се сви. Сърцето ѝ биеше лудо. Чу самотната жалба на вълк и се вцепени. Беше толкова уплашена, че не можеше да направи крачка.

С обляно в сълзи лице Бриджит се облегна на едно дърво. „Не мога да избягам и после да се върна, простена тя. Колко унижително би било. Колко е глупаво да се изложя на опасности само защото един мъж ме е обидил.“ Бриджит избърса сълзите, седна, притисната до едно дърво, и дочака там утрото.

Нощта още беше непрогледна, когато Бриджит се събуди от дрямката си и отвори очи. Косата на тила ѝ я драскаше и от това ѝ минаха тръпки по гърба. Бриджит се озърна, наложи си да открие откъде идва опасността — и се задъха. Чифт блестящи очи я наблюдаваха. Прехапа устна, за да не извика.

Луната надникна иззад преминаващ облак и Бриджит нервно се ухили. Святкащите очи бяха на малко лисиче.

— Много си хитро — прошепна тя и протегна ръка.

Лисичето се приближи любопитно, после спря и взе да души. Като разбра, че Бриджит не представлява опасност, дойде съвсем близко.

— Да не си изгубило майка си? — измърмори Бриджит и установи, че медночервената му козина много прилича на нейната коса. Бриджит вече не се чувстваше толкова самотна и погали лисичето. То веднага се сгуши в нея и заедно легнаха да спят.

Утринната зора багреше небето в светлосиво. Почти всички бойци на Макартър още спяха, когато самотен конник се озова необезпокояван сред тях. Той кимна на стражите и скочи на земята.

Иън Макартър имаше внушителна фигура. Висок метър и осемдесет, мускулист, но без нито един излишен грам по тялото. Правеше впечатление на слаб, но когато участваше в смъртоносни битки, враговете му бързо разбираха, че не е бивало да подценяват силата му. Косата и очите му бяха черни като безлунна нощ. Дългият прав нос хармонираше с плътните устни, а здравият загар от слънцето и вятъра правеше лицето му още по-хубаво. Тъмната кожа и силното тяло на Иън силно привличаха жените. Ярката мъжественост, която излъчваше, го правеше неотразим.

Иън погледна Пърси, който още спеше. Седна до брат си и си каза, че той много прилича на покойната им майка. Наведе се над ухото на Пърси и викна високо:

— Добро утро, братко.

Пърси скочи:

— Иън!

— Зная, че не биваше да те пращам да вършиш мъжка работа — каза Иън. — Ти си все същият сънливко.

Пърси стана, уви се в одеялото и се обърна към Иън.

— Сърдечни благопожелания за сватбата ти, Иън — ухили се той. — Наслади ли се на брачната нощ?

— Не ти ли казах да ме заместиш? — отвърна с лека усмивка Иън. — Изглежда съм пропуснал — Пърси едва не изхълцука от смях. — Впрочем — добави Иън — къде е булката? Препускал съм цяла нощ, за да я видя.

— Навярно още спи — отговори Пърси и хвърли поглед към тихата палатка. — Лейди Бриджит, или Бри, както я наричат нейните приятели, е хубаво момиче.

— Да я събудим ли, за да мога сам да се уверя?

— Първо трябва да ти кажа някои неща.

— Слушам те.

— Търпението не е сред най-големите ти добродетели, братко — подхвана Пърси. — Но към съпругата си ще трябва да проявиш търпение. Колкото и хубава да е, Бри е не по-малко избухлива от теб.

— Колкото и темпераментна да е една жена — отвърна Иън, — ще се оправя с нея. Хайде да вървим.

— Не припирай толкова — Пърси сложи ръка на рамото на Иън. — Тя не е кое да е момиче, с което човек може лесно да се оправи, според твърде деликатния ти израз. Фактът, че я омъжиха за представител на годеника, нарани дълбоко гордостта ѝ и дамата е бясна. Не забравяй, че е графска дъщеря.

— Е, и?

Пърси свъси чело.

— Яви се на брачната церемония в черна траурна рокля. Бих казал, че не изпитва ни най-слабо влечение към теб. А миналата нощ... — шумотевица близо до палатката накара Пърси да млъкне и двамата братя се обърнаха в посоката, откъдето идваше паниката. Придружен от изпадналата в истерика Спринг, към тях се приближаваше Джейми.

— Англичанката я няма — каза Джейми и камериерката кимна разплакана.

— К-к-когато с-се с-събудих — изхълца Спринг — Бри вече беше изчезнала.

— Проклетата хлапачка! — изруга Иън. — Като я намеря, ще я насиня от бой! — той изтича към коня си.

— Той не знае даже как изглежда — каза Пърси, преди да последва брат си. — Заведи Спринг в Дънридж. Ще се видим там.

Бриджит се събуди рано. Лисичето лежеше на кълбо в скута ѝ. Тя се усмихна на спящото кълбце медночервена козина, сложи го до себе си и бавно стана. Всяко мускулче на тялото я болеше и ѝ напомняше изминалата, пълна с неудобства нощ. Едва когато стомахът ѝ силно

изкурка, разбра колко е гладна. „Трябва да стигна до някое поточе, каза си тя. Водата ще ме засити, докато намеря помощ.“

Без изобщо да има представа къде се намира, Бриджит тръгна напред. Озърна се и видя, че лисичето я следва. Когато се обърна, то спря.

— Спокойно можеш да дойдеш с мен, ако искаш — Бриджит протегна подканващо ръце и лисичето приближи. — Ще те нарека Слай — добави тя и го вдигна високо. — Хитърчо — подходящо име за лисиче, нали? Разбра ли?

Слай я гледаше с тъжни очи и Бриджит изпита странна радост, че зверчето я беше приело за майка.

Набра из пътя зелени ягоди, за да потисне протестите на стомаха си. Сподели ягодите със Слай, но и двамата бяха недоволни от оскъдната закуска. Бриджит си мислеше с копнеж за говеждо, свинско и овнешко месо. Слай мечтаеше за добре охранено зайче или пиле.

След като бе обикаляла часове наред, клетата двойка спря. Бриджит се послуша внимателно. Сега чу отново ромоленето на поток. Пусна Слай на земята и забърза към водата.

Щом зърнаха потока, Бриджит и Слай хукнаха към скалистия бряг. Слай потопи смело езиче и взе да пие. Бриджит коленичи, потопи лице във водата, после се изправи със смях. „Намерих рекичка, каза си щастлива. А сега ще намеря и човек, който да ми помогне да открия пътя за дома.“

Бриджит погледна към Слай. Козината на врата и гърба му беше настръхнала. Опасност! — крещяха всичките й сетива и тя се обърна. Тъмен конник на още по-тъмен кон я наблюдаваше от края на гората.

— Дяволът! — помисли си ужасена Бриджит и остана със зяпнала от изненада уста.

— Мадам! — извика Иън, но тя продължаваше да го гледа втренчено и мълчаливо. Иън скочи от коня, а Бриджит изведнъж отново оживя. Скочи и побягна. Когато се обърна да види дали той я следва по петите, блъсна се в едно дърво и падна в несвят на земята.

Иън коленичи до нея и веднага разбра колко хубава е съпругата му. Кожата ѝ беше бледа и нежна като коприна. Имаше малко овално лице, свършващо с енергична остра брадичка. Нослето беше малко, а крайчецът, леко извит нагоре, му придаваше дяволитост. Устните, розови и подканящи, бяха сякаш създадени за целувки. На челото, над

дясната вежда, вече се вдигаше цицина, а под окото на припадналата, все още затворено, имаше бяло петно.

„Какъв ли цвят са очите й, помисли си той. Жена ми е толкова нежна и бяла, колкото аз съм едър и тъмен. Противоположности!“ Иън тихо се засмя. От тази малка лисичка не очакваше сериозна съпротива.

Иън чу шум и се обърна.

— Виждам, че си успял да уловиш съпругата си — каза Пърси. Погледна лицето на Бриджит. — Божичко, Иън! Какво си й сторил?

— Нищо — изръмжа Иън. Обърна се отново към Бриджит и я вдигна на ръце. В главата му се зароди план. — Ще я занеса в ловната хижа. Там ще можем да се опознаем без любопитните погледи на околните. Кажи на Блек Джек къде съм.

— Ами като дойде на себе си — попита упорито Пърси, — как ще я накараш да остане. Не можеш все вързана да я държиш, пък и дамата не може да те понася. За твое добро ти го казвам.

— Стига, братче — засмя се Иън. — Няма да й откроя кой съм. Ще кажа, че съм Рос Макартър, копеле на Блек Джек и неин спасител. Ще й помогна да се скрие от Иън.

Пърси отметна глава и високо се изсмя.

— Моля те за една услуга, братко — добави Иън и Пърси кимна в знак на съгласие. — Не казвай на Антония къде сме.

Бриджит лежеше в безсъзнание на единственото легло в ловната хижа. Иън седеше до нея и притискаше влажна кърпа към челото й.

„Прелестна е, мислеше си той. Сполучил съм в избора на съпруга.“ Клепачите на Бриджит затрептяха и тя отвори очи. Мъжът и жената се изгледаха мълчаливо. *Зелени очи!*

— Как се чувствате? — прекъсна мълчанието Иън.

Бриджит докосна челото си.

— Главата... ужасно ме боли.

— Ами яко се ударихте — каза той. — Съжалявам, че ви стреснах и станах причина за нещастния случай. Коя сте вие?

— Вие кой сте? — отвърна тя, нащрек пред опасността, която се криеше във въпроса му. Който и да беше, носеше черно-зеленото наметало на клана Макартър и сигурно познаваше съпруга й.

— Рос Макартър, извънбрачен син на граф Дънридж, на вашите услуги — засмя се Иън. — А вие сте?

— Макартър ли?

— Да, Рос Макартър. А вие?

— Аз... аз не мога да си спомня — измъкна се Бриджит и го изгледа изпод дългите медночервени мигли. Дали ще повярва на тази невероятна лъжа? — Циганка! Аз съм циганка! Или поне така мисля.

Изразът на Иън остана съчувстващ, но той с мъка сподавяше смеха си, а очите му святкаха игриво.

— От удара по главата тази заран е — каза той. — Но съм сигурен, че скоро ще си спомните коя сте. Пийнете по-яка глътка от това лекарство.

Иън помогна на Бриджит да седне и тя отпи от шишето. Очите ѝ се отвориха широко от ужас, когато уискито прокара пламтящия си път до стомаха ѝ. Бриджит се задави и потрепери. Изведнъж си даде сметка, че е съблечена.

— Но аз съм гола! — извика тя ужасена и смутена.

— Не можех да ви сложа с дрехите в леглото — ухили се Иън и я потупа по ръката. — Не се бойте, вече съм виждал много, много голи жени, но съм се държал почтено.

Към смущението на Бриджит се примеси яд, но Иън я побутна да легне отново на възглавницата и отметна нежно няколко кичура червена коса от челото ѝ.

— Затворете очи и си починете. Обещавам ви, че когато се събудите, ще се чувствате много по-добре.

Когато Бриджит се събуди по-късно, тя наистина се чувстваше по-добре. Ударите с чук в главата ѝ се бяха превърнали в тъпо туптене. Отвори очи. Домакинът ѝ никакъв не се виждаше.

Замаяна, но твърдо решена да се махне, Бриджит се опита да стане, но се смъкна отново върху възглавницата. Затвори очи и си пое няколко пъти дълбоко дъх. После се озърна.

Хижата се състоеше от едно-единствено просторно помещение. До едната стена беше леглото. На друга — огнище, в което гореше огън. В черно котле врише нещо, което ухаеше чудесно и на Бриджит направо ѝ потекоха лигите.

Килим, съшит от няколко животински кожи, покриваше средата на пода. Имаше и дъбова маса с два стола, скромни, но с хубава изработка. Вратата беше срещу долния край на леглото. В мига, в който погледът на Бриджит се спря на вратата, тя се отвори.

— Виждам, че сте будна — приятелски ѝ се усмихна Иън. — По-добре ли сте?

— Много по-добре — в отговор леко му се усмихна Бриджит.

Иън взе от масата една купа и я напълни със супа от черното котле. После прекоси помещението и седна на ръба на леглото.

— Надигнете се — заповяда той, — трябва да хапнете.

Бриджит се покори, но Иън нито ѝ подаде купата, нито се залови да я храни. Той сякаш беше изпаднал в транс. Бриджит проследи втренчения му поглед и дъхът ѝ спря. Одејалото се беше смъкнало и гърдите ѝ бяха открити. Изчерви се до корените на косите и придърпа рязко одејалото.

— Както вече ви казах, виждал съм много и много...

— Разбрах го от първия път! — изсъска ядосано Бриджит. По някаква необяснима причина мисълта, че Рос Макартър е виждал неизброимо множество прекрасни голи жени, никак не ѝ харесваше.

При язвителните думи на жена му черните очи на Иън се присвиха, но после се усмихна търпеливо, приемайки, че причина е главоболието ѝ.

— Спомнихте ли си как се казвате? — попита той и напълни устата ѝ със супа.

Тя преглътна и отговори:

— Мисля, че беше Бриа.

— Бриа ли? — сподави усмивката си Иън. — Звучи като името на онова френско сирене. А презимето?

Бриджит се поколеба, замисли се какво да каже.

— В момента не мога да си спомня. Аз съм циганка.

— С тази червена коса и зелените очи не им приличате твърде на циганка — подигра ѝ се той.

— Приличам на майка си — отвърна Бриджит, без да се замисля. — Тя е францужойка.

— Значи майка ви е францужойка?

— Баща ми срещнал майка ми, докато прекосявал Франция, а останалото е дълга история — „лъжа, в която има малко истина, по-

добре се запомня“, реши тя.

Иън потърка тъмната се брадясала брадичка, сякаш усилено мислеше.

— Не бях чувал цигани да пътуват из тези места. Вие как се озовахте в тази страна?

— Бяхме се запътили към Единбург, но аз се отделих от останалите и се изгубих.

— Единбург ли казахте? — Иън едва се сдържаше да не се разсмее. — Той е в другия край на Шотландия.

— Нали ви обясних, че се загубих.

Той не отговори, но се втренчи в Бриджит, която изпита неприятното чувство, че той може да надникне в душата ѝ и знае истината. Но възможно ли беше?

— Ако ми обясните как да стигна до Единбург, утре заран ще тръгна — каза тя.

— Утре няма да ходите никъде.

— Но...

— Забранявам ви — извиси глас Иън. — От тук нататък ще се грижа неотлъчно да сте добре. Още няколко дена ще останете тук, а после навярно ще ви отведе при вашето семейство.

— Но...

— Стига приказки — настоя той, но иначе продължи да е любезен. — Необходимо ви е спокойствие. Утре заран ще отида на лов и вечерта ще ядем заешко. А сега си легнете и затворете хубавите си зелени очи.

Бриджит беше все още твърде изтощена. Затвори очи и след малко беше вече заспала.

Циганка! Иън се засмя и реши, че историята ѝ е много изобретателна. Стана, привлече един стол до огнището и седна с чаша уиски в ръка. „Колко хубава е жена ми, мислеше си той. Изпитвам желание още сега да я обладая.“ Видът на сладкото ѝ тяло го възбуждаше. Имам право да взема каквото желая, но жалък е онзи мъж, който не умее да владее нагона си. И все пак, проклет да съм, ако прекарам цялата нощ на този стол.

Иън стана и се съблече. После се вмъкна под завивките до Бриджит, която, разбира се, спеше и не забеляза, че има някой в леглото. Той също заспа, но след малко пак се събуди, защото усети, че

съпругата му се е гушнала в него. Беше заровила лице на гърдите му, а единият ѝ крак лежеше върху мускулестото му бедро.

Да я докосва и да не я докосва беше най-сладкото мъчение, което Иън бе изпитвал. Погали я нежно по гърба и се наслади на копринения допир на кожата ѝ. Тя изстена, а той се усмихна в тъмното. После затвори очи и заспа.

Когато Бриджит се събуди на другата заран, нещо с божествен аромат къкреше в котлето. Ноздрите ѝ трепнаха и тя се обърна.

— Добро утро — поздрави Иън, застанал пред огнището.

— Добро утро — притеснена от голотата си, Бриджит наведе очи. Одеядлото изпълняваше предназначението си. — Много бих искала да се облека — каза тя.

Опрял ръце в тесните хълбоци, Иън я гледаше замислено.

— Всъщност би трябвало да останете целия ден, където сте, но ако обещаете да си почивате... — той сви рамене, обърна се и взе да бърка овесената каша.

— Моите... дрехите ми?

— На онзи стол там — отговори той, без да се обръща.

Погледът на Бриджит се плъзна от Иън към стола в другия край на стаята, после обратно към Иън. Тя го гледаше с растящо объркване. А той, като не чу шум откъм леглото, се обърна.

— Милорд — прошепна тя и лицето ѝ пламна. — Имам още една необходимост.

Иън я зяпна за още миг, после се разсмя.

— Ще се върна след няколко минути — каза той и тръгна бавно към вратата. — В ъгъла, до края на леглото, има нощно гърне.

На Бриджит ѝ се стори, че ще умре от срам. Как можеше да говори така открито за нещо толкова интимно? Останала сама, тя се втурна към нощното гърне и се облекчи. После прекоси тичешком стаята и бързо се облече. Изтощена от напрежението Бриджит се отпусна на един стол.

Вратата се отвори и Иън влезе усмихнат. В ръцете му лежеше шаваща топка от медночервена козина.

— Я вижте кой душеше навън! Да сте опитвали чорба от лисиче, Бриа? Или предпочитате един маншон?

— *Слай!* — Бриджит скочи от стола.

Слай се отскубна от ръцете на Иън и изтича при Бриджит, която коленичи на пода и го прегърна.

— Всичко е наред — успокояваше тя с гукащ глас уплашеното лисиче.

— Познавате ли това малко дяволче?

— *Това е моето животинче!* — изкреця Бриджит и го изгледа със святкащи зелени очи. Иън беше ужасен от кръвожадния им блясък. Пърси явно беше прав. Съпругата му не беше някоя деликатна лейди.

— Слай ми правеше компания, когато се изгубих в гората — каза тя по-спокойно.

— Значи ли това, че няма да хапнем чорба от лисиче? — ухили се Иън.

— Способен сте да убиете едно клето сираче? Дори човек от шотландските планини не може да е толкова жесток.

От тази обида очите на Иън изгубиха веселия си блясък. Бриджит си даде уплашено сметка, че е отишла твърде далеч и се опита да заглади нещата.

— Простете ми — извини се тя. — Бързият ми език е най-големият ми враг. Много ви моля, дали не може да го нахраним?

Иън напълни една купа и коленичи до Бриджит и Слай.

— Ела, момчето ми — покани той лисичето и сложи пред него димящата овесена каша. — Изяж си закуската.

Бриджит и Иън се погледнаха над главата на Слай. Очите ѝ се оказаха приковани от настойчивия му поглед. Той се наведе напред и устните му докоснаха нейните. Силната му ръка легна на тила ѝ, за да не ѝ позволи да се дръпне. Езикът му принуди треперещите ѝ устни да се отворят и той вкуси сладостта на нейната уста.

Когато най-сетне я пусна, лицето на Бриджит беше бледо и тя изглеждаше смутена след вълнуващия опит на първата си целувка. Иън се усмихваше и изглеждаше съвсем спокоен.

— Една девствена циганка? — пошегува се той приятелски.

Бузите на Бриджит порозовяха.

— Откъде знаете?

— О, познавам много, много жени...

— Благодаря ви за гостоприемството — прекъсна го хладно Бриджит. — Слай и аз трябва вече да тръгваме.

— Никъде няма да вървиш, преди да се оправяш.

— Не е редно да оставам.

— Още по-нередно ще е да ти позволя да се разхождаш толкова отпаднала из Шотландското плато, мадам — възрази Иън. — Аз ще реша кога можеш да тръгнеш.

— Смятате вие да ми кажете кога ще се почувствам по-добре? — слиса се Бриджит.

— Точно така.

— Но защо, за Бога...

— Хайде да закусим! — с това темата бе приключена. Бриджит погали Слай, загледана как Иън пълни купата ѝ с каша. „Той изобщо не ме слуша — установи тя ядосано. Как да се наложи, след като той изобщо отказва да ме чуе?“

Тази вечер Бриджит си легна с бельото. Не можеше да заспи и наблюдаваше двамата си съжителни, които се бяха разположили пред камината. Иън седеше на стола, а Слай се беше свил на кълбо на пода в краката му.

Когато Иън стана и взе да се съблича, Бриджит бързо затвори очи. Никога не беше виждала гол мъж. Той гол ли ще спи на стола? Къде е прекарал предишната нощ? Леглото изскърца, когато Иън се пъхна под завивката.

— Какво правите тук? — изсъска Бриджит и се надигна.

— Какво правя ли? Лягам си да спя.

— Тук? — Бриджит беше шокирана.

— Да виждате в хижата друго легло?

— Недопустимо е да лежите с мен в това легло — заяви тя. — Ако не желаете да се проявите като джентълмен, ще си потърся друго място за спане — Бриджит се наклони да стане. Иън я дръпна да легне и тя се озова долепена до мускулестите му гърди. Опита се да се дръпне, но не можа да се освободи от стоманената му хватка.

— Трябва да ми имаш доверие, Бриа. Нищо няма да ти сторя, но и няма да те пусна да си идеш.

Той я целуна по челото, после затвори очи. Бриджит се отпускаше все повече. В съня си тя въздъхна и се гушна в него, но в следващия миг отново отвори широко очи и тялото ѝ се скова. Какво прави? О, Божичко, лежи в леглото с полубратата на своя съпруг!

Бриджит се дръпна колкото може по-далече от Иън и му обърна гръб. Така поне телата им не се допираха. Твърдо решена да брани през цялата нощ добродетелта си, Бриджит се втренчи в стената.

— Ако упорстваш да будуваш цялата нощ, никога няма да се възстановиш достатъчно, та да можеш да заминеш за Единбург — предупреди я гласът му в тъмното. — Не се тревожи за добродетелта си. С мен си в безопасност.

— Нека това да е моя грижа — измърмори Бриджит, но въпреки това затвори очи. Прекалено уморена, за да мисли кое е благопристойно и кое не, тя скоро заспа.

След време между лукавия съпруг и нищо не подозиращата съпруга се установи примирие. Бриджит вече не споменаваше, че ще си върви, а фамилиарностите на Иън се ограничиха с това да спи всяка нощ до нея. Тя можеше да се движи свободно из хижата и околността, но само под надзор, за да не избяга. Държаха се приятелски един към друг, подкрепяни от редкия дар на Слай да ги кара да се смеят в един глас.

Така продължи седмица. Една заран Иън реши да отиде до Дънридж, да вземе някои необходими неща: провизии, дрехи, уиски. Не беше сигурен какво изпитва Бриджит към „Рос“ и неохотно я оставяше сама. Нали можеше да използва възможността и да избяга.

Седнали край масата, двамата ядяха обичайната си сутрешна закуска: овесена каша. Слай лапаше своята от купичка на пода.

— Отивам днес в Дънридж — каза сякаш между другото Иън. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Н-не — изпелтечи Бриджит и за малко не се задави с кашата. — Аз... не, всъщност не.

Устните на Иън трепнаха от съдржания смях.

— Ще отсъствам няколко часа.

— Няма нищо — побърза да го успокои тя. — Дори няма да излизам от хижата. И не забравяйте — Слай е тук и ще ме пази.

Иън погледна към Слай, който едва ли можеше някого да опази.

— Е, в такъв случай можеш да поразтребиш и да се опиташ да сготвиш веднъж и ти вечерята.

— Да разтребя и да сготвя? — от предложението на Бриджит ѝ спря дъхът. Иън кимна усмихнат. — Но аз не умея да готвя.

— Млада циганка, която няма представа от готвене? — тъмните му очи весело блестяха.

Под питащия поглед на Иън, Бриджит бързо измисли нова лъжа.

— Рос — заяви тя със слаб гласец, — баща ми е цар на циганите. Не ми се налагаше да готвя. Имаме слуги за тези неща.

Развеселен от находчивостта ѝ, Иън сподави смеха си. Съпругата му е хитра като зверчето, което нарича свое.

— Мислиш ли, че можеш да опиташ? — попита той.

— Да, за моя спасител ще опитам всичко — разсмя се сияеща Бриджит и изпита облекчение, че той повярва на измислицата ѝ.

Иън вдигна вежди, вече сигурен, че тя не си дава сметка на какво се е съгласила. Стана и се наведе да я целуне по челото.

— Ще се върна много преди вечеря.

Когато той излезе, Бриджит се усети самотна и изоставена. Вдигна Слай в скута си и взе да го гали — по-скоро, за да се почувствува добре тя самата, отколкото, за да му достави удоволствие. С Рос хижата е пълна с живот, мислеше си тя, без него е сякаш празна. О, Божичко, само това липсваше! Започнала е да харесва брата на съпруга си. Ако се замисли по-дълго над това, пак ще я заболи глава. Дейности като готвене и чистене ще ѝ се отразят добре. Поне така се надяваше.

Но как всъщност се чисти и как се готви? Бриджит сви рамене. Щом слугите го умеят, ще може и тя. Започна със съдовете от закуската, а когато приключи, имаше чувството, че е свършила нещо. После оправи леглото. След това реши да се залови с вечерята. Бриджит не беше добра готвачка, но дори тя знаеше, че трябва да приготви ястие от месо и зеленчуци. И още, че колкото по-дълго ври, толкова по-добре.

Бриджит запали огън в камината и събра необходимите продукти, както бе виждала да го прави Рос. Когато котлето беше напълнено и сложеното в него завря, реши да подремне. Разтребването и готвенето са похвални дейности, но ужасно уморителни, беше свършила за един ден доста неща. Изтегна се на леглото до Слай и заспа.

Иън се прибра късно следобед. Беше доволен от деня си. Когато пристигна в Дънридж, разговаря най-напред с баща си и увери графа, че двамата с Бриджит скоро ще се приберат. Отказа се да спомене, че съпругата му все още е девствена. Такова нещо Блек Джек нямаше да проумее.

Иън помоли Пърси да му помогне да събере необходимите провизии, дрехи и достатъчен запас от уиски. Докато беше в Дънридж, успя да избегне среща с лейди Антония. Тя нямаше представа, че е бил там. Фактът, че ѝ се беше изплъзнал, правеше деня му успешен.

Докато слизаше от седлото и влизаше в хижата, Иън си тананикаше весела песничка. Ноздрите му потрепнаха и стомахът му изкурка, доловили прекрасната миризма на връщаното ястие, изпълваща помещението. Съпругата му явно е постигнала голям успех в усилията си да сготви.

Иън седна на ръба на леглото и се загледа в Бриджит, толкова привлекателна в съня си. Косата ѝ беше разпиляна в безредица, бузите ѝ пламтяха. Иън се наведе и докосна устните ѝ със своите. Невероятно зелените ѝ очи се отвориха и тя се усмихна.

— Тук мирише много вкусно — каза той. — Толкова съм гладен, че съм готов да те излапам — Бриджит се разсмя, особено след като Слай, настояващ за внимание, се покатери в скута ѝ.

Иън седна до масата, загледан как Бриджит пълни купичките с ядене.

— Донесох ти дрехи да се преоблечеш — каза той.

Бриджит си помисли с ужас, че той сигурно е научил за избягалата съпруга на Иън.

— Да се е случило нещо интересно в Дънридж? — попита сякаш между другото и сложи пред него купа димящо ястие. После седна и тя.

— Нищо особено — когато Иън опита няколко лъжици от гозбата, настъпи продължителна пауза. — Бриа — каза той най-сетне. — Твърдиш, че си сготвила. Това яхния ли е или супа, или може би вода с подправки?

— Яхния е — отвърна обезсърчена Бриджит.

— А къде са месото и зеленчуците?

— По дяволите, ами в котлето.

— В котлето, казваш? Но би трябвало да са в паницата ми.

— Не успях да ги измъкна.

— Какво? Не разбирам.

— Месото и зеленчуците залепнаха за дъното на тенджерата — отвърна през зъби Бриджит.

Иън отметна глава и звънко се разсмя. Поне се беше опитала.

— Не се смей на теб — излъга той. — Същото ми се случи и на мен, когато сготвих яхния за пръв път.

— Вярно?

— Освен това супата ми имаше лош вкус, а твоята е чудесна.

— Сигурен ли си? — очите на Бриджит блестяха като смарагди.

— Толкова супи съм опитвал — заяви Иън, — но никоя не беше по-вкусна от твоята — в този миг за Бриджит Рос Макартър беше най-чудесният мъж в Шотландия или по-скоро в Англия. Иън изтълкува вярно израза на лицето ѝ и мислено потри ръце.

Няколко дена по-късно Иън покани Бриджит да пояздят. Тя прие пряко воля предложението му, защото се боеше да не срещне мъжа си. Тъй като имаха само един кон, Иън я вдигна на седлото пред себе си и — хайде!

Бриджит се чувстваше раздвоена. Хем искаше да изпълни намерението си да се върне в Англия, хем не беше съвсем сигурна, че наистина иска да се махне. Сърцето ѝ се свиваше при мисълта, че никога вече няма да види Рос Макартър. Божичко, само да не беше се омъжвала за Иън Макартър!

Бриджит се наслаждаваше на излета, на близостта на мъжа, и постепенно се отпускате. Топлината на тялото ѝ скоро проникна през дрехите и разпали желанието на Иън да я има. Когато тя сложи глава на гърдите му, той едва не изгуби самообладание. Ароматът на косата ѝ го терзаеше, Иън изпита огромно желание да я свали от коня и просто да го направи, но знаеше, че ще съжалява за прибързаната постъпка.

Излязоха на поляна, която премина в долина. В същия миг Бриджит ужасно се уплаши. Към тях препускаше група мъже с дрехи в цветовете на клана Макартър.

Паникосана, Бриджит скри лице в гърдите на Иън, но продължи да държи под око приближаващите мъже. Те отминаха. А можеха да я отведа в Дънридж като жалка бегълка. А какво щеше да стане тогава с Рос? Щяха ли да го накажат, задето ѝ е дал подслон? Пърси беше в групата и щеше да я познае. Червената ѝ коса беше достатъчна, за да привлече вниманието му. Но мъжете от клана Макартър неочаквано смениха посоката и препуснаха. От облекчение Бриджит за малко не падна от коня, но Иън я държеше здраво. Някой там горе сигурно има грижа за мен, беше убедена тя и се гушна отново в гърдите на Иън. Той погледна главата ѝ и на устните му се появи усмивка.

Спряха доста по-далеч край реката, отидоха до брега и седнаха под едно дърво.

— Рос? — любопитството на Бриджит надделя. — Пърси защо не ви поздравя?

— Пърси ли?

— Вашият брат Пърси — аха, каза си Иън, сега истината ще излезе все пак на бял свят.

— Откъде знаеш, че имам брат на име Пърси? — попита той и вдигна вежди. — И как разбра, че беше сред онези мъже?

Бриджит осъзна грешката си и замръзна, после се опита да намери убедителен отговор. Изведнъж я осени ново хрумване и очите ѝ заблестяха като скъпоценни камъни.

— Аз... аз съм ясновидка — усмивката ѝ беше ослепителна. — Не съм ли ти казвала?

— Не знаех, че имаш тази дарба — лъжите се плъзгат по тези устни като по масло, помисли си Иън. Какво змийче!

— Сестра ми Катрин твърди, че в Ирландия мнозина притежавали този дар.

— А сега си имаме ясновидка и в Шотландия — изръмжа той.

— Не отговорихте на въпроса ми — напомни му тя.

— Какъв въпрос?

— Защо Пърси се направи, че не забелязва присъствието ви в долината?

Лицето на Иън помрачня.

— Аз съм копеле, момиче, и...

— Зная, че сте копеле — прекъсна го Бриджит и лукава усмивка заигра на устните ѝ.

Иън я сграбчи за ръката и Бриджит се засмя, но после съжали за веселостта си.

— Само се пошегувах.

— Като пораснеш — каза той, — ще разбереш, надявам се, че това не е повод за шеги.

— Не знаех, че животът на незаконен син е толкова тежък. Графът трябва да е много суров човек, нали?

— Графът прави необходимото, за да оживее и да защити хората си.

— Кажи ми нещо за синовете му.

— За синовете му ли? — засмя се подигравателно Иън. — Че нали си ясновидка.

Бриджит се усмихна загадъчно и Иън не можа да сдържи гръмкия си смях. Но в същия миг проумя, че тя явно го има за последен глупак. Само идиот можеше да вярва на невероятните ѝ лъжи.

— Пърси живее сред битки, смях и любов — каза Иън, потискайки гнева си. — Може да се каже, че е пословичният нехранимайко. Но и какво друго да се очаква от глезен изтърсак.

— А... другият?

— Иън? Виж, той е истински мъж! С него сме свързани повече от братя. Изглежда, мислим по един и същ начин. Той е суров мъж, но много почтен... човек, който държи на честта...

— Направо образцов?

— Да, такъв е — Иън се наведе, докато устните му докоснаха нейните и приятен гъдел прониза тялото ѝ. Меките ѝ устни се поддадоха, а целувката на Иън стана по-взискателна. Покорена от мъжката му близост и дъха му, Бриджит се поддаде на тази превъзхождаща я сила. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му, прегърнаха шията му.

— Отвори уста, Бриа — прошепна той страстно. Устата ѝ тутакси се отвори и езикът на Иън проникна в нея, за да вкуси, да изследва отвътре чудесната ѝ влага. Бриджит потрепери. Беше ѝ едновременно и горещо, и студено.

Иън напусна устните ѝ и покри с леки целувки клепачите, слепоочията, шията. Тя се отпусна на тревата и той легна върху нея.

Устните на Иън се върнаха към нейните и тя се усети като погълната, сякаш той бе обладал и душата ѝ.

Лек ветрец погали голата ѝ гръд, но Бриджит беше толкова замаяна, че не обърна внимание. Тъмната глава на Иън се наведе по-надолу, опитните му устни стигнаха до гърдите ѝ. Той целуна едно от нежните хълмчета, стигна до средата и най-сетне до чувствителните зърна, които станаха корави от възбудата.

Бриджит изстена, но съзнанието ѝ скоро се върна и я прониза мъчително чувство за вина.

— Слез от мен, нагъл прелъстителю! — Бриджит го блъсна и се измъкна изпод него. — Стой на разстояние, лъжецо!

— Защо да съм лъжец? — попита Иън, докато я поглъщаше с пламнали от желание очи.

— Нали твърдеше, че до теб не съм изложена на опасност, а сега се опитваш да ме прелъстиш — обвини го тя и покри голите си гърди.

— Не съм се опитвал да те съблазня — оправда се Иън. — Ти ме съблазни.

— Не е вярно!

Иън измърмори няколко яки клетви и съжали, че не е сторил каквото имаше намерение да стори: да намери съпругата си англичанка и веднага да я върне в Дънридж.

— Ругатните говорят за ограничен речник — смърри го Бриджит.

Иън ѝ хвърли унищожителен поглед, после каза:

— Хайде да се прибираме.

— Не — възрази тя. — Вече ти нямам доверие.

По дяволите! Тази съпруга англичанка може да вбеси всекиго до полуда. Иън преброи до десет, после, за всеки случай, още веднъж до двадесет.

— Кълна ти се в святата душа на майка си, че ще пазя твоята добродетел дори от самия себе си — обеща Иън с лек сарказъм в гласа.

— Как може жена, родила незаконно дете, да е свята? — изтърси Бриджит.

— Не злоупотребявай с търпението ми — изръмжа Иън и лицето му взе да става все по-мрачно. — Дадох ти обещанието си на честен човек и трябва да го приемеш.

— Добре де — съгласи се пряко воля Бриджит. — Но те предупреждавам. Владее добре оръжието и в случай на нужда ще се браня.

— Хайде, стори го — отвърна Иън, развеселен при мисълта, че това мъничко същество го заплашва. — Обещавам, нищо няма да ти се случи — поне засега, помисли си той, после се надигна и ѝ помогна да стане.

На другата заран Иън отиде сам за риба. Конят му пасеше недалеч от него, а той стоеше край брега и размисляше над трудния проблем какво да прави по-нататък. Да се върне в хижата и да ѝ каже истината? Не, не преди да успее да я прелъсти.

Иън чу зад себе си шум и когато се обърна, видя Пърси да слиза от коня.

— Какво ново в Дънридж? — попита.

— Нищо особено — отговори Пърси. — Блек Джек иска да знае кога се връщаш, а Антония иска да се запознае със съпругата ти. После добави: — Проявил си снощи невероятно самообладание. Победа, с която можеш да се гордееш.

— Не разбирам.

Пърси се усмихна цинично.

— Джейми твърди, че всеки граф, завлякъл графинята си под някое дърво, е добър прелъстител.

— Наблюдавали сте ни?

— Не сме ви дебнали, пазехме ви — отвърна огорчен Пърси, но очите му святкаха от удоволствие. — Толкова ли е гореща, че не можа да издържиш, докато се пъхнете в леглото?

Иън изпъшка и се извърна, но Пърси хвана брат си за ръката и видя измъчения му поглед.

— Още ли е девствена? — избухна в смях Пърси. — Божичко, човече! Или вече не те бива с момичетата?

Иън удари без предупреждение и улучи брадичката на Пърси, който се просна с цялата си дължина на земята.

— Езикът ти май много избързва пред акъла — изръмжа той. — Само още една думичка по въпроса, братко, и си мъртъв.

Иън яхна коня и отпраши, но ехото от смеха на Пърси го преследва чак до хижата.

4

— Пърси! — извика Иън. — Какво правиш тук?

— Пожелавам ти добро утро — каза весело Пърси, застанал пред хижата. Претърси бързо с поглед наоколо. — Къде е тя?

— Отиде да бере ягоди — Иън свъси чело и добави: — Не биваше да идваш.

— Успя ли да я свалиш? — попита нахално Пърси.

— Не е твоя работа — скастри го Иън и усети надигация се в него гняв. — Ще съм ти благодарен, ако веднага си тръгнеш.

— Изпраща ме Блек Джек — каза Пърси, пренебрегвайки подканата на брат си. — Август е, както знаеш. Житото и добитъкът ни растат и наддават, та Мънзис се появява все по-често.

— Неприятности?

— Да, на северозапад, в земите най-близки до тези на Мънзис. Изгорил е житото и е отвлякъл много добитък. Но и това не е най-лошото. Няколко арендатори са били убити при опит да бранят имуществото си. Жените и децата им са били изгорени в колибите.

— Боже милостиви! — Иън беше ужасен от тази жестокост. — Мърдок Мънзис е по-лош и от звяр. Само невероятно гаден човек може да заповяда да убият беззащитни жени и невинни деца.

— Блек Джек има нужда от теб — каза Пърси, пое юздите на коня си и го яхна. — Той те очаква у дома.

— Утре ще се приберем — увери го Иън.

— Иън? — Пърси погледна от коня брат си и се засмя. — Пожелавам ти още един прекрасен ден и още по-прекрасна нощ.

Иън влезе посърнал в хижата и седна на стола пред огнището. Радваше се на възможността да седи тук и да размисля, преди Бриджит да се е върнала.

Иън винаги бе получавал от жените каквото поискаше, но от себе си никога нищо не беше давал. С Бриджит беше друго. Тя беше млада, много млада. Беше негова съпруга, но — той го усещаше — още не беше готова да узнае истината.

Откакто се появи, животът му се превърна в същински ад, изпълнен със сексуални разочарования. Въпреки това Иън не искаше да я притеснява с нуждите си и да спи с нея пряко волята ѝ. Боеше се, че така ще рискува приятните взаимоотношения, които се бяха установили помежду им. Искаше да спечели любовта, привързаността и уважението на Бриджит, не тялото ѝ, колкото и да го желаше.

Светът извън Дънридж беше опасен и зловещ. Иън имаше нужда от съпруга, с която да живее в мир и хармония. Жена, която да е неговото убежище от войните и политическите интриги. А как да си създаде такъв живот, ако съпругата му го презира?

„Видях в какво може да превърне един мъж несполучливият брак, разсъждаваше той. Малкълм умря толкова млад, но сигурно е бил доволен, че може да избяга от жена си. Антония! Същинска вещица, като всички жени. В какво жалко положение е този свят! Половината от човечеството лъже, мами и предава... с изключение на лейди Бриджит. Моята Бриа е същата лъжкиня като останалите, но толкова чаровна. Сигурен съм, че лъже само за да се защити. Тя започва да ме обича. Не, поправи се сам, започва да се влюбва в Рос.“

Когато вратата се отвори пред Бриджит и Слай, Иън стана и ги изгледа. После се усмихна.

— Сложи ягодите на масата, мила. Ще тръгваме.

— Закъде?

— Още не зная, но тази заран ще правим само онова, което ни се ще — Бриджит се засмя. — Устните и зъбите ти са лилави — каза той тихо.

— Натъпкахме се с ягоди — разсмя се тя. — Лилав език като този на Слай не съм виждала у друго животно.

Иън целуна сдържано устните ѝ.

— Вкусът ти е направо чудесен.

— Снощи открих доста парчета месо в чинията си — подкачи Иън Бриджит, докато я качваше на коня. — Яхнията ти става все по-добра.

— Не беше нарочно, уверявам те.

Прекошиха долината, която водеше към рекичката, място, което често посещаваха. Беше отдалечено, тихо кътче, където можеха да не

се боят, че мъжете от клана Макартър ще ги открият.

Бриджит беше объркана от странното държане на воините на Макартъровци. Докато яздеха с Иън през долината, зърваше от време на време по някой от тях, но те всеки път изчезваха, без да обръщат внимание на присъствието им. Бриджит беше сигурна, че мъжете са я познали. Беше много странно, но тя не се решаваше да продължи да мисли по въпроса. Предпочиташе да се наслади на времето, което ѝ оставаше да прекара с Рос. На няколко пъти се запита дали Рос ще избяга с нея. Бриджит си даваше сметка, че рискува, като се влюбва в Рос. Беше сигурна също, че и той я харесва, въпреки че, за нейно учудване, всяка вечер, дойдеше ли време за сън, ставаше груб. Бриджит желаше повече от всичко друго да е с Рос Макартър, но двамата бяха прокълнати. Тя принадлежи на онзи езичник от Дънридж. Освен ако...

Усмивка озари лицето на Бриджит, а зародилата се мисъл ѝ донесе облекчение. Един брак не е узаконен, ако не е консумиран, мислеше си тя. Иън Макартър, така де, не беше консумирал брака си с нея — поне не досега. Ако се отдам на Рос, Иън ще държи ли още на нашия брак, или ще ме освободи от клетвата, или ще убие и двамата ни? Рискът си заслужава...

— Предполагам, че като циганка вече си била на много места — каза Иън, вдигна камък и го метна да подскача над водата. — Харесваш ли Шотландското плато?

— Да, много.

— Мислиш ли, че можеш да си щастлива тук? Искам да кажа завинаги?

— Да — отговори кокетно Бриджит, — една жена може да е щастлива навсякъде, ако е омъжена за подходящия мъж.

„Той ме обича! — помисли си тя. Вече беше сигурна. Но с мъжа ми толкова наблизко, как можем Рос и аз да бъдем щастливи като съпруг и съпруга?“

Иън се обърна усмихнат към Бриджит, но видя сянката на тъга, забулила лицето ѝ. Той нежно я накара да го погледне.

— Какво те натъжава така, момичето ми?

— Нищо.

Натъжават я нежните ѝ чувства към Рос, заключи Иън. Като разбере, че той е Иън, нейният съпруг, Бриджит ще е безкрайно

щастлива. Стига да е готова да приеме истината.

— Не вярвам, че мръщиш без причина чело — каза Иън. — Ако ми разкажеш мъката си, ще съм добър слушател.

Бриджит се накара широко да се усмихне.

— Виж, и мислите, и тъжното лице вече ги няма.

— Искаш ли да видиш как гъделичкам риба? — попита той с надежда да я развесели.

Бриджит го гледаше, без да разбира. Иън събу ботушите и чорапите и нагази в рекичката. Викна й през рамо:

— Трябва да стоиш тихо като мишле. Ясно?

Бриджит кимна като дете.

Иън се наведе и потопи съвсем бавно ръка в студената вода. После застана неподвижно като статуя. Риба с внушителна големина се приближи и заплува любопитна около краката му. Той протегна внимателно дългите си пръсти и я погали по корема, за да я приспи.

— Какво правиш? — извика Бриджит тъкмо в мига, в който той понечи да изхвърли рибата на брега. — Нищичко не виждам.

Рибата се стрелна надалеч. Лицето на Иън помрачня и той изгледа яростно Бриджит. Недоволството беше ясно изписано на лицето му и тя не можеше да не го види.

— Каквото и да съм сторила, много съжалявам — извини се тя. — Може ли и аз да опитам?

— Ела тук.

Бриджит събу обувките и чорапите, запретна, без да се притеснява, полата, тъй че Иън можеше добре да види красивите й крака. Тя заджапа в потока и се разписка, защото водата беше много студена.

— Наведи се — подсказа й той — и потопи бавно ръка във водата.

— А сега?

— Изчакай. Като доплува някоя риба, погъделичкай я лекичко с един пръст по коремчето. Когато рибата се вцепени от кеф, изхвърли я на брега.

Бриджит зачака, а Иън се възхити, оценявайки високо вълшебната гледка, която му се откри. Една риба се приближаваше все повече. Тя протегна ръка да я докосне.

— Олеле! — Бриджит отскочи, а рибата бързо избяга. Иън протегна ръка към Бриджит, която се препъна и загуби равновесие. Твърде късно! Със силен плисък тя се намери седнала напред потока и Иън избухна във висок смях.

— Ти си виновен! — изкреця тя. — Ти ме придума да докосна това люспесто същество.

— Не, не е вярно. Ти поиска да опиташ.

Бриджит му се усмихна сладко-сладко и протегна ръка.

— Ще ми помогнеш ли да стана?

Когато той хвана ръката ѝ, тя го дръпна с все сила и го свари неподготвен. С още по-силен плисък Иън се озова във водата до нея. Бриджит се смееше до припадък.

— Почакай, малка вещице! — изруга той. — Много ми се ще да те сложа на колене и хубавичко да те напердаша.

Бриджит скочи разсмяна и хукна да бяга, но Иън се затича след нея. Когато тя стигна брега, силната му ръка я хвана за рамото и я завъртя не особено нежно към него. Тя се блъсна в яките му гърди и ръцете му я сграбчиха яко, за да не падне.

Всяка мисъл за наказание се изпари, когато Иън потъна в безкрайните дълбини на зелените ѝ очи.

— С удоволствие бих те напердашил — прошепна той страстно, — но мисля, че ще е по-добре вместо това да те целуна.

Когато тя вдигна лице, за да стигне той по-лесно устните ѝ, Иън простена. Устните му обгърнаха устата ѝ в безкрайна изгаряща целувка.

После той се поотдалечи от нея, за да я погледне. Като видя смущението ѝ, Иън разбра, че е дошло време да я направи истински своя жена. Нежна усмивка се появи на устните му.

— Хайде да се приберем, миличко, и да се постолим.

Слай поздрави най-сърдечно влизащата в хижата трепереща двойка. Бриджит се усмихна на лисичето, развеселена от радостното му квичене. Иън пък се радваше на щастливия смях на Бриджит с надеждата, че доброто ѝ настроение ще се запази до идната заран, когато и последната преграда между тях ще е изчезнала.

— Съблечи се и се увий с това — заповяда Иън и хвърли на Бриджит едно одеяло. После добави: — Ще ти държи топло, докато огънят се разгори и стаята се стопли.

Бриджит стоеше неподвижна и чакаше той да излезе от хижата, но Иън само се обърна и коленичи пред камината.

— Би ли излязъл, докато се преоблека?

— Не — отговори той с гръб към нея. — Но не се бой, няма да гледам.

Бриджит нямаше желание за кавги, пък и ѝ беше толкова студено, че свлече бързо мокрите дрехи и се уви в одеялото. После седна на килима от кожи и викна Слай да дойде при нея.

Иън бързо запали огън. После стана и се засъблича. Бриджит веднага затвори очи, но после надникна любопитно изпод гъстите медночервени мигли. Дъхът ѝ спря, като видя великолепното му мускулесто тяло. Иън също се зави в зелено-черно одеяло, но широките му, окосмени гърди останаха голи.

— Пийни — настоя той, след като седна на килима до нея и ѝ подаде манерка уиски. — Ще те сгрее.

Пиха заедно уиски и се загледаха в хипнотизиращите пламъци в огнището. Бриджит галеше меката козина на Слай и се отпускате все повече. Иън сложи небрежно ръка на голите ѝ рамене и я привлече поблизо до себе си. Тя го погледна толкова невинно, че той усети пряко волята си нежелание да извърши онова, което трябваше да стори. Но то не биваше да се отлага.

— Разказвал ли съм ти великолепната и славна история на клана Макартър? — попита той.

Бриджит поклати усмихнато глава:

— Не си.

— В стари времена — подхвана той — кланът Макартър е бил в Шотландия, първото семейство след кралското на Стюардовци, предвождал е клана, който носи днес името Кембъл. След поредица горчиви несполуки през последните двеста години Макартъровци днес вече не са главатари на клана. Но са запазили графската си титла и особените привилегии, дадени преди много време на семейството.

— Какви привилегии?

— Преди много, много години — Иън говореше с удоволствие на тази тема и ръката му загали леко раменете на Бриджит — крал Малкълм е дал на Макартър и наследниците му особени привилегии. Когато и да се развоят кралските знамена за война, Макартъровци повеждат шотландската армия.

— Да те пратят пръв в битка не ми изглежда особена привилегия.

— Наистина не е, ако си страхливец — отговори Иън и я целуна с обич по челото. — Или, ако си жена. Но Макартъровци са открай време прочути с храбростта си. Имаме и други привилегии. Когато се коронясва крал или кралица, един Макартър слага короната на миропомазаната глава. Когато кралица Мария още е била бебе, моят баща ѝ е сложил короната.

— Вярно? — Бриджит беше силно впечатлена.

— Графът на Дънридж — продължи той — има привилегията да седи без разрешение в присъствието на шотландското кралско семейство. При всяко коронясване на нов монарх графът използва тази привилегия, та династията на Стюардовци да не я забрави. С времето това се е превърнало в шега между шотландските благородници и предводителите на клановете от Шотландското плато.

— Но защо?

— Ами, както вече ти казах, при всяко коронясване на крал или кралица първото, което прави един Макартър, е да седне в негово или нейно присъствие. А всеки път, когато се появява нов граф на Дънридж, първата му работа е да чака при двора случай да седне в присъствието на монарха.

Бриджит се изсмя, после попита:

— Ако Макартъровци са били някога предводители на клановете, защо сега вече не са?

— Ние принадлежим изначално към могъщия клан на Кембълровци — отговори Иън. — Може да се каже, че предците на херцог Арджил са били бедни роднини на моите. Джон Макартър, наистина велик човек и предводител на хиляди бойци, е бил начело на клана при Джеймс I. Въпреки че Джон му бил предан и живял, следвайки мотото на Макартъровци „Верен в битката“, той бил прекалено могъщ, за да се хареса на завистливия крал Джеймс.

— Какво се е случило?

— Кралят заповядал да го обезглавят и Кембълровци застанали начело на клана.

Бяха седнали толкова близко един до друг, че телата им се докосваха. Бриджит обърна глава, за да го погледне. Без да се замисля, тя го целуна леко по бузата.

Иън се взря в омагьосващите ѝ зелени очи, пламтящи от любов към него. Покорен от чувствата си, той ѝ призна:

— Обичам те — устните му покриха нейните и цялата любов, която носеше в сърцето си, се изля в тази единствена, разтърсваща целувка. Като цвете, което се отваря на сияйното слънце и се радва на топлината му, Бриджит отвърна по същия начин на целувката му. Те паднаха на килима, Иън целуваше клепачите на Бриджит, слепоочията ѝ, носа, шията. Плътно до устните ѝ прошепна: — Отвори очи, мила — когато тя го послуша, попита: — Можеш ли да отвърнеш на любовта ми?

— Обичам те.

Иън пак я целуна леко, после отметна одеялото — нейното безукорно тяло беше вече голо. Тя се изчерви, а той нежно ѝ се усмихна.

— Много си хубава, моя лейди — Иън свали и своето одеяло и устните му отново потърсиха нейните.

Ръцете му се движеха свободно по тялото ѝ, наслаждаваха се на копринената кожа. Галеше гърдите ѝ, игра си с розовите им връхчета, докато станаха корави от възбуда. Бриджит усети пулсираща горещина между бедрата и цяла се изви от неџа.

Иън наведе глава над гърдите ѝ, почна да смуче и ближе чувствителните им зърна, а Бриджит задиша пресекливо.

Ръката на Иън се плъзна по-надолу, за да погали огъващия се корем, после потъна между бедрата ѝ. Бриджит се сви.

— Спокойно, миличка — прошепна той страстно и пак я целуна. Силната му, но и толкова нежна ръка си остана, където беше и загали леко вътрешната страна на бедрата ѝ. Галеше малкото задниче и Бриджит потрепери, почти припаднала от наслада.

— Знаеш какво ще направя сега, нали? — попита той страстно.

Бриджит отвори очи, станали сякаш стъклени от желание и Иън беше сигурен, че в този миг жена му не може да си спомни дори собственото си име. Той я целуна и веднага легна между бедрата ѝ.

— Обичам те — той проникна дълбоко в нея и сломи девствената съпротива с внимателен, но силен тласък.

Бриджит извика. Изненадващата болка изпълни очите ѝ със сълзи. Устата на Иън покри нейната, в напора си езикът му беше не по-малко целенасочен от мъжествеността му. Въпреки неудържимото си

желание, Иън спря за миг да се движи, за да ѝ даде време да свикне, че е в нея.

„Божичко! — учуди се той. Тя е съвършената жена — мека, гореща и тясна!“ После взе да се движи бавно и предпазливо. Дъхът на Бриджит се бе превърнал в лек стон, а между бедрата ѝ ставаше, с всяко негово прекрасно мъчително движение, все по-горещо.

— Обгърни ме с краката си — заповяда той. Когато тя послуша, тласъците му станаха по-дълбоки, по-силни и решителни.

Невинността изчезна и стори място на инстинкта. Бриджит задвижи бедра в ритъм с всеки див тласък и усети напрежение, което, убедена беше, ще я убие. Изкачи планина от екстаз, на върха ѝ извика, за да се спусне отново, сякаш върху облак, на земята.

Иън извика името ѝ, потрепери, а после се изля в нея. Телата им се бяха слели в едно. Сега Иън се отърколи встрани и я целуна. Бриджит не го усети. Напълно задоволена, беше потънала в чудесен сън.

Бриджит усети как нещо топло и влажно гъделичка лицето ѝ.

— Рос, недей — засмя се тя и чу звънкия му смях.

— Не съм аз — протестира той, но гъделичкането не спираше.

Тя отвори очи и Иън се засмя на учудения ѝ израз. Слай ближеше бузата ѝ.

— Ще го пусна навън — тя се зави целомъдрено в одеялото, Иън вдигна подигравателно вежда, но премълча.

След като Слай удовлетвори естествените си нужди, Бриджит се върна на килима. С пламнали от любов тъмни очи Иън я целуна силно и сърдечно. Мигът на истината бе настъпил.

— Зная, че една жена не трябва да е толкова пряма — каза Бриджит и му предостави с думите си чудесно начало, — но бих желала да сме женени.

— Но ние сме — гласът му звучеше като нежна милувка. — Утре заран се връщаме в Дънридж — добави делово Иън. — Тазгодишните нападения ще са, изглежда, особено кървави.

— Какво? — Бриджит го гледаше недоумяваща.

— Утре сутринта се прибираме в Дънридж, скъпа.

— *Не!* Там не можем да идем!

— Но трябва.

— Рос! — гласът на Бриджит премина в сподавен шепот. — Рос, аз не съм циганка.

Смехът на Иън прекъсна изповедта ѝ.

— Зная, че не си никаква циганка, лейди Бриджит.

— Знаеш коя съм? — тя беше слисана. — Знаеш, че съм съпруга на твоя брат?

— Ти не си съпруга на моя брат, миличко.

— Как да не съм! — възрази тя и седна. — Иън и аз бяхме венчани на нещо като задочна сватба в Англия...

— Чуй сега какво ще ти кажа, любима — прекъсна я той и въпреки мекотата, гласът му прозвуча настойчиво. — Аз съм Иън Макартър, твоят съпруг.

— Не, ти си Рос Макартър, незаконният син на граф Дънридж.

— Аз съм Иън Рос Макартър, наследникът на граф Дънридж — разсмя се той. — А ти си моята красива съпруга англичанка, бъдещата графиня Дънридж — той протегна ръка да я погали по бузата.

Очите на Бриджит заблестяха, защото тя разбра изведнъж всичко. Отблъсна ръката му и скочи на крака.

— Ах, ти... лъжлив... измамник... ти, отвратителен... мошеник... предател долен... — бълваше тя и търсеше нови и нови ужасни думи, за да даде простор на гнева си.

Иън също стана. Само високият му ръст беше достатъчно впечатляващ. На лицето му вече нямаше и следа от смях. Очите му, допреди малко изпълнени с любов към нея, бяха станали сурови и студени.

— Ти се осмеляваш да ме наричаш коварен и лъжлив? — Иън се засмя дрезгаво и почна да имитира нейните лъжи. — Дъщеря на краля на циганите със стотици слуги, които вършат по нейна заповед всичко, за готвенето изобщо да не говорим. Ясновидка! — той изсумтя пренебрежително. Бриджит отстъпи уплашена, но Иън стисна със стоманена хватка ръката ѝ. — Утре заран се връщаме в Дънридж.

— Не и аз — възрази упорито Бриджит. Заповедническият му тон бе предизвикал тутакси упоритата ѝ реакция. Никой, освен кралицата не може да разговаря с такъв надменен, арогантен тон с една Деврьо. — Аз се връщам в Англия — добави тя вече по-спокойно. Импозантната фигура на мъжа ѝ беше въздействала покоряващо на Бриджит и тя беше поукротила гнева си. — Бракът ще бъде анулиран.

— Идиотка! — изрева Иън. — Бракът ни е консумиран... и не може да бъде анулиран.

— Мошеник! — избухна Бриджит. — Мръсен, вонящ, лъжлив мошеник! Мразя те!

При тези думи слабият самоконтрол, който Иън все още успяваше да запази, изчезна. Той я сграбчи за раменете и я раздруса. Дългите му пръсти се впиха брутално в нежното ѝ тяло.

— Мразиш ме, така ли? — с тревожно нисък, изпълнен с презрение глас, попита: — Знаеш ли, моя малка английска лейди, знаеш ли какъв е всъщност животът на съпруга, чийто съпруг изобщо не се интересува от нея? Знаеш ли *това*!

Бриджит поклати уплашено глава, а Иън се изсмя зловещо. Той я повлече през стаята, смъкна одеялото от треперещото ѝ тяло и я хвърли на леглото. После се изсмя невесело.

— Когато мъжът е свързан с жена, която го мрази, тя се превръща за него в неплодна кобила, предназначена само да му ражда наследници. Това е... — и Иън тръгна към нея.

— Моля те, не ми причинявай болка — изхълца Бриджит, с очи ослепели от сълзи.

Иън спря, изпълнен с презрение към себе си, проумял какво бе готов да причини на жената, която обичаше.

— По дяволите! — изруга той, обърна се на пети и излезе от хижата, тръшвайки вратата.

Яростна и унижена, Бриджит си легна отново и се зави презглава с одеялото, за да прикрие треперещата си голота. Обърна се с лице към стената и прокле деня, в който бе чула за пръв път името Макартър.

— Дано цялото им предателско котило да иде в ада, дано — кълнеше тихичко Бриджит, а после се отдаде на риданията си. Беше толкова глупава и беше подарила на Рос сърцето и тялото си. А той се бе превърнал без предупреждение в същинско чудовище на име Иън. Сестра ѝ Хедър беше права. Хората от Шотландското плато убиват и осакатяват за едното удоволствие. Освен това измъчват нищо неподозиращи невинни хора.

Иън се върна, седна до масата и взе да наблюдава разплаканата си жена. Обзе го разкаianie за суровостта, с която се бе отнесъл към нея. Иън знаеше, че въпреки невероятната си хубост жена му е още дете и в пълно неведение за мъжете. Но той е зрял мъж и би трябвало

да го знае по-добре, трябваше да посрещне с търпение непремерения ѝ гняв. За нещастие привидната ѝ омраза го подлуди и сега двамата бяха в наистина затруднено положение.

Иън протегна разсеяно ръка да погали Слай. Лисичето се озъби и тихичко изръмжа, после скочи в леглото при господарката си.

Ядът му беше преминал и сега Иън копнееше да дари жена си с утеха и любов, но умът му надделя над сърцето. Бриджит трябва да свикне да се държи с него с подобаващо послушание и уважение, повтаряше упорито умът му. Младата ми жена трябва да се старае да ми харесва, а когато успява, ще я възнаграждавам с внимание. А в противен случай? Иън отказваше да мисли по въпроса.

За пръв път, откакто се събуждаха в хижата, Иън и Бриджит бяха прекарали нощта разделени — тя беше заспала ридаеща на леглото, а Иън лежеше увит в одеялото, буден, на килима.

— Ставай!

През мъгливата вихрушка в копнеещия си за сън мозък Бриджит чу заповедническия глас и се опита да избяга от него. Тя се обърна и се покри с одеялото презглава.

— Ставай, ти казах! — Иън дръпна одеялото и тя седна ужасена.

Като се изключат подпухналите ѝ, зачервени очи, Бриджит беше раздърпана като жена, сварена по време на страстна прегръдка. Мъжествеността на Иън се разбуди, но той пренебрегна силното влечение, което го подтикваше да я обладае. Предстоеше им да яздят цял дълъг ден. Пък и тепърва щеше да има още много нощи, през които ще има време да задоволява желанията си.

Напълно изтощена, Бриджит срещна строгия поглед на съпруга си и се изчерви при спомена за това как се бяха любили предишната вечер. Но после се върна и към онова, което бе последвало, и лицето ѝ помрачня.

— Кашата е готова — каза Иън и със съжаление се извърна, разбрал накъде са се устремили мислите ѝ.

Бриджит пусна крака от леглото и стана. Облече вече изсъхналата риза и седна потисната на масата, да изяде димящата овесена каша.

„Рос, не, Иън ме излъга — помисли си ядосано. Взе ме за глупачка.“

„Ти също излъга — напомни ѝ вътрешен глас.“

— Имам още работа навън — каза внезапно Иън. — Използвай времето за личните си нужди — той я изгледа продължително, преди да излезе, но тя не посмя да вдигне очи към него.

Сълзи на яд и отчаяние напиреха в очите на Бриджит, но тя се пребори с тях. Накара се да изяде кашата, облече се и разтреби хижата в напразен опит да подреди мислите си. Не искаше да си представя колко дълъг и безрадостен живот ѝ предстои. Сега е на седемнадесет. Питаше се отчаяна колко ли години ще трябва да понася съпруга си,

преди смъртта да я освободи най-сетне от насилието му. Бъдещето ѝ ще е безрадостно, освен това изгуби и мъжа, когото обичаше. Трябваше да си напомня, че Рос никога не е съществувал. Каква глупачка се оказа!

Иън се върна и угаси огъня, който още тлееше в огнището. Последвани отблизо от Слай, излязоха от хижата.

— Няма да ми създаваш проблеми по време на пътя, или ще те вържа и ще те метна като вързоп през седлото. Ясно? — заплаши я Иън.

Бриджит кимна. Той я вдигна на коня и тъкмо понечи да го яхне зад нея, когато Бриджит го спря.

— Слай не може да стигне толкова далеч. Моля те, дай ми го.

Иън я погледна безжалостно в очите.

— Лисицата ще остане тук.

— Какво?

— Добре ме чу — отвърна той студено. — Животното ще остане в гората, където му е мястото.

— *Но Слай е опитомен.*

— Не ми говори с този кавгаджийски тон — предупреди я Иън. — Дънридж не е подходящо място за лисици. Не е трябвало да превръщаш диво животно в домашно.

— Моля те, ако остане сам, Слай няма да оживее — когато Иън просто не ѝ обърна внимание и яхна коня, тя изрече с тих, задавен от мъка глас: — Мразя те.

— Вече си го казвала — изсъска Иън право в ухото ѝ, и я притегли болезнено близо до стоманеното си тяло. — Повтаряш се.

Когато се отдалечиха от хижата, по бузите на Бриджит потекоха сълзи и тя вече не можеше да сподавя хлипането си. Слай тичаше след тях. Спускаше се ту натам, ту насам, но продължаваше да следва коня.

Като видя, че Слай ги следва, хълцането на Бриджит най-сетне спря. Всеки няколко минути поглеждаше покрай мъжа си назад, да види как е нейното зверче. „Какво ще стане със Слай, когато стигнем в Дънридж? — питаше се тя. Ще мога ли да го спася? Ако това чудовище, което нарича себе си мой съпруг, убие Слай, ще превърна остатъка от живота му в ад.“ Такава клетва си даде.

С всяка измината миля лисичето все повече отпадале, а господарката му ставаше все по-угрижена. После тъжен вой раздра

въздуха и Бриджит се вцепени. Иън продължи да препуска. Бриджит се обърна и видя изтощения Слай седнал на известно разстояние.

— Капнал е от умора, не може да продължи да тича — каза Бриджит, — а съм сигурна, че сам няма да се оправи.

— Да — съгласи се Иън. — Стой тук — той слезе от коня и извади кинжала си, а Бриджит си пое ужасена дъх.

— Ако го сториш — закани се тя, потискайки риданията, — при първа възможност ще направя същото с теб. Заклевам се.

— Дръж си устата или ще съжаляваш — Иън се запъти решително назад към лисичето. Със сподавеното хълцане на жена си зад гърба, той се приближи към Слай, който размаха за поздрав пухкавата си опашка. Животното изрази инстинктивно покорство пред спътника на господарката си, като легна по гръб и го погледна с тъжни очи.

Иън погледна към Бриджит, видя треперещите ѝ от мъка рамене, после пак към животното. Върна кинжала в ножницата и взе Слай на ръце. Спря за миг да погали лисичето.

— Пърси ще има яко да ми се подиграва — измърмори той под мустак, но се върна при коня и сложи Слай в скута на Бриджит.

Тя погледна смаяна мъжа си с плувнали в сълзи очи.

— Благодаря — прошепна и се усмихна смутено.

Иън кимна кратко и яхна коня. Бриджит притисна любимото си животинче към гърдите, отпусна се и се опря на Иън. Той се усмихна замислено над медночервената ѝ грива. Смешен или не, беше постъпил правилно.

Беше следобед, когато в далечината се провидя замъкът Дънридж. На Бриджит изградената през Средновековието крепост ѝ се стори сурова и вдъхваща страх, въпреки че и тя бе живяла досега в Базълдън — друг каменен замък.

Иън пришпори коня малко преди външната порта.

— Добре дошла в новия ви дом, милейди — гласът му звучеше почти приятелски.

— Къде е Страшното езеро?

— От другата страна на Дънридж — усмихна се Иън. Зарадва се, че жена му проявява интерес към новия си дом. — Ще се държиш като

дама — добави той и с това сериозно наруши установеното примирие. — И да не ме посрамиш пред... — думите му ядосаха Бриджит и тя му хвърли унищожителен поглед.

Като забеляза, че не е казал каквото трябва, Иън млъкна и отново пришпори коня. Докато минаваха през портата и външния двор, стражите поздравяваха сърдечно Иън и зяпаха Бриджит и косматото същество в ръцете ѝ. Вече във вътрешния двор, спряха пред входа на централната сграда.

— Иън! Лейди Бриджит! — Пърси идваше към тях. — Добре дошли!

Иън се спеша и помогна на Бриджит да слезе, а тя се усмихна сърдечно на брат му. Прекалено сърдечно според Иън.

— Какво е това тук? — попита Пърси.

— Моето животинче... — преди Бриджит да свърши, едно куче, отскубнало се от господаря си, се нахвърли върху нея — искаше да провери какво е това мърдащо кълбо козина в ръцете ѝ.

Кучето ръмжеше заканително с щръкнала козина на врата и лаеше високо. Слай се отскубна уплашен от ръцете на Бриджит и хукна да бяга.

— Слай! — извика Бриджит и се затича след него. Иън и Пърси подире ѝ.

Кучето беше бързо и следваше лисичето по петите, но Слай беше още по-бърз. Той заобиколи най-близката стражева кула, а войните, чули гюрултията, изхвърчаха навън. Куче преследваше лисиче, след него тичаше някаква крещяща луда, по петите ѝ — Иън и Пърси.

Слай избяга в задната градина и се изкатери на най-близкото дърво. Раздразненият пес заскача с яростен лай около дървото, но не можеше да стигне плячката си.

Мисълта, че животинчето ѝ може да бъде изядено, подлуди Бриджит и тя последва кучето в градината. Краката ѝ се оплетоха в полата и тя падна. Уплашените крясъци на Слай и злюбният лай на псето едва не я накараха да припадне. Спъната в собствената си дреха, Бриджит не можеше да стане. Тя притисна лице в калта и се разрева отчаяно.

Такава беше картинката, която се представи на Иън и Пърси, след като двамата заобиколиха кулата. Следваше ги група въоръжени мъже. Иън изтича при Бриджит, Пърси при кучето.

— Джейми — извика Пърси и дръпна кучето от дървото. —
Върни го в двора.

Иън вдигна жена си. Бриджит плачеше истерично в сигурната му прегръдка. Беше напълно изтощена. Полата ѝ беше скъсана, лицето в кал и цялото в сълзи.

— Нарани ли се?

Бриджит поклати глава и изхълца несвързано:

— С-С-Слай...

— ... е добре — допълни Иън.

Пърси сложи треперещото лисиче и ръцете ѝ. Тя зарови лице в гърдите на мъжа си и заплака от облекчение. Стиснат между двамата, Слай дращеше притеснен. Без да се замисля, Иън целуна жена си по главата и хвърли на учудените си войни предупреждаващ поглед. Не им оставаше нищо друго, освен да се разотидат.

— Блек Джек иска веднага да ви види — съобщи им Пърси. —
Не го карай да чака. Иска да се запознае най-сетне със съпругата ти.

Иън вдигна брадичката на Бриджит, усмихна ѝ се насърчаващо.

— Готова ли си, миличка?

Тя кимна, подсмърчайки. Той я придружи през градинската порта, а тъй като баща му желаше очевидно неофициална среща, отведе я в работната стая на графа, а не в голямата зала.

От стол до камината се надигна портретът на Иън като стар мъж. Джон Ендрю Блек Джек Макартър беше все още внушителен мъж. Беше много висок, много над метър и осемдесет, и як като дъб. Очите му бяха тъмни като тези на сина му, косата щедро поръсена със сребро. Мургавото му лице беше рязко изрязано. Нищо у този стар човек не създаваше впечатление за крехкост.

Графът гледаше смаян двамата раздърпани пътници и животинчето, което ги придружаваше. Блек Джек виждаше пред себе си нежна млада жена, прелестна, но цялата изкаляна и мръсна, пък и облечена бедно, като просякиня, ако не и като нещо по-лошо. И това трябваше да е благородната англичанка, съпругата на сина му, която бе пратил да доведат?

Присви очи и се обърна към сина си.

— Това ли е съпругата ти? — попита с недоверчиво учудване.

— Татко, мога ли да ти представя лейди Бриджит — усмихна се малко смутено Иън. — Бриа, това е баща ми, графът.

Бриджит се срамуваше, защото знаеше колко плачевно изглежда, усмихна се плахо. После направи непохватно реверанс, защото продължаваше да държи Слай.

— Какво си направил с нея? — попита рязко Блек Джек и изгледа сина си.

Иън отвори уста да даде обяснение, но Бриджит го изпревари.

— Нищо не ми е сторил. Паднах в градината — каза тя.

Иън се усмихна в себе си — съпругата му доброволно го защити.

— Не говоря с вас — отсече графът.

Бриджит посрещна грубостта му със зяпнала уста, а очите ѝ се присвиха неприязнено и се превърнаха в зелени цепки.

— Тя каза истината — потвърди Иън.

— Какво е това, дето го носите? — попита графът, когато погледът му падна върху лисичето. Бриджит реши, че бащата е не помалко неприятен от сина и го погледна право в очите и изправи решително рамене, готова за битка.

— Това е моето опитомено лисиче Слай.

— Иън, махни го.

— По дяволите, няма да го направи! — гневът на Бриджит беше пламнал, а Иън се опита да сподави усмивката си.

— Какво ми каза? — Блек Джек беше ужасен.

— Казах, че ще ви вземат дяволите, ако го сторите! — изкрещя тя, а после спокойно добави: — Слай е мое животно. Нямайте власт над него.

— Аз н-нямам власт?

— Хайде, стига — прекъсна ги Иън и застана между двамата. — Какво да правя сега?

— Аз ще се върна в Англия — заяви Бриджит и пристъпи иззад мъжа си, от чиито очи беше изчезнал приятелският израз. — Ще анулираме брака. Не желая да се придържам към договора, особено след онова, което се случи миналата нощ.

— Миналата нощ ли? — Блек Джек вдигна въпросително вежда.

— Вашият син ме изнасили.

Иън избухна в смях. Блек Джек ги гледаше зяпнал и попита с твърде висок шепот сина си:

— Тя да не е малко нещо смахната?

— *Аз да съм смахната?* Вие сте един коравосърдечен старец.

— *Коравосърдечен старец?*

— Стига! — извика Иън и се обърна към жена си: — Не говори глупости, Бриа. Един съпруг не може да изнасили съпругата си.

— Но ти ме принуди...

— Право на съпруга е да има жена си, когато пожелае, независимо от желанието ѝ — обясни Иън и се засмя високомерно. — Такъв е законът.

— Закон ли? Очакваш от мен да следвам такъв шотландски закон? И през ум не ми минава...

— Това е Божи закон, а не шотландски — прекъсна я Блек Джек. После попита, развеселен: — Англичаните не се ли покоряват на Божиите закони?

От унижение и ярост по лицето на Бриджит избиха червени петна, но Иън я погали успокояващо.

— Тъй като клетвите са били изречени, а бракът консумиран, няма да слушаме повече за анулиране. Мойридж! — жена на средна възраст, която явно бе подслушвала, влезе в мига, в който Иън я извика.

— Бриа — каза той, без да ѝ даде възможност да протестира, — това е Мойридж, майката на Дъги и Джейми. Тя ще придружи теб и Слай до горе, а после ще извика камериерката ти.

Жената се усмихваше толкова мило, че Бриджит я последва доверчиво.

— Е, засега ще остана — каза тя и спря за малко до вратата, колкото да се обърне към графа: — Настоявам все пак кучетата да бъдат затворени. Не желая Слай да бъде тероризиран.

— Значи тя може да задържи животното? — попита Блек Джек, когато Бриджит излезе.

— Нямам избор — Иън сви рамене, после се ухили. — Госпожата се закани да ме пониже със собствения ми кинжал, ако се случи нещо на скъпоценното ѝ животно.

Блек Джек отметна глава и се изсмя колкото му глас държи.

— Тя е много хубава и ще ти бъде добра спътничка.

— Как можеш да знаеш? — възрази недоверчиво Иън. — Темпераментна е като дива котка.

— Такава е — съгласи се графът. — Но когато я накараш да мърка, ще ни народи дузина хлапета, които ще продължат рода на Макартъровци. Няма защо да клатиш глава, сякаш дърдорят старчески дивотии.

Мойридж беше жена на средна възраст, но все още привлекателна. Въпреки че беше дребничка и много доброжелателна, светлите ѝ сини очи говореха за вътрешна строгост, която не би търпяла ничии глупости. Вече посребрената ѝ тук-там червена коса издаваше упоритост в стремежа нещата да се нареждат така, че тя да е доволна.

Тази жена не е обикновена прислужничка, помисли си Бриджит, тя е уважавана личност в този дом. Само със съгласието и подкрепата на Мойридж ще мога да стане истинска господарка на Дънридж.

— Много сте хубава — отбеляза икономката, докато водеше Бриджит през хола към стълбището. — Този млад негодник трябва да се радва, че се подчини на желанието на графа и се ожени за една саксонка, искам да кажа, за англичанка...

Мойридж погледна Бриджит, но тя не знаеше, че изразът „една саксонка“ е обиден — затова ѝ се усмихваше най-учтиво, без каквото и да било коментар. Пренебрегвайки неволната обида, Бриджит си спечели, макар и случайно, много важна съюзничка.

— Имахте право да се опрете на графа — продължи да бърбри Мойридж. — Малко е демоден, що се отнася до жени и тем подобни неща. В това отношение Иън много му прилича, но мога да се закълна, че ви се възхищава. Не че съм подслушвала де.

Стаята на Иън беше в горния край на стълбището. Преди да влязат, Мойридж спря и посочи друга врата.

— Съседната стая е свързана с тази на Иън, но се съмнявам, че ще я наречете своя. Вашият суров съпруг положително ще настоява да споделяте всяка нощ леглото му. Онази стая може да стане детска, ако вече носите дете под сърцето си.

Бриджит се втрени ужасена в икономката. Макартъровци и тяхното обкръжение направо я задушаваша. Дали и майка ѝ е изживяла същото като младоженка? А какво ли бе станало със сестра ѝ Катрин,

която живее сега в Ирландия? „Аз съм Девръо, каза си Бриджит. Как бих могла да стана някога нещо друго?“

— Нямам търпение да ми дадат най-сетне нещо мъничко, да си го глезя — каза Мойридж. — Пък и малката Гленда ще има с кого да си играе.

— Гленда?

— Племенничката на Иън — отговори икономката и отвори вратата. — Ето ни.

Спринг вече ги очакваше. Братовчедките се прегърнаха, но веднага отскочиха и се разсмяха, защото Бриджит продължаваше да държи Слай на ръце.

— Какво хубаво животинче имате, лейди Бриджит — каза Мойридж, преди да си тръгне, — но на вечеря няма да е добре дошло. После ще му донеса нещо да хапне.

— Много благодаря.

След като запозна Спринг и Слай, Бриджит свали животинчето на пода и прегърна вече истински братовчедка си. Най-сетне познатото лице на една Девръо.

— О, Спринг — възкликна тя, — толкова се радвам да те видя.

— Ти сбърка, като избяга — скара ѝ се Спринг. — Толкова се тревожих.

— Нямах друг избор, но съжалявам, че те оставих сама с тези... с тези...

— Хора, Бри. И са много мили.

— Как можа да го кажеш? — възкликна Бриджит. — Вземи само графа...

— Той е груб и недодялан — прекъсна я Спринг, — но е мил човек. Ти защо всъщност избяга?

— Нали знаеш, че съпругът ми ме обиди.

— Не по своя вина. Да беше поизчакала...

— Не искам да говоря за това — прекъсна я рязко Бриджит. — Отминали неща.

— Простихте ли си взаимно?

— Взаимно ли? Как така?

— Ти прости ли на лорд Макартър, задето...?

— Разбрах те — прекъсна я Бриджит. — Но какво има той да ми прощава? Та аз нищо не съм направила.

Спринг почваше вече да се ядосва.

— Ти избяга.

— Ваната за мене ли е? — попита изведнъж Бриджит. Спринг прие с неодобрително поклащане на глава напомнянето на своята братовчедка.

— Да, и както виждам, имаш належаща нужда от нея.

Спринг ѝ помогна да се съблече и да се потопи в димящата парфюмирана вода. Бриджит се засмя от радост, че най-сетне може да вземе гореща вана и почна да се мие.

— Дължа ти една рокля.

— Глупости, нали взе само дрипи.

— Настоявам. Как е Джейми?

Спринг се изчерви.

— Ами аз... тъй де, харесва ми донякъде.

— И той теб също, нали? — подкачи я Бриджит и се засмя на смущението на братовчедка си.

— Да — лицето на Спринг стана тъмночервено. — Ами вие с лорд Макартър?

Бриджит избягна да отговори, потапяйки глава под водата, но въпросът на братовчедка ѝ сякаш бе извикал по някакъв начин мъжа, за когото ставаше дума. Спринг зяпна учудено, когато вратата се отвори, а Бриджит проследи погледа ѝ.

— М-м-милорд — изпелтечи тя, — аз се къпя.

— Виждам — ухили се нехайно Иън.

— Това не ви ли смущава? — попита високомерно Бриджит и вдигна съвършено извита вежда.

— Ни най-малко — отвърна той мило, седна на ръба на леглото и се загледа в нея. — Ако се е наложило да се изкъпете преди мен — добави той, — поне ми оставете от топлата вода — Иън протегна дългите си крака, отпусна се и се наслади с най-голямо удоволствие на гледката на жената, заета с тоалета си.

Бриджит вирна нос и просто се направи, че не забелязва присъствието му. Не можеше все пак напълно да го пренебрегне, защото той ужасно я нервираше. Приключи набързо къпането, излезе от ваната и Спринг я избърса. Бриджит предпочиташе да потъне вдън земя, вместо да се изправи както майка я е родила пред съпруга си и в

ръцете на своята братовчедка. Когато Спринг посегна към пенъоара, Иън я спря.

— Не си правете труда — Иън стана и се протегна. Изглежда многозначително камериерката и почна да се съблича. Спринг напусна с ужасен вик стаята.

Иън наблюдаваше Бриджит, застанала гола и трепереща от студ.

— Пъхни се в леглото — заповяда ѝ той, но не грубо.

— К-какво?

— Недочуваш ли? — подигра ѝ се той. — Казах ти да се пъхнеш в леглото.

За един дълъг миг на краткото разстояние помежду им се кръстосаха погледите на едни тъмни и едни зелени очи.

— Ездата от хижата дотук ме умори — каза Бриджит, обърна се и се пъхна в леглото. — Правя каквото аз искам, а не каквото ти заповядваш — и тя придърпа одеялото до брадичката си. Слай се присламчи тутакси към нея.

Иън не обърна внимание на забележката и влезе във ваната. Потопи тялото си в топлата вода и изстена от удоволствие.

— Спокойно можеше да ми благодариш, че спасих приятеля ти — смъмри я той меко и хвърли на Бриджит, която го наблюдаваше сърдито, леко укоризнен поглед.

— Благодаря, милорд.

— Още утре заран ще намерим нашийник за Слай — продължи той. — Нали не искаме хората в замъка да посягат към оръжието при появата му.

— Благодаря ви и за това, милорд.

Без да се притеснява от великолепната си голота, Иън излезе от ваната и се избърса.

— Графът е много впечатлен от теб — добави той сякаш между другото.

— К-как-во? — Бриджит отвори учудено очи, които беше затворила заради голотата на мъжа си. Беше сигурна, че старецът от пръв поглед я е намразил.

Иън стоеше с ръце на тънкия си кръст до леглото и я гледаше.

— Бих желал да изясня нещата между нас, милейди. Би ли ми отговорила на един въпрос?

Бриджит кимна. Боеше се да каже „не“ и погледът ѝ се плъзна към слабините му. Дори в състояние на покой е много голям, помисли си тя.

Иън забеляза израза на лицето ѝ и устните му трепнаха в усмивка.

— Вчера ти каза на Рос, че го обичаш. Аз съм Рос, мила, и не съм се променил. Защо си ми толкова ядосана?

— Ти ме излъга.

Иън вдигна Слай от леглото и го сложи на пода. Разтвори леко пръстите на Бриджит, стиснали здраво одеялото и се пъкна до нея.

— Ти също излъга — напомни ѝ той, но без укор.

— Да, но ти знаеше — избухна тя.

— Какво знаех?

— Знаеше, че аз лъжа.

— Така значи — засмя се тихо Иън. — Ядосана си ми, задето съм знаел, че лъжеш, а пък ти не си подозирала, че и аз лъжа. Така ли?

— Мисля, че да — измърмори тя, свела очи. Погледнато така, ядът ѝ изглеждаше наистина детински.

Иън я накара мило да го погледне, а когато тя го стори, усмихна ѝ се почти нежно.

— Смея ли да попитам защо изобщо излъга и защо избяга? — Бриджит се опитваше смутено да гледа встрани, но той ѝ попречи. — Ще сме женени много дълго време, милейди, та бих желал да си го изясним.

— Аз, аз бях обидена, п-понеже ти нито дойде на сватбата ни, нито препусна с хората си да ме посрещнеш.

— Кълна ти се, че ме задържаха много сериозни причини. Съвсем не ми беше все едно дали ще мога да дойда на сватбата, или не, затова препусках цяла нощ, за да стигна на разсъмване вашия лагер. Но ти вече беше избягала.

— О! — Бриджит беше слисана.

Иън я притегли към себе си и я целуна по челото.

— Искаш ли да ме питаш още нещо? — когато тя извърна глава, той добави: — Направи го спокойно.

— Ти защо ме излъга? — попита тя. Желанието да го разбере надделя над смущението ѝ.

— Защото знаех, че не можеш да ме понасяш. Реших, че ще е най-добре първо да се сближа с теб, още преди истинските ни имена да ни се изпречат на пътя.

— Да, но... — Бриджит не се доизказа.

— Хайде, казвай всичко — настоя Иън. — Ако още нещо те потиска, искам да знам какво е.

Бриджит се беше втренчила засрамена в гъстите тъмни косми на гърдите му.

— Ти з-защо ми причини болка миналата нощ?

Лицето на Иън помрачня. Този път беше бесен на себе си.

— Съжалявам, миличко. Като ми каза, че ме мразиш, загубих самообладание.

— Но аз не те мразя — Бриджит вдигна глава и го погледна право в тъмните очи. — Не, наистина, казах го само от яд.

— Та значи не ме мразиш? — ухили се Иън.

— Не — прошепна тя и поклати глава по начин, който му напомни за малко момиченце.

— Значи добро начало за нас — Иън притисна без предупреждение устните си към нейните, а щом усети колко е напрегната и уплашена, я целуна нежно, невероятно нежно.

Той се отдръпна назад, усмихна се и се закле:

— Никога вече няма да ви причинявам болка, милейди, кълна се — устните им се срещнаха отново, този път по-страстно.

— Бри — прошепна тя до устните му.

— Какво?

— Наричай ме Бри, както всичките ми приятели.

— Бри — измърмори Иън, преди да притисне отново устни към нейните.

Устните на Бриджит се отвориха с недвусмислена покана и езикът на Иън проникна в устата ѝ, загали кадифената ѝ влага. Замаяна от страстната целувка на съпруга си, Бриджит обви с ръце шията му, ръцете ѝ се плъзнаха по широките му мускулести рамене. Езикът му измина пътя от устните ѝ до копринената кожа на бузата, после до ухото, до тънкото вратле и тя усети как горещи вълни обливат гърба ѝ.

Едната му ръка слезе надолу и погали малките, но тежки гърди. Главата му се наведе и пламтящите му устни прокараха огнена пътечка

към меките хълмчета. Иън се изправи, а връхчетата на пръстите му закръжиха около розовата пъпка и я загалиха.

— Обичам гърдичките ти — прошепна той страстно. — Толкова са меки и пъргави. Пъпките ти са големи. Добри и да възбуждат мъжа, и да кърмят дете.

Бриджит потрепери от думите му, струваше ѝ се, че в стомаха ѝ кръжат хиляди пеперуди. В същото време усети вече познато желание да пулсира между бедрата ѝ.

Иън наведе глава към гърдите ѝ, устата му обгърна чувствителната пъпка. Връхчето на езика му си играеше с коравото ѝ връхче. Когато устните му обиграно засмукаха, Бриджит изпита замайващо удоволствие. Тя стенеше тихо, долепена за мъжа си. Притискаше с ръце почти отчаяно главата му към гърдите си.

Ръката на Иън се плъзна между бедрата ѝ, а те се разтвориха от лекото му, но настойчиво докосване. Умелите му пръсти ту влизаха, ту се отдръпваха от влажната ѝ цепка. Той я масажираше със собствените ѝ сокове и изстена, усетил нарастващото ѝ удоволствие.

Безкрайно възбуден, Иън коленичи между краката на Бриджит и вдигна бедрата ѝ. Докосваше влажната ѝ вратичка, играеше си нежно с нея, докато тя се разтвори като листенцата на разцъфнало цвете. После проникна в нея — толкова гореща и тясна. Той движеше увличащо бедрата си, поглеждайки към пръста, с който продължаваше да възбужда жена си.

Диви тръпки пронизаха тялото на Бриджит и тя вдигна инстинктивно още по-високо бедра.

— Изпълни ме цялата, Иън! — подкани го тя и отвори лъчезарно сияещите си зелени очи.

Той не можа да устои на поканата. Иън ту се отдръпваше, ту проникваше все по-яростно в нея.

Тялото на Бриджит се изви към неговото. Тя извика, понесена от неспирните вълни на върховна наслада. Иън я награби силно, покорявайки и обладавайки пулсиращото ѝ тяло, а то изсмукваше от него всяка капчица живот, която можеше да вземе.

След няколко задъхани мига Иън сложи Бриджит на леглото и я целуна. Целувката беше толкова лека и нежна, че по пламналата ѝ буза се стече сълза. Той я избърса пак така нежно, легна до нея и я привлече към себе си. Двамата мълчаха. Не искаха да рискуват да изгубят

любовта, която бяха намерили в това легло. Заспаха безкрайно щастливи.

6

Иън премести Слай до лакътя си, отвори вратата на хижата и тихо влезе. Сложи лисичето на пода и погледна към леглото, в което Бриджит продължаваше да спи.

Мъжът и животното бяха еднакво силно привлечени от спящата жена. Слай изтрополи през стаята и скочи на леглото, после се гушна удобно до гърба на господарката си.

Иън последва Слай. Седна на ръба на леглото и се загледа с удоволствие в прелестите на съпругата си. Медночервената ѝ коса беше в чудесен безпорядък. Копринената ѝ кожа и розовите устни събудиха спомена за изминалата нощ. Малкото чипо носле на Бриджит и хубавата остра брадичка говореха в един глас за необузdana природа.

На устните на Иън се появи усмивка, когато си представи с наслада плътските ѝ прелести, сега скрити от одеялото. Устните на Бриджит бяха влажни и така съблазнително разтворени. Иън се наведе и ги покри с устни.

— Ммм — въздъхна доволна Бриджит.

Иън се дръпна и се усмихна, когато тя отвори очи. Топли са и тъмнозелени, помисли си той, очи с цвета на пейзаж в Шотландските планини през пролетта.

— О! Слай?

— До теб е.

Бриджит посегна назад да докосне лисичето и се засмя, усетила как се е залепило за нея.

— Ще закусим после всички заедно в голямата зала — каза Иън. — Има още хора, с които трябва да се запознаеш.

Бриджит кимна. Иън я погали по копринената буза. Тя обърна глава и целуна ръката му.

— След закуска ще пояздим до Страшното езеро — продължи той. След жеста ѝ гласът му звучеше страстно. — После ще посетим няколко дребни арендатори, за да се запознаят с новата господарка на Дънридж.

— Слай сигурно се измъчва — каза тя изведнъж при мисълта, че лисичето е било затворено в стаята през цялата нощ.

— Току-що излизах с него — каза Иън с лека усмивка. — Струва ми се, че той вече успя да завоюва Мойридж. Тази заран на пода имаше празна купичка. О, за малко да забравя — Иън измъкна от наметалото си ярко жълт кожен нашийник за куче. — Това е за Слай.

— Наистина ще се вижда отдалеч.

— Нали не искаме някой да вземе по погрешка Слай за диво животно?

Бриджит поклати усмихната глава и седна. Одеялото се смъкна и откри примамливото начало на гърдите ѝ. По нейна молба Иън сложи жълтия нашийник на врата на лисичето.

— Е, мили ми Слай, сега си най-забележителното животно тук — каза Бриджит и погали след този комплимент лисичето. — Не си ли съгласен, Иън?

— Много е красив — съгласи се той, а Слай, недоволен от напразното усилие да смъкне нашийника, скочи от леглото. — Всички женски лисици в Шотландия ще примират от желание само като го зърнат. Да викна ли Спринг, миличко?

Дяволити искри проблеснаха в зелените ѝ очи, когато пусна одеялото да се свлече до бедрата, оголвайки съвършената форма на гърдите. Плъзна пръсти по ръката на Иън, за да го погали по бузата.

— Толкова ли е късно вече? — измърмори тя. — Налага ли се вече да закусим?

Иън се втренчи в примамливите розови пъпки на гърдите ѝ. С надигаща се страст я повали върху възглавниците, но ръцете ѝ го задържаха на разстояние.

— Няма ли да липсваме на хората в голямата зала? — попита с престорена невинност.

— Не — устните му ѝ се отдадоха за безкрайна, всепоглъщаща целувка.

Сутринта беше почти отминала, когато Иън и Бриджит се появиха в голямата зала, за учудване все още пълна с хора. Като усети многото погледи, вперени с любопитство в нея, тя се поколеба за частица от секундата.

— Излишно е да се притесняваш — прошепна ѝ Иън. — Блек Джек е най-страшното в Дънридж, а на тази буря ти вече храбро устоя.

— Не се притеснявам — възрази тя и вирна леко брадичка, — просто съм изненадана, че по това време тук има толкова народ.

— Наистина ли? — Иън вдигна високо вежди в престорено съмнение. — Или си имала още някоя причина да ме съблазниш тази заран?

Тя пламна цялата, преди да отговори, но Пърси вече стоеше пред тях.

— Добро утро, братко — поздрави той. — Лейди Бриджит.

— Бри — поправи го тя и му се усмихна. — Наричай ме Бри, нали помниш?

— Не съм забравил — Пърси погледна Иън. — Както виждаш, който можа, остана да хвърли един поглед на жена ти. А снощи разочаровахте мнозина, като останахте в стаята си — Иън се намръщи на закачките на брат си.

— Къде е животинчето? — попита Пърси снаха си.

Бриджит си спомни фиаското в градината предишния ден. Изчерви се и изпелтечи:

— Ами, Иън, аз, ние решихме, че ще е най-добре Слай да остане горе.

— Не е било много умно от твоя страна, Бри. В Дънридж никой няма тайни и тук мнозина искат да видят със собствените си очи животинчето, което така чудесно си дресирала.

— Хайде, стига! — изръмжа Иън. — Бри и аз сме ужасно гладни, та искаме спокойно да хапнем. Ясно?

— Ясно — ухили се Пърси, — особено като се има предвид на какво напрежение сте били подложени.

Бриджит се изчерви от срам. Иън се навъси и си помисли, че навярно целият замък знае колко пъти е обладал жена си. Без дума повече на Пърси, той заведе Бриджит до масата.

Бриджит се сепна, като видя, че красива млада жена е седнала на мястото, принадлежащо по право на най-високопоставената дама в замъка. Като съпруга на наследника на Дънридж тази дама беше Бриджит. Освен ако...

— Баща ти да не се е женил повторно? — прошепна тя.

— Не — Иън проследи погледа ѝ, разбра какво си е помислила. „Проклетата Антония!“ — изруга той в себе си.

На масата Иън поздрави баща си. Неуверена каква ще е реакцията на графа, Бриджит само се усмихна мълчаливо.

Блек Джек ѝ кимна, после изгледа сина си.

— Е, както разбирам, дълго сте си почивали.

— Да — Иън се засмя на забележката на баща си. — Освен това — продължи той, — с удоволствие бих си позволил няколко свободни часа, за да покажа на Бри някои забележителности. Освен ако няма нещо належащо?

— И след като се прибереш, ще имаме достатъчно време да почнем работа — Блек Джек погледна към Бриджит. — Изглеждаш добре отпочинала, момиче. Къде ти е животинчето?

— Затворено е на сигурно място в стаята ни, по-добре е да остане там, докато се приберем.

Блек Джек избухна в смях.

— Не се тревожи — успокой я той. — Твоят съпруг е твой господар и повелител. Щом той ти позволява да задържиш животинчето, аз нямам думата — Блек Джек хвърли бърз поглед към Иън и добави сухо: — Аз съм само графът и негов баща.

Пърси, който още беше наблизко, избухна в силен смях, а графът изгледа остро най-малкия си син. Смяхът на Пърси бързо секна и премина в сподавен кикот.

Иън вече не можеше да отлага неизбежното. Обърна се към жената, седнала до Блек Джек.

Антония Маккинън Макартър беше хубавица — дългокрака, с чудесен бюст, висока, с привлекателни форми. Божественото ѝ тяло беше увенчано от ангелско лице. Имаше сини очи, малък прав нос и кожа като коприна с цвят на слонова кост. Гъстата ѝ светлоруса коса беше пригладена край лицето и сплетена на плитка, която ѝ стигаше до кръста.

Двете жени се изгледаха с каменни лица и от първия миг вече се ненавиждаха. Бриджит беше бясна, че Антония е заела без право мястото ѝ на най-високопоставена дама в Дънридж. Антония знаеше, че Бриджит е причината да пропадне планът ѝ да стане следващата графиня Дънридж.

— Бриджит, това е лейди Антония, вдовицата на брат ми Малкълм — изрече сухо Иън. — Антония, това е лейди Бриджит.

Твърдо решена да внуши на младата си противничка чувството, че е външен човек, Антония я измери от глава до пети и се усмихна сдържано. Бриджит ѝ върна хладния поглед и само кимна в отговор. Високомерният ѝ жест смая другата жена.

С надежда да избегне приближаващата буря, Иън отведе жена си в края на масата. По-късно щеше да заповяда на Антония да освободи мястото, което бе заемала досега. Малкълм е мъртъв, а тя не успя да му роди наследник. Бриджит е сега първата дама на Дънридж и е редно и да се държат с нея като с такава.

— Шшт — прошепна Антония на графа, достатъчно високо, за да бъде чута. — Мисля, че английските дами не се обучават на добри маниери.

— Извинете? — обърна се на пети Бриджит.

— Би трябвало първо да ме помолите за извинение — изсъска Антония. — Защото не ми направихте реверанс.

— И никога няма да го сторя — изрече Бриджит с глас, преливащ от чувство за превъзходство, с което достави огромно удоволствие на присъстващите. — Аз съм първата по ранг дама в Дънридж. Това, че сте заели стола ми, не променя с нищо вашето положение.

Блек Джек и Пърси избухнаха в смях. Антония им хвърли презрителен поглед, после се обърна с молеци за помощ очи към Иън.

— Не се ядосвай, миличко — каза Иън на Бриджит. Той изгледа студено Антония и добави: — Седиш за последен път на този стол.

Иън отведе жена си до противоположния край на масата, където можеха по-лесно да останат сами. Когато Бриджит седна, Иън обгърна с поглед присъстващите, които наблюдаваха сцената с огромно и едва прикрито възхищение. За всички беше ясно, че Иън е пронизан от стрелата на Амур. Под упорития му поглед мъжете се пръснаха и всеки отиде да си гледа работата, но с чувството, че си е струвало да изчакат така търпеливо.

— Добро утро — Мойридж изникна сякаш от нищото, поздрави ги и се усмихна. — Или поне каквото е останало от него — добави тя.

Тя сложи на масата две купички димяща овесена каша, после сметана и мед. Освен тях имаше прясно изпечен хляб, масло от

каймак, мармалад и сирене. Донесе халба тъмна бира за Иън и мляко за Бриджит.

— Не бих казала, че обичам мляко — заяви Бриджит. — Бих предпочела бира или вино.

— Но, милейди — настоя любезно икономката, — та вие вече можете да заченете. Затова трябва да изпивате всеки ден чаша мляко. Сигурно ще пиете и повече, когато се уверя, че този нехранимайко е улучил със семето си в десетката. А щом не го обичате твърде, най-добре е да го изпивате заран. Няма да ви се налага да го мислите целия ден.

— Щом смятате така — Бриджит се усмихна насила на доброжелателната жена, вдигна чашата отпи от млякото.

— Толкова хубава двойка сте — каза възторжено Мойридж. — Нямам търпение да дочакам децата ви.

Бриджит се задави с млякото, а Иън сподави смеха си и я потупа, за да ѝ помогне, по гърба.

— Е, дългът ме зове — каза Мойридж и си тръгна. — Днес ще приготвя любимото ястие на Иън — дроб сърма.

— Дроб сърма ли? — попита Бриджит. — Какво е това? — обърна се тя към Иън.

— Специалитет от Шотландското плато.

— От какво се прави?

— Сърце, черен и бял дроб от овца, изпържени в бъбречна лой с лук, овесен булгур и подправки.

Иън се усмихна широко.

— После всичко се вари в було от овчи стомах.

Бриджит едва преглътна. Трябваше да се пребори с гаденето и тя отмести чинията си.

— Май не съм толкова гладна, колкото си мислех — прошепна тя.

Иън сподави смеха си.

— Ами да тръгваме тогава?

Денят беше необичаен за Шотландското плато: безоблачно небе, сияещо слънце и прозрачен, свеж въздух. Небето беше като синьо

покривало над море от цветове — златно, червено и оранжево се смесваха с вечнозелени растения.

Иън и Бриджит съзерцаваха мълчаливо прекрасната гледка пред себе си. Страшното езеро сега блестеше и слънчевите лъчи танцуваха над сияйно синята вода. Бриджит беше покорена от красотата на природата и дори Иън, свикнал с гледката, не остана равнодушен.

— Впечатляващо, нали? — попита той, уловил възхитения израз на лицето на съпругата си.

— Вдъхва страхопочитание — отговори тя.

Иън се засмя тихичко. Нейната находчивост му импонираше.

Оставиха езерото зад гърба си и отидоха да посетят някои дребни арендатори, които ги посрещнаха с искрена сърдечност, оказаха им всички прояви на гостоприемство, каквито им позволяваха скромните им възможности. Всички съмнения, които Иън бе имал по отношение на жена си, изчезнаха, когато видя как умее да очарова арендаторите и техните семейства.

Що се отнася до Бриджит, тя пък беше впечатлена от естественото достойнство и щедростта на арендаторите.

Беше горда да види колко високо ценят те Иън и се възхити от начина, по който той се отплаща със същата монета на тези мъже за уважението им.

Най-много се зарадва на това колко естествено я приеха те като своя нова подарка.

Когато се върнаха в Дънридж, Бриджит слезе бързо от коня. Имаше намерение да изведе Слай, затова нахлу стремително в залата и вече се бе запътила към стълбата, когато срещна братовчедка си с животинчето в ръце.

— Не издържах повече жалкото му скимтене — сви рамене с усмивка Спринг.

— Аз ще го взема — каза Бриджит и вдигна Слай. — Кажи да ми приготвят банята. Няма да се бавя.

Бриджит излезе на двора и предпазливо се огледа. Не видя наблизко куче. Сложи Слай на земята и забеляза едно малко момиченце, седнало самичко. Бриджит предположи, че е племенничката на Иън, отиде и седна до нея. Двете се усмихнаха една на друга.

Петгодишната Гленда беше копие на Антония. Единствената разлика бяха луничките по нослето на малката.

— Ти сигурно си Гленда — каза Бриджит.

— Да, а вие сте лейди Бриджит, нали?

— Да, но трябва да ме наричаш Бри. Както всичките ми приятели.

Очите на Гленда изведнъж заблестяха и Бриджит си спомни за Страшното езеро.

— Значи сме приятелки, нали?

Като видя изпълнения с надежда поглед на детето, Бриджит усети как сърцето ѝ се свива.

— Разбира се. Ти искаш ли да си моя приятелка?

— Да.

— Защо седиш тук съвсем сама.

— Защото ми е времето за игра.

— Тогава защо не играеш?

— Нямам си приятелка, с която да играя — натъжи се Гленда.

— Не вярвам — отговори мило Бриджит. — Добро момиче като теб сигурно има много, много приятели.

— Само теб.

— Ами другите деца в Дънридж?

— С тях не бива да си играя. Веднъж го направих и ме наказаха.

— Кой ти забранява да играеш с другите деца?

— Майка — отвърна Гленда. — И няма смисъл да се опитвам да се крия, защото, сторя ли нещо лошо, тя го научава.

— Разбирам — Бриджит се замисли. „Каква надута пуйка е тази Антония! Като дете можех всякога да си играя с другите деца от замъка. Защо трябва на Гленда да ѝ е забранено?“

Слай клекна пред тях. Наведе глава встрани и замаха с дългата си опашка.

— Мисля, че Слай иска да се сприятели с теб — разсмя се Бриджит.

— Слай твоето куче ли е?

— Мой е — засмя се Бриджит, — но не е куче. Слай е лисиче.

— Лисиче! Мога ли да го пипна?

Гленда протегна ръка да погали Слай, а той веднага използва възможността да ѝ близне ръката. Когато тя се разсмя, приятно

изненадана, той я близна още веднъж.

— Слай е много особена лисица — преувеличи Бриджит. — Когато се изгубих в гората, той ми спаси живота.

— Изгубила си се в гората? А той ти е спасил живота?

Бриджит кимна тържествено с глава и се канеше да поукраси още разказа си.

— Да, и...

— Колко интересно — изкикоти се подигравателно Антония, която се изправи изведнъж в целия си ръст пред тях. Бриджит скочи, но Антония изобщо не ѝ обърна внимание и си изкара яда на Гленда. — Какво невъзпитано дете! Нали ти казах да стоиш по-далеч от англичанката. Прибери се веднага в стаята си.

— Остани, където си! — заповяда Бриджит, а после се обърна към Антония. — Детето не е сторило нищо лошо.

— Не се месете в чужди работи — изсъска Антония.

— Какво става тук? — изгърмя гласът на приближаващия се Блек Джек. — Какви са тези крясъци?

— Англичанката се меси във възпитанието на моята дъщеря — каза гневно Антония. — Никой не ѝ дава това право.

— Гленда само си поприказва с мен — обясни Бриджит. — Не е заслужила наказание.

— Съгласен съм с теб — каза Блек Джек.

— Но аз пък съм майка на Гленда — не отстъпваше Антония.

— Това е факт, за който си спомняш само от време на време — каза Блек Джек и лицето му потъмня от гняв. — Гленда може да си прекарва времето, с когото си иска — когато Антония отвори уста да протестира, добави: — Аз съм глава на семейството и всички трябва да ме слушат. Ясно ли е?

Антония се отдалечи, без да обели дума повече.

— Благодаря ви, милорд — каза Бриджит.

— Не ѝ обръщай внимание. Бясна е, защото Малкълм умря, а с него и надеждата ѝ да стане графиня — Блек Джек погледна Гленда, която се бе вторачила едва ли не със страхопочитание в него. — Харесваш ли новата си леля от Англия?

Гленда кимна. Беше твърде плаха, за да разговаря с този огромен мъж, който ѝ беше дядо.

— Ами този неин хитър приятел?

Момиченцето пак кимна.

Блек Джек се усмихна и си обеща да отделя повече внимание на Гленда.

— Искаш ли да дойдеш с дядо на разходка.

— О, да — прошепна тя и сложи плахо ръка в неговата.

— Вече казвал ли съм ти, мъничката ми — попита Блек Джек, когато тръгнаха, — на кого си кръстена?...

Бриджит и Слай минаха през хола към стълбището. Откъм голямата зала долиташе ядосаният глас на Антония. Бриджит не ѝ обърна внимание и тръгна нагоре, но после спря, защото позна гласа на Спринг, която се оправдаваше на висок глас. Как смее Антония да командва нейната братовчедка? Когато Бриджит измарширува до голямата зала, на лицето ѝ ясно беше изписана гневна решителност.

— Казах ти да ми донесеш ръкоделието — крещеше Антония на Спринг. — И няма да сбъркаш, ако най-сетне го направиш.

— А пък аз ви казах — изкрещя ѝ в отговор Спринг, — че трябва да приготвя банята за лейди Бриджит.

Антония вдигна ръка за удар, но Бриджит я хвана иззад гърба и я завъртя около себе си.

— Спринг е моя камериерка, а не робиня в този замък. Откажете се да я командорите!

И последната капчица самообладание напусна Антония и тя побесня. С ядно съскане вдигна ръка и удари Бриджит през лицето. Бриджит веднага ѝ го върна и удари с все сила русата хубавица.

— *Дами!* — изрева Иън и прекоси бързо залата. — В случай, че използвам твърде свободно тази дума.

Като го зърна, очите на Антония плувнаха в сълзи.

— Лейди Бриджит ме нападна без причина.

— Престани да командваш камериерката на жена ми — заповяда Иън, без изобщо да се трогне от сълзите ѝ. — И да не си посмяла да удариш още веднъж жена ми. Върви си в стаята и да не си се мярнала преди вечеря.

— Тя ме удари — възрази Антония. — А нея как ще я накажеш?

— Аз имам грижата за жена си — увери я той. — Тя няма да те удари втори път.

— Значи аз съм виновната, така ли? — възмути се Бриджит.

— Антония — повтори Иън, без да обръща внимание на избухването на жена си. — Казах ти да си вървиш.

— Е? — попита предизвикателно Бриджит, когато Антония изчезна. — И мен ли ще пратиш в стаята ми със заповед да не давам воля на ръцете си?

— Никога не бих ти заповядал да не даваш воля на ръцете си — усмихна се ехидно Иън. — Върви си в стаята. Идвам веднага.

Един студен и мрачен ноемврийски следобед Гленда стоеше във вече голата градина. Хвърляше на Слай топка, той я ловеше с уста, а после ѝ я носеше. Бриджит изръкопляска, зарадвана от новия номер, който лисичето бе научило.

— Времето ми за игра почти мина — каза тъжно Гленда.

— Да, наистина — отговори Бриджит. — Искаш ли то да продължи малко повече?

— Да, но майка много ще ми се кара.

Бриджит се усмихна хитро.

— Измислила съм начин да правя всякога каквото си искам, без да си навличам неприятности.

— Какъв е той? — очите на Гленда светнаха от любопитство.

Преди да отговори, Бриджит се озърна предпазливо, сякаш се боеше някой да не ги подслушва.

— В живота човек може винаги да избира между два пътя. Единият е дълъг, другият кратък — обясни тя на момиченцето. — Ако има нещо, което не искам да направя, поемам по дългия път. Така отлагам всичко неприятно. Ако, да речем, времето за игра е минало, краткият път води през вратата на градината. Дългият път е заобиколният, през предния двор.

— Ами ако майка или дядо ми се ядосат?

— И тогава има два начина. Ако е мъж, като дядо ти, трябва да примигаш ей така — Бриджит запримига усилено и се засмя, когато Гленда я имитира. — Чудесно! — възкликна Бриджит. — Не бива никога да забравяш, че една хубава жена, запримига ли така пред мъж, става направо неотразима — Гленда се засмя, а Бриджит добави: — Може да е глупаво, но е вярно.

— Ами ако се ядоса майка ми?

— Ако е жена — отговори Бриджит, — трябва да сториш същото, което и след като си мигала пред мъж.

— Какво е то?

— Да излъжеш.

— Но лъжата е ужасен грях — възкликна Гленда. — Освен това е невъзпитано.

— Глупости! Както има два пътя, по които можеш да тръгнеш, така има и два вида лъжи — обясни Бриджит. — Лошата лъжа почти винаги наранява някого. Добрата лъжа е нещо като извинение, тя не допуска обичан човек да бъде наранен или да се разгневи. С други думи: Лошата лъжа причинява болка, добрата, тъкмо обратното, я предотвратява.

— Разбирам — каза Гленда. — Когато Мойридж ме пита дали съм си изяла кашата, трябва да кажа „да“, дори ако съм я дала на Слай. Истината би вбесила Мойридж, а ние не го желаем.

— Правилно — прегърна я Бриджит. — Изборът е твой. Та по кой път искаш да се приберем — по дългия или по краткия?

— По дългия — засмя се Гленда.

Последвани от Слай, Бриджит и Гленда заобиколиха хванати за ръка стражевата кула. Графът стоеше в предния двор и посрещаше Иън и Пърси, които тъкмо слизаха от конете.

— Как беше? — попита Блек Джек по-големия. Иън тъкмо се канеше да отговори, когато погледът му падна на Бриджит. Наблюдаваше я с усмивка как се приближава към мъжете. — По дяволите, я си събери мислите в главата — изруга Блек Джек. По-малкият му син не можа да не се разсмее. — Попитах ви как беше там долу?

— По-добре, отколкото се надявахме — отвърна Иън. — Докарахме близо тридесет глави от добитъка на Мънзис.

— Това ще му създаде доста трудности през зимата — каза Пърси.

— Ще удвоя до първи сняг нашата стража — добави Иън.

— Новината е добра — усмихна се графът.

— Не, Кевин — чу се ядосаният глас на Мойридж. — Върви да си гледаш работата. Няма да безпокоиш господарите с толкова маловажен въпрос. Върни се, ти казах!

През двора на замъка крачеше един от малките помощник-готвачи в Дънридж. Мойридж вървеше подире му и не спираше да му се кара. Вече съвсем близо до графа, Кевин вдигна нагоре, та всички да я видят, една обезобразена кокошка.

— Вече третата тази седмица — осведоми той. — Нито една не е изядена, само е убита.

— Много се извинявам — намеси се Мойридж, — но той просто не пожела да ме чуе.

— Няма нищо — успокои я Блек Джек и се обърна към Кевин. — Е, момче, имаш ли представа кой е могъл да го стори?

— Толкова дебнах — отговори младежът, — но който и да е, хитър е като лисица.

След думите на Кевин цялата групичка изведнъж млъкна. Всички погледнаха напрегнато Слай, после и господарката му.

— Да знаеш нещо по въпроса? — попита Иън жена си.

— *Аз ли?* — възкликна Бриджит. — Защо ми е да убивам кокошки?

— Нямам предвид лично теб — прекъсна я той и се навъси. — Но може би някой, който познаваш?

Бриджит стоя известно време като зашеметена, после разбра какво има предвид мъжа ѝ.

— Как смееш да твърдиш нещо толкова подло? — извика тя. — Слай никога не би убивал за удоволствие, пък и с положителност не е гладен.

— Можеш ли да си сигурна какво е правил през последната седмица всяка минута? — възрази Иън.

— Да.

— Бриджит!

— *Добре де!* — извика Бриджит. — Не, не мога, но това съвсем не значи, че...

— Стига — прекъсна я той. — Ти го донесе тук въпреки дълбокото ми убеждение, че не бива. Тъй че сега ще поправа грешката си.

Иън се наведе да вземе лисичето, но Бриджит беше по-бърза. Тя вдигна високо Слай и побягна. Иън посегна да я спре и сигурно щеше да я хване, но Гленда се изпречи тутакси в краката му и помогна на жената и лисицата да вземат преднина.

Бриджит се втурна към външния двор. Иън я следваше по петите.

— *Бягай, Слай!* — извика тя и щом стигнаха портата, метна лисичето надалеч. Слай изхвърча уплашено през портата и се озова в

света извън замъка Дънридж.

Бриджит бързо се обърна и погледна мъжа си в лицето. На него беше изписан ужасен гняв. Тя се разтрепери и се усъмни дали е постъпила правилно. Иън я удари силно и остави червен отпечатък на бузата ѝ. После я сграбчи, преди тя да падне. Стисна я грубо за ръката, по която щяха да останат синини, и я завлече обратно във вътрешния двор. Накара я да мине без дума или поглед край графа и останалите.

— *Да не си я докоснал!* — изсъска Гленда и се нахвърли върху него.

Пърси хвана детето и го вдигна на ръце.

Иън довлече Бриджит до голямата зала. Пред стълбището я тласна грубо:

— Върви горе. По-късно ще се погрижа за теб.

С гръб, изправен като свещ, Бриджит се заизкачва гордо по стълбата към стаята си. Иън погледна подире ѝ и влезе в кабинета на баща си. Ако я последва сега, сигурно пак ще я удари. Трябва първо да се успокои и да овладее гнева си.

Иън си наля уиски и бързо го изпи. После си сипа още едно. „Как се осмелява тази жена да му противоречи пред всички!“ — мислеше си той. Глътна и второто уиски, и излезе от кабинета. Иън се беше запътил към стаята си, когато Блек Джек и Пърси влязоха в хола.

— Иън — извика Пърси с надежда да защити снаха си.

— Дръж си устата — измърмори Блек Джек. — Неговата жена си е негова работа.

Иън не обърна внимание нито на единия, нито на другия и изкачи стълбата до спалнята си. Натисна дръжката, но вратата не се отваряше. Жена му се беше залостила и това само наля масло в огъня на гнева му. Иън почука. В отговор не чу нищо.

— Бриджит — извика той. — Отвори вратата.

— Я се махай, безсърдечно копеле! — изкрещя тя в отговор.

Иън затропа диво по вратата.

— Едно ще ти кажа, Бриджит: Ако ме накараш да разбия вратата, горчиво ще съжаляваш.

След миг тишина Иън вече се канеше да разбие вратата, но спря, защото чу как тя издърпва резето. Но вратата си оставаше затворена.

Иън я отвори и влезе, но спря, безкрайно смаян. На няколко крачки от него стоеше жена му с един от лъскавите му кинжали в ръка.

Той изръмжа заканително и пристъпи напред.

— Казвай бързо каквото имаш да казваш — заповяда Бриджит и развъртя кинжала пред очите му. — Стой по-далеч от мен, да не ти погъделичкам с това острие ребрата.

— Дай ми го! — протегна ръка Иън.

— Къде предпочитате да го видите забит, милорд?

— Не се шегувам, скъпа.

— И аз не се шегувам, скъпи — имитира тя произношението му.
— Казвай и изчезвай!

„Ако я докопам сега, помисли си Иън, ще я напердаша до смърт.“

— На двора нямах друг избор — обясни той, докато се приближаваше бавно. — Слай е виновен. Това не може да не се случи, ако се опиташ да опитомиш диво животно.

— Слай е невинен — възрази студено Бриджит. — Освен това ти ме удари.

— Ти ми възрази пред хора и си заслужи публично наказание — гласът на Иън беше измамно тих и мек, докато се приближаваше все повече към нея.

Иън скочи неочаквано и изби кинжала от ръката ѝ. Бриджит извика и се сборичка с него, за да си го върне, но той я блъсна рязко и я предупреди:

— Да не си посмяла още веднъж да насочиш оръжие против мен, ако нямаш намерение да го използваш.

Бриджит замахна силно и го улучи с юмрук в лицето. Повече ядосан, отколкото ранен, той я повали на леглото и се стовари отгоре ѝ. Бриджит се заборичка диво, опитваше се да му се изплъзне, но за него не беше трудно да я държи здраво и да изчака тя да се умори. Нос до нос, я предупреди:

— Твоето задължение е да носиш синовете ми в утробата си и да се грижиш добре и за мен. Ако не го проумееш, животът ти ще е повече от излишен, а смъртта истинско избавление. Трябва да знаеш, че който има член, дава заповеди, а който няма, трябва да ги изпълнява.

Иън стана и я изгледа отвисоко. После се обърна без дума повече на пета и излезе от стаята.

Навън спря, за да се поуспокои и се облегна на вратата. Сподавеното хълцане на Бриджит стигна до ушите му и той усети как

го изпълват изведнъж чувство за вина и съжаление. За малко да позволи на тези чувства да надделеят. „Боже милостиви! Как можах да я ударя? — бичуваше се той. Дори гневът ми да беше справедлив, постъпката ми не беше. Ама и Бри защо не свикне да мисли за последиците, преди да си отвори устата.“

Тази вечер не беше приятно задължение да сервираш яденето на почетната маса, сложена на висок подиум. Столът на Бриджит остана празен, а Иън гледаше мрачно. Блек Джек и Пърси си приказваха тихо и изглеждаха доста потиснати. Отсъствието на Бриджит хвърляше сянка върху цялата зала. Дори мъжете от клана Макартър явно не бяха на кеф. Единствена лейди Антония беше в прекрасно настроение и се хранеше с явен апетит.

Отвратена от случилото се през деня, Мойридж измарширува до кухнята. Хвана грубо Кевин за ухото и го повлече към голямата зала.

— Дървеняко! — изръмжа Мойридж — Виж каква поразия направи. Какво е смъртта на няколко кокошки пред щастieto на нашата господарка? Не го ли проумяваш?

Кевин се втренчи в почетната маса. На лицето му се изписа разкаяние, когато видя празния стол на Бриджит и строгото лице на Иън.

— Май най-сетне ти стана ясно — изсъска икономката. — Лейди Бриджит е горе и сигурно дълго ще плаче, преди да заспи, защото лорд Иън я наби.

— Вината не е моя — упорстваше Кевин. — Накараха ме.

— Накараха ли те? Какво говориш, момче?

— Не искам някой да чуе — прошепна Кевин и се озърна предпазливо.

Със свити презрително устни Мойридж го повлече през антрето към двора.

— А сега ми кажи кой те накара?

— Ама нали няма никому думичка да кажете, нали?

— Хайде казвай! Иначе ще наточа на козината ти ножа за месо — закани се Мойридж.

— Ами лейди Антония — изгърси Кевин и продължи припряно: — Тя ми заповяда да убия кокошките и да стоваря вината върху

лисичето. Аз не исках, ама тя рече, че иначе щяла да заповяда да ме махнат от тук. Повярвайте ми, много ви моля.

— Вярвам ти.

— Ако лорд Иън разбере истината, той ще ме натири — изпъшка Кевин. — Или ще ми стори нещо още по-лошо.

— Сега вече и истината не може да оправи нещата. Напротив, ще докара още неприятности на семейството — каза Мойридж. — Остави ме да си помисля — тя се разхождаше напред-назад пред Кевин като същински генерал. — Хрумна ми нещо, но се съмнявам, че ще можеш да го изпълниш. Чакай ме тук. Ще викна моя Джейми.

— Джейми? — преглътна нервно Кевин. Този мъж беше широко известен заради умелото си боравене с меча. — Синът ми изпитва симпатии към камериерката на лейди Бриджит и ще изпълни молбата ми.

Няколко минути по-късно Мойридж се върна с Джейми и Спринг.

— Кевин, момчето ми, разкажи на Джейми какво стана.

— Лейди Антония ми заповяда да убия кокошките и да хвърля вината на лисичето. Заплаши ме, че ако не го направя, ще ме махне от тук.

— По дяволите! — изруга Джейми.

— По дяволите! — подкрепи го и Спринг.

— Имам план как всичко да си дойде на мястото — каза Мойридж. — Ще помогнеш ли на милата си майчица, синчето ми?

Джейми се ухили.

— Защо трябва да поставяш толкова излишен въпрос?

Мойридж се засмя.

— Трябва да убиеш една лисица и да донесеш тук горкото животно. Кевин ще го занесе на лорд Иън и ще каже, че това е лисицата, убила кокошките. Можеш ли да го направиш? Но ще трябва много да внимаваш — предупреди тя. — Слай носи жълт нашийник. Тъй че трудно ще го сбъркаш с друга лисица.

— Да, но дори той да убие друго животно, това няма да върне Слай — каза Спринг.

— Права си — съгласи се Мойридж, — но би могло все пак да помогне на двамата да си изяснят отношенията.

— Това няма да промени факта, че лорд Иън я удари.

— Имаше право да го стори — вметна ядосано Джейми. — Тя се опря на съпруга си и си получи заслуженото.

— О, така ли? — възкликна Спринг, разочарована от думите му. Силно стиснатите ѝ устни побеляха от гняв.

— Хайде, тихо! — заповяда Мойридж. — Ако продължим да се караме, това няма да помогне на господаря и на господарката. Та какво ще кажеш за плана ми?

— Е, ако не друго, поне няма да навреди — съгласи се тя. — Ще има и малък шанс с нещо да помогнем.

— Значи разбрахме се — каза Мойридж. — Джейми, иди още утре заран.

Следващата седмица мина зле за лорда и неговата лейди. И лисичите заговорници нямаха повече късмет. Оказа се, че да убиеш лисица е по-трудно, отколкото предполагаша. Единственият истински щастлив човек в Дънридж беше лейди Антония. С всеки изминат ден, през който Иън и Бриджит оставаха отдалечени един от друг, настроението ѝ ставаше все по-добро. А двамата се чувстваха отчуждени. Когато гневът му се изпари, Иън се опита да се сдобри с жена си. За нещастие Бриджит имаше съвсем други намерения и отблъсна студено опитите му за близост. Иън, който не беше свикнал на женска съпротива, се почувства унижен. Този нов обрат никак не му хареса. На всичкото отгоре не можеше да обвини Бриджит в каквото и да било непослушание.

„Тя изобщо не проявява непокорство — трябваше често да си повтаря Иън. Моята съпруга се подчинява и на най-малката ми заповед и поставя настроението ми даже над собственото си добро здраве. Наистина, държи се с ледена учтивост, която все повече му ходи по нервите. Да не говорим за уязвената му гордост. Сега да е близо до Бриджит, беше за него нещо като да се види настигнат от снежна буря в планината.“

Една заран Иън срещна случайно Бриджит на двора и я помоли да спре.

— Да, милорд?

— Искаш ли да поюздим днес двамата, мила? — попита той с изпълнена с надежда усмивка.

— Не, благодаря — отказа тя, но побърза да добави: — Ако много настояваш, ще се подчиня, разбира се.

— Беше покана — каза Иън и на лицето му ясно се изписа разочарование.

— В такъв случай те моля да ме извиниш.

С тези думи Бриджит си продължи по пътя, като го остави на мъката му.

Един следобед двамата братя Макартър минаха през градината по времето, когато на Гленда ѝ бе позволено да си играе. Радостният смях и дивото лудуване бяха изчезнали, както Слай от Дънридж. Градината беше тиха, сякаш изоставена, но Иън ги видя. Като два паднали ангела, захвърлени в свят на вопли, Бриджит и Гленда бяха седнали в най-отдалечения край на оголялата градина. На Иън му се сви сърцето. В този миг си даде сметка, че отчаяните времена изискват отчаяни мерки. Само едно можеше да върне смеха на жена му. А междуременно...

Въпреки че Иън се бе закълел никога да не я принуждава, най-страшното изтезание се оказа това да спи до Бриджит, без да я докосва.

Иън се потискаше всеки Божи ден все повече и усещаше, че търпението му е на път да се изчерпи. Щом жена му проявява такава готовност да демонстрира покорство, дали ще откаже да изпълнява съпругеските си задължения? Беше време да се опита да я прелъсти, един от многобройните му таланти.

Иън се пхна в леглото и реши да опипа почвата. Бриджит лежеше на хълбок с гръб към него. Той се обърна бавно към нея и докосна раменете ѝ. Тя се обърна стресната и го погледна. Иън веднага я натисна върху възглавниците и покри устните ѝ с отчаяна, жадна целувка. Никаква реакция. Да целува жена си беше като да целува труп, та макар и топъл. Иън се дръпна и я погледна в студените зелени очи.

— Трябва ли сега да разтворя крака? — попита тя хладно. — Няма ли да ти е по-удобно?

Желанието на Иън се изпари. Той изруга тихо и се обърна с гръб към нея.

Докато гледаше широките рамене на съпруга си, мъката на Бриджит растеше и вече можеше едва ли не и да се докосне. Тя го обича, но може ли да му прости, че я удари и беше толкова жесток към Слай?

Групичката на съзаклятниците успя — бяха хванали лисица и още същата вечер трябваше да осъществят замисленото.

От местата си в голямата зала заговорниците наблюдаваха със страх хората около издигащата се над другите почетна маса. Бриджит седеше навъсена между мъжа си и свекъра си.

— Като дойде пролетта — каза Иън на баща си, — с удоволствие ще прескоча с Бриджит до Единбург. Но само ако можеш да минеш и без мен, разбира се.

Бриджит погледна Иън. Блек Джек вдигна въпросително вежди и си помисли каква ли игра започва пък сега.

— Не виждам защо не.

— Реших, че би искала може би да си накупиш нови рокли и някои дреболии — каза Иън на Бриджит. — В Единбург има много добри търговци. Ако желаеш, можеш да купиш и от онези ориенталски килими за спалнята.

„Опитва се да ме подкупи, помисли си Бриджит и го погледна безизразно.“

Това съвсем не беше реакцията, която той очакваше.

— Както обичате, милорд.

— По дяволите — изръмжа Иън и удари с юмрук по масата. — Ти какво искаш?

— Искам само да ви служа, милорд — отговори спокойно Бриджит. — Както ми обяснихте толкова мило, който има член, заповядва, а който няма, изпълнява — засмя се тя невесело. — Проверих наскоро и установих, че все още си нямам такъв.

Блек Джек се задави с виното, Пърси избухна в смях, а лицето на Иън стана кръв червено от гняв.

— Забрави, че съм го споменава — изсъска той и се извърна.

— Както обичате, милорд.

В същия миг Мойридж се приближи към тях.

— Лорд Иън, малкият Кевин би искал да говори с вас. Належащо е.

Доволен, че може да се отърве от жена си, Иън тръгна към изхода, където го чакаше Кевин. Бриджит погледна подире му и го видя да разговаря с младежа. Когато Кевин вдигна високо лисицата, за да може Иън да я види отблизо, Бриджит затаи ужасена дъх и стана от стола си. Хипнотизирана от мъртвото животно, тя прекоси помещението и отиде при мъжа си.

— Това е лисицата, убила кокошките — каза Иън и я погледна.

— Слай носи жълт нашийник.

Иън отпрати с едно кимване Кевин. Бриджит последва с втренчен поглед момчето и ужасния му трофей.

— Слай е невинен. Сега щастлива ли си?

— Щастлива ли? — Бриджит го изгледа нетърпеливо, после посочи пълната зала: — Слай не е при нас, Иън. Той е сам в гората, ако изобщо е жив. Никога няма да ти простя.

— Не ставай смешна — сопна ѝ се Иън и я хвана за ръката. — Слай е животно, не дете. Ако изпитваш нужда да проявяваш майчински чувства, мога да ти направя бебе.

Бриджит си дръпна рязко ръката.

— Ти можеш всичко да ми заповядаш, но дори ти не можеш да заповядаш на една жена да те обича. Не искам дете от теб — и тя изхвърча от залата.

Последвалите седмици бяха още по-лоши от предишните. Лисичите съзаклятници се отчаяха след безуспешния опит да загладят недоразуменията между лорда и неговата лейди. Мойридж искаше да измисли нов план, но Джейми беше против. Направиха всичко, което им беше по силите, но сега беше ред на Иън и Бриджит да решат сами семейните си проблеми. Спринг застана на страната на Джейми, а Мойридж се подчини въпреки волята си.

Изглежда нямаше шансове Иън и Бриджит да се сдобрят. Сега той се отплащаше на жена си за нейната студенина със същата монета. Всяка заран, преди тя да се е събудила, Иън вече препускаше надалеч от Дънридж и се връщаше чак за вечеря. Нощем влизаше в спалнята едва когато беше сигурен, че Бриджит е заспала.

След като Иън я пренебрегва няколко дена, Бриджит усети гордостта си уязвена. Взе да се чуди къде ли ходи мъжът ѝ и с кого се среща, но не желаше да му достави удоволствието да го попита. „Иън те оставя сама, мислеше си Бриджит, ти нали това искаше. Или може би не?“

Лейди Антония умираше от щастие и беше единственият член на семейството, който с радост очакваше Коледа. Нищо не можеше да я разгневи. Вече не се караше на слугите и се усмихваше при случай даже на Бриджит, която веднага ставаше подозрителна. Дали няма връзка между усмивките на Антония и изчезванията на Иън?

До Колела оставаше седмица. Тази вечер Иън се прибра тъкмо когато сервираха вечерята. Седнала до него, Бриджит долови промяна в държането му. Стори ѝ се по-отпуснат, отколкото през последните седмици.

Бриджит побесня. Мъжът ми си е намерил любовница. Не се издаде, но кипна и не докосна чинията си. „Нищо, аз ще му отмъстя, реши тя, но не изпита задоволство. Любовница не може да му роди наследник.“

Иън привърши вечерята и протегна крака. Отпиваше от виното и наблюдаваше Бриджит, която се усети неловко под изпитателния му поглед.

— Уморена съм — заяви тя, усетила, че не може повече да издържа. — Мисля, че ще се оттегля.

— Чудесна идея — Иън изпъшка и се протегна твърде подчертано. — Идвам с теб — той я хвана за ръката, каза лека нощ на Блек Джек и Пърси, които сподавиха смеха си при вида на отчаяното лице на Бриджит.

Двамата се качиха мълчаливо по стълбата. Тя потрепери от лекото докосване на Иън до ръката ѝ, а сърцето ѝ заби по-учестено. Хем не искаше да отстъпи на мъжа си, хем съжаляваше горчиво за всичко, което той умееше да прави с тялото ѝ. „Боже милостиви, каза си на ум, животът на девственицата е толкова по-прост.“

В стаята Бриджит се опита да навлече бързо нощницата, но Иън и попречи.

— Трябва да спиш при мен както майка те е родила — чу тя веселия му глас зад гърба си.

— Но...

— Това е заповед, мила — ухили се той нахално.

— Както обичате, милорд.

Бриджит се пъкна бързо в леглото, сви се в края му, стисна одеялото и обърна гръб на съпруга си. Иън се гушна в нея и притисна тяло в копринения ѝ гръб. Когато ръката му плъзна по тялото ѝ и стисна гърдата, Бриджит сякаш се вцепени.

— Желанието ми е да спя точно така — прошепна той. Няколко мига по-късно Бриджит разбра по равномерното му дишане, че Иън е заспал. Съблазнителната му голота и собственически протегнатата ръка се съюзиха срещу Бриджит, която копнееше за онова, на което нямаше да се наслади тази нощ. Мина много, много време, преди тя да заспи.

Когато Бриджит се събуди, тялото ѝ беше преплетено с това на Иън. Едната ѝ ръка лежеше на корема му, единия крак между мускулестите му бедра. Беше притиснала лице в гъстите черни косми на гърдите му. Бриджит отвори очи и погледна право в засмяното лице на мъжа си.

— Какво правиш тук? — попита изненадано.

— Това е моето легло — отговори той. — Къде другаде да съм?

— Напоследък ставаше толкова рано.

— Аз си изпълних задачите — ухили се Иън. — Сега имам няколко свободни дни. Не е ли добра новина?

— Е, да — тя сякаш се задави от собствените си думи. — Наистина чудесна новина.

По-късно сутринта Иън срещна Бриджит в двора и я помоли да поспре.

— Да, милорд?

— Искаш ли да отидем да пояздим?

— Не, благодаря.

— Това е заповед, мила, не покана — когато тя отвори отчаяно уста, Иън добави: — И ще седиш на моя кон, пред мен.

Иън качи Бриджит на седлото, после яхна коня и притисна към нея силното си тяло. Докато се прибраха, Бриджит беше сигурна, че ще полудее, измъчвана от изтънчения начин, по който мъжът ѝ

нападеше нейните сетива. Тялото ѝ се превръщаше все повече в предател.

Два дена преди Коледа връхлетя първата зимна виелица. Бриджит и Гленда се отказаха от градината и седяха пред камината в голямата зала.

Няколко души от клана Макартър, сред тях Иън и Пърси, влязоха в залата, изтърсвайки снега от наметалата. Като видя двата паднали ангела край камината, Иън се запъти към тях.

— Чудесен ден да поиграем на сляпа баба — каза той. — Имате ли желание? — Гленда кимна оживено, но Бриджит поклати отрицателно глава.

— Това е заповед, сладка моя — Иън се усмихна на гримасата на жена си. — Аз ще съм сляпата баба.

Бриджит не можа да не се изкикоти. Тя скочи и се опита да му избяга, но някой я тласна в разтворените обятия на Иън. Тя се обърна и се опита да се отскубне, но се видя хваната в стоманената прегръдка на съпруга си.

— Аха! — възкликна Иън. — Кой ли може да е това?

Ръката му погали копринената буза на Бриджит, после извивката на врата ѝ чак до раменете.

— Я да помисля — каза високо Иън. Ръката му се плъзна по едно чудесно оформено бедро, после награби пълничка гърда. — Познавам тези гърдички, това е жена ми!

Ужасно засрамена, Бриджит пламна цялата, блъсна ръката му и изтича от залата. Докато се качваше по стълбата, весел смях я съпроводи чак до горе.

На Бъдни вечер Бриджит осъзна, че е навярно единственото нещастно същество в замъка. В очакване на празника дори Гленда не беше вече толкова потисната от внезапното изчезване на Слай от Дънридж.

— Как позволяваш на мъжете да играят на Бъдни вечер на зарове — оплака се Антония на Блек Джек, когато семейство се събра за вечеря. — Та това е кощунство.

— На Коледа всички трябва да са щастливи — отговори графът. — Щом заровете им харесват, не мога нищо да възразя.

Антония го изгледа гневно, после се обърна към Бриджит:

— Къде е Иън?

— Отиде за подаръка на Бри — отговори Пърси, — дано празникът ѝ върне веселото настроение.

В същия миг Иън влезе в залата. В ръцете му се беше сгушил Слай, украсен с жълта панделка, в тон с нашийника.

Бриджит зяпна безмълвно. Иън се ухили и сложи лисичето в скута ѝ.

— Весела Коледа, мила — каза той и се наведе да я целуне по бузата. Бриджит усети буца в гърлото си, когато вдигна очи от животинчето и погледна мъжа си.

— Тази вечер ще влезе в историята — пошегува се Иън. — За пръв път жена ми изгуби дар слово.

— Не си ли щастлива? — попита Гленда.

— О, д-да — изхълца Бриджит, — уж-ж-жасно щ-щаст-лива.

— Хайде, ела с мен — каза Иън и протегна ръка. — Искам да си поговорим на четири очи.

Той отведе Бриджит в работната стая на Блек Джек и затвори вратата.

— Не искам да си призная пред другите — каза той, — но не бях прав, като те ударих от яд. Можеш ли да ми простиш?

— Да — отговори Бриджит. — И си признавам, че не беше добре да ти възразявам пред всички. Ти можеш ли да ми простиш?

Иън се усмихна нежно, наведе се и целуна леко Бриджит. После телата им се сляха и целувката стана по-страстна.

— Толкова ми липсваше — прошепна той над устните ѝ.

— И ти много ми липсваше — призна тя и двамата отново се целунаха.

8

На Шотландското плато месец март беше студен, много по-студен, отколкото Бриджит си спомняше за това време на годината в Южна Англия. Със зачервени бузи двете с Гленда си бяха играли един час в градината на топка със Слай. Поеха по дългия път и сега се разхождаха бавно през градината към предния двор.

— Пъпки! — извика Бриджит и спря пред едно дърво.

— Какво?

— Виж — посочи ѝ Бриджит един клон. — На дървото са се появили пъпки. Знаеш ли какво значи това? — Гленда поклати глава. — Значи, че зимата си е отишла и вече идва пролетта.

— Вече идва насам — разсмя се Гленда.

— Бри — извика Спринг (името ѝ наистина означаваше пролет) и се затича към тях. — Имаме гости и те очакват в залата.

— Гости ли? — повтори изненадана Бриджит. — Кой?

Спринг сви рамене.

— Изглежда важна личност. Залата е пълна с мъже.

Последвана от Слай, Бриджит влезе в голямата зала и установи, че тя наистина е пълна с непознати мъже. Погледът ѝ се разходи из помещението и тя видя Антония да прави реверанс пред възрастен мъж, седнал с Блек Джек, Иън и Пърси пред камината.

Арчибалд Кембъл, херцог Арджил, беше на същата възраст като неговия роднина Блек Джек Макартър. Имаше изразително лице, тъмнокестенявата му коса беше леко прошарена на слепоочията и това му придаваше изисканост. Нищо не убягваше на острите сиви очи на херцога. Когато се спираха недоволно върху някого, можеха да бъдат пронизващи и да причинят по-силна болка от всяка остра сабя.

— Милорд — представи я Блек Джек, — това е лейди Бриджит, съпругата на Иън. Бри, поклони се пред херцог Арджил, глава на нашия клан Кембъл.

— Милорд — Бриджит се усмихна и направи реверанс.

— Иън, момчето ми — каза херцогът и отвърна на усмивката, с която го бе приветствала Бриджит, — имаш наистина хубаво момиче — погледът му падна върху Слай, седнал до господарката си. — Наистина ли виждам каквото смятам, че виждам?

— Ако смяташ, че виждаш лисица — каза сухо Иън, — значи виждаш каквото смяташ, че виждаш. Това питомно животинче е Слай.

— Но какво, за Бога, прави лисица в дома ти? — попита херцогът Блек Джек.

— Живее тук — отговори Пърси и очите му заблестяха хитро.

— Живее тук? — възкликна безкрайно учуден Кембъл. — Толкова ли си престарял, Джек, та допусках подобно нещо?

— При цялото ми уважение — Бриджит говореше високо, без да обръща внимание на предупреждаващия поглед на съпруга си. — Слай е домашното ми животно.

— *Твоето домашно животно?*

— Това не е вашият дом — изсумтя тя и зелените очи засвяткаха сърдито. — Пък и аз не съм ваша жена. Как живеем ние тук, в Дънридж, изобщо не ви засяга.

— *Бри!* — извикаха ужасено Блек Джек и Иън в един глас.

— Добре де, добре — укроти ги херцогът с успокояващ жест. — Не се карайте на момчето за грубостта му. Това, което ми заяви, е безспорна истина — той се наведе към Блек Джек и каза: — Трябваше веднага да се досетя, че огненият й темперамент отговаря на цвета на косата й. Ако си спомняш, покойната ми съпруга също беше червенокоса — Кембъл погледна Иън и се усмихна съчувствено: — Имам богат опит с червенокоси женски, момчето ми, ако ти потрябва моят съвет.

— Аз съм лейди, милорд, а не женска — засмя се победоносно Бриджит. — Освен това съм дъщеря на граф и съм научена на уважение.

— Твърдиш, че са те учили на уважение? — каза подигравателно херцогът, спрял благосклонен поглед върху най-занимателната словесна противничка, която бе имал след смъртта на жена си. — Та какво, значи, си научила?

— Изглежда абсолютно нищо — ухили се язвително Бриджит.

Херцогът избухна в гръмогласен смях и си пожела да е с тридесет години по-млад. Чудесно парче като лейди Бриджит може

само да се похаби в ръцете на младоци като Иън или неговия собствен син Магнус. Младите се заслепяват от хубавите лица и телца. Опитен мъж умее да цени интелигентността, остроумието и невинността, позволяващи на една жена да казва каквото мисли.

— Трудно ще постигнеш тя истински да те уважава, но пък ще е съвсем заслужено — каза той на Иън, следвайки с поглед Бриджит, която се отдалечаваше, за да изпълни задълженията си на домакиня. — Желая ти много щастие.

— Завиждам ти за внуците, с които ще те дари — каза херцогът на Блек Джек. — Моят Магнус е сгоден за най-малката дъщеря на семейство Хънтли от деня на раждането ѝ. Но все повече се отчайвам, защото той изобщо не бърза да се ожени и да ме ощастливи с наследник.

— Как е братовчедът Магнус? — попита Иън.

— Откъде, по дяволите, мога да знам? — изрева херцогът. — Той непрекъснато е на път с поръчения на кралицата. При това инкогнито, трябва да добавя.

— Можеш да си горд — каза Блек Джек, — че си му внушил такава лоялност към кралицата.

— Бих оценил и малко лоялност по отношение на мен — изсумтя херцогът. — Инвъреъри има нужда от наследник, а щерката на Хънтли е вече достатъчно зряла. Но ще се погрижа Магнус да се ожени за нея, та ако ще това да е последното нещо, което ще свърша на този свят. Тя да ми роди няколко хлапета, пък той после да се предрешва, ако ще и като дявол, и да се пръждосва към ада.

Блек Джек се разсмя.

— Трябва да призная, че в това отношение Иън си знае задълженията. Представа нямаш колко часове прекарва с Бри в леглото.

Иън се изчерви от смущение, а Пърси избухна в гръмогласен смях.

Сега беше ред на херцога да се усмихне.

— Бях забравил какво е да си женен за хубавко момиче. Ние май лека-полека вече остаряваме. И тъй като говорим за старост, Блек Джек, трябва да ти съобща една тъжна новина за роднината ни Бредолбън. Колин се разболял и тези дни е починал. Ще дойдеш ли с мен да му отдадем последна почит?

— Да. Иън също трябва да дойде. Пърси, смяташ ли, че ще можеш да поемеш тук за две седмици отговорността? — обърна се той към по-малкия си син. — Не бих желал да се налага да се връщам вкъщи заради някоя дреболия — беше ред Пърси се изчерви от притеснение, а Иън да се разсмее гръмогласно.

— Колко време ще отсъстваш? — попита Бриджит и протегна ръце към Иън, когато той се пъкна в леглото до нея.

Той я целуна страстно.

— Не повече от две седмици, миличко.

— Ще ми липсваш.

— Най-вече в леглото?

— Особено в леглото.

С тези думи Бриджит го повали по гръб и се отпусна върху него. Потри чувствено мекото си тяло о стоманените му мускули. Розовите й устни се разтвориха и докоснаха устата му. После тя му позволи бавно и страстно да я наниже на меча си.

Иън мъркаше доволен, докато тя галеше всяка частица от тялото му със своето. Той се дръпна назад и сега наблюдаваше как очите и се отвориха, изпълнени с учудване и самозабрава, когато двамата се сляха на издигащата ги вълна на огнена наслада.

Иън я обърна по гръб и проникна дълбоко в нея. Бриджит се вкопчи в него и преплете крака около бедрата му. Извиваше тялото си към неговото, за да го подтикне към все нови и нови силни тласъци.

— Подари ми син — прошепна Иън.

— Да — изстена Бриджит и двамата свършиха в един и същ миг.

Лейди Антония се събуди рано и веднага се облече. После слезе бързо по стълбата в голямата зала. Иън щеше да отпътува призори и се надяваше, че Бриджит ще проспие тръгването му, а тя ще може да остане поне за малко насаме с него. Трябваше да накара Иън да изостави Бриджит, преди тя да забременее. В любовта си към Иън Антония беше твърдо решена да събуди отново топлиите чувства, които той беше изпитвал някога към нея, и така да стане бъдещата графиня

на Дънридж. Нищо нямаше да я спре, та дори и да се наложеше да убие англичанката със собствените си красиви ръце.

Както дебнеше на входа на пълната с хора голяма зала, лейди Антония беше истинско възплъщение на ефирна красота. Ранното ставане не беше навредило ни най-малко на чара ѝ. Напротив, това, че беше малко сънена, запалваше в очите ѝ искрящи отблясъци.

Иън седеше сам на почетната маса. Антония се усмихна и седна до него.

— Добро утро — поздрави го тя лъчезарно.

— Добро да е — отговори той, без да я поглежда.

— Бри няма ли да те изпрати?

— Тя ей сега ще слезе — погледна я той с крайчеца на окоето. — Какво те води толкова рано тук?

— Трябва да говоря с теб — в очите на Антония се четеше молба. — Належащо е.

Иън вдигна въпросително вежда.

— Слушам те.

Антония се поколеба и погледът ѝ обходи пълната зала.

— Трябва да говоря с теб насаме.

Иън я изгледа продължително, после стана.

— Ще изслушам в работната стая на Блек Джек какво имаш да ми казваш.

Антония тръгна пред него. Иън си даваше много добре сметка за нейното коварство, затова остави вратата открената и застана точно зад нея. Когато се обърна към него, Антония видя как Слай притича към градината и вече беше сигурна, че Бриджит го следва отблизо.

— Обичам те — заяви тя високо.

Преди Иън да може да каже дума, Антония се хвърли на врата му и страстно го целуна. Ръцете ѝ обгърнаха шията му и го държаха здраво. Иън беше като вцепенен, той остана безучастен към целувката, но от мястото, на което стоеше, Бриджит можа да види всичко. Хиляди кинжали пронизаха сърцето ѝ и тя изтича бързо подир Слай.

Иън отблъсна Антония.

— Да не си посмяла да го направиш още веднъж — изръмжа той.

— Имаше време, когато не ти бях безразлична.

— Да, но тогава бях млад и глупав — отговори Иън с пропит от презрение глас, — а ти искаше на всяка цена да станеш графиня.

Онова, което изпитвах някога към теб, изчезна. Обичам жена си — той се обърна и излезе от стаята.

Бръчките по челото на Антония изчезнаха, на устните ѝ заигра лукава усмивка. „Веднъж тази англичанка да се махне, помисли си тя, и аз ще се омъжа за Иън, и ще стана графиня на Дънридж. Ако не успея, ще пиша на брат си. Финли винаги ми е давал добри съвети.“

Иън откри Бриджит в градината. Приближи се неусетно, сложи ръце на раменете ѝ, прошепна ѝ на ухото:

— Търсих те. Това пък какво значи? — попита Иън, защото, когато тя се обърна, видя сълзи по бузите ѝ.

— Нищо.

— Не ме лъжи.

— Чувствам се толкова самотна.

— Само след две седмици пак съм тук — каза Иън, погали я по корема и се ухили лукаво. — Може би си бременна и затова толкова сантиментална?

— Не, не съм.

— Трябва повечко да се постареем и да ощастливим Блек Джек — целуна я страстно Иън. — Обичам те, Бри.

Когато мъжът ѝ тръгна, Бриджит се усмихна тъжно, после се разходи из градината с надеждата, че утринният въздух ще пропъди тъмните облаци от натъженото ѝ сърце. „Обичам го, помисли си тя, но не съм готова да споделям чувствата му с друга. Антония целуна Иън. Тази мисъл туптеше в мозъка ѝ, измъчваше я. Какво да правя? — запита се тревожно Бриджит и седна да поразсъждава за бъдещето си.“

Лейди Антония беше доволна от себе си, защото видя как съперничката ѝ седи самотна в крайния ъгъл на градината. „англичанката не изглежда особено щастлива, помисли си тя злорадо. Колко умно постъпих, като използвах неочакваната, но толкова добра възможност. Не би успяла да придума Иън да пренебрегне Бриджит, но сега...“

Антония тръгна решително към Бриджит, но когато се приближи към съперничката си, Слай долови неприязънта на жената и се озъби с ръмжене. Антония побърза да отстъпи крачка назад.

— Надявам се, че няма да ме ухапе?

— Не, за съжаление.

— Наистина много мило, Бри — каза подигравателно Антония.

— Лейди Бриджит.

— Моля?

— Наричайте ме лейди Бриджит. Само приятелите ме наричат Бри — тя стана и изгледа пронизващо Антония.

— Не сме ли приятелки?

— Отвращавам се от земята, на която стоите — изсъска Бриджит.

На Антония й секна дъхът от толкова неприязън. Овладея се и продължи:

— С удоволствие бих станала ваша приятелка, ако ми дадете шанс.

— Опитвате се да се примъкнете тайничко към мъжа ми.

— Така ли? — Антония вдигна високомерно вежди. — Значи Иън най-сетне ви е казал всичко?

— Какво да ми е казал?

Антония се престори на объркана.

— По-добре да не бях започвала този разговор.

— Видях ви двамата с Иън в кабинета.

— Наистина не бяхме особено почтени към вас — каза Антония и очите й се изпълниха със сълзи на съчувствие.

— Ако имате нещо да ми казвате, бъдете по-делова! — заповяда Бриджит.

— Ще е наистина по-добре да си поговорим най-сетне открито и приятелски — заяви Антония, сдържайки силното си желание да почне да удря. — Преди да се омъжа за Малкълм, бях с Иън. Запознахме се в Единбург и се влюбихме един в друг, но Блек Джек вече беше уговорил с баща ми сватбата ми с Малкълм. Аз съм покорна дъщеря и се подчиних на желанието на баща си. И за двама ни беше трудно да живеем под един покрив, но винаги сме се държали почтено.

— Колко впечатляващо! — изсумтя Бриджит.

— Когато клетият Малкълм умря — продължи Антония, пренебрегвайки сарказъма на Бриджит, — Иън ме утеши, разбира се, в мъката ми.

— Естествено.

— Тогава ни стана ясно, че все още имаме чувства един към друг, но Блек Джек вече беше поел задължението да ожени Иън за вас. Иън е

човек на честта и никога не е излагал баща си, той не наруши договора, но просто не може да превъзмогне чувствата си към мен. Разбирате ли ме?

— Мога горе-долу да си го представя — отвърна хладно Бриджит.

— Толкова съжалявам — прошепна лицемерно Антония и докосна разбиращо ръката на Бриджит. — Иън не иска да ви отблъсне, но вие му трябва само за да родите наследник на Блек Джек. Той не може да ви обича така, както обича мен. Сигурно е ужасно да си само разплодна кобила.

Бриджит обърна гръб на другата жена. Не можеше да скрие, че устните ѝ треперят, нито че по бузите ѝ се стичат сълзи. Смазана от мъка и ревност, тя изобщо не помисли да се усъмни в истинността на казаното от Антония.

— *Подари ми син* — беше прошепнал Иън в миг на върховен екстаз.

— *Да не си бременна?* — я попита, преди да потегли с херцога.

Думите на Антония звучаха като погребален звън за брака на Бриджит. Тя изхълца, пое си дълбоко дъх и успя да се овладее. Мъката на Бриджит се превърна в яростен гняв. „Без да се замисля нито за миг за щастието ми, кипеше тя, онова арогантно копеле се е оженило за мен, за да изпълни задължението, поето от баща му. Как се осмелява в един миг да ми се признава в любов, а в следващия да се хвърля в обятията на любовницата си! През цялото време този нехранимайко и неговата фукла са се забавлявали за моя сметка.“ Бриджит се обърна да изгледа Антония, но русата хубавица беше изчезнала. В главата на Бриджит се зароди план за отмъщение. Ще видим кой в тази гадна история ще се смее последен. Може да е тъжно, но истината е, че копеле не може да стане наследник, а това е всичко, което гордите Макартъровци могат да получат от Иън и Антония. Аз пък няма да остана тук, за да им раждам всяка година по едно момче.

Скимтенето на Слай привлече вниманието на Бриджит и тя коленичи да прегърне лисичето.

— Колкото и да те обичам — прошепна тя съкрушена до шията му, — ти не можеш да дойдеш с мен. Замъкът Базълдън си остава затворен за мен. Защото Иън ще ме потърси там, или майка ще ме

върне в Дънридж. Целта ми е Лондон, съкровище, а там не можеш да дойдеш. Освен това, отида ли си, Гленда ще има голяма нужда от теб.

Облечена в най-топлия си костюм за езда и с вълнено наметало, Бриджит спря във входното антре да помисли къде ли може да е Гленда. После се сети: в библиотеката — нали там учи с отец Каплан буквите. Въпреки грижите си Бриджит не можа да не се усмихне. Колко странно, че синът на търговец-евреин, останал съвсем малък сирак, е израснал в католически приют.

Отецът имал възможност да получи енория, но макар и ръкоположен, никой не го взимал на сериозно заради произхода му. Няма нищо, казал си той и почнал да се грижи за духовните и земните нужди на хора без покрив, за изхвърлените от обществото в най-бедните квартали на Единбург. Там повечето хора не познавали собствените си бащи, та изобщо не се интересуваха от неговия. Светът на отца бил този на бедните, безродните, отритнатите.

По-късно в живота му влязъл Блек Джек Макартър. Приятелка на Блек Джек сторила нещо немислимо — посегнала на живота си. Измъчван от чувство за вина, Блек Джек направил отчаяни усилия умиращата жена да получи последно причастие и подobaващо погребение. Но никой свещеник, запознат с подробностите около трагичния случай, не искал да дойде... докато Блек Джек не открил отец Каплан.

Изпълнен със съчувствие към мъките на младия лорд, свещеникът разбрал, че трябва да се погрижи по-скоро за Блек Джек, отколкото за непознатата дама. Без да се колебае нито миг, отец Каплан придружил лорда до дома на негов роднина и дал последно причастие на хубавата умираща благородничка. По-късно благословил безименния ѝ гроб и с това си спечелил уважението и приятелството на Макартъровци.

Блек Джек помолил отец Каплан да дойде с него в замъка Дънридж. Когато свещеникът се поколебал, Блек Джек му се закълел, че в Арджил има много бедни арендатори и много пияници. Всички те очаквали някой да спаси душите им. Така отец Каплан напуснал Единбург с Блек Джек и останал следващите тридесет години в Дънридж.

Гленда просия, когато Бриджит и Слай влязоха в библиотеката.

— Извинете, че ви прекъсвам — каза Бриджит на стария свещеник. — Мога ли да поговоря с Гленда насаме?

— Е, още не е време за игра — отговори той, — но мисля, че можем днес да свършим по изключение малко по-рано.

— Дай да видя какво си учила днес — каза Бриджит, когато свещеникът излезе.

Гленда се засмя и вдигна високо къс пергамент. Върху него с големи, детински букви, бяха изписани имената на Бриджит и на Слай.

— Чудесно! А твоето име?

ГЛЕНДА.

Бриджит изръкопляска и клекна до детето.

— Както виждаш по дрехите ми, аз заминавам.

— Заминаваш? — извика Гленда.

— Ще поюздя малко — каза Бриджит и я погали по ръката. — Искам да ми обещаеш, докато ме няма, да се грижиш за Слай.

Гленда усети, че нещо не е наред. Поглеждаше недоверчиво отново и отново ту Бриджит, ту Слай.

— Не искаш ли да се грижиш за Слай?

— Искам, но предпочитам да дойда с теб.

— Не днес, скъпа — отговори Бриджит. — Хората трябва да остават понякога сами, за да размислят върху проблемите си.

— Мога да ти помогна.

— Ще ми помогнеш, като се грижиш за Слай — каза Бриджит. — Ще го направиш ли?

— Да.

— Ти си мило момиче и аз те обичам. Хайде да се прегърнем.

Безкрайно натъжена, Гленда се хвърли в обятията на Бриджит и двете силно се прегърнаха. Слай се въртеше около тях и настояваше със скимтене да му обърнат внимание. Бриджит целуна момиченцето по двете бузи и го дръпна встрани. После перна бързо лисичето и излезе от библиотеката.

— Добро утро — поздрави я Пърси на вратата. — Накъде си се запътила?

Бриджит се поколеба.

— Отивам да поюздя.

— Идвам с теб.

— Не! — отказа му решително Бриджит и Пърси свъси чело. — Предпочитам да съм сама — заяви тя.

— Какво ти е, Бри?

— Нищо, но Иън така ужасно ми липсва.

— Опасно е да яздиш сама — каза той.

— Обещавам да не се отдалечавам много.

Пърси мълчеше нерешително. Ако нещо се случи на Бриджит, от мига, в който Иън разбере, животът му вече няма да струва пукната пара. Когато пое последния път отговорност за нея, тя избяга. Какво конско евангелие му четоха за онова произшествие!

— Пърси... — каза тя умоляващо.

Въпреки волята си, Пърси кимна, но я предупреди:

— Внимавай и не отивай далеч. Не оставай повече от час извън стените.

— Слушам — усмихна се тя с крайчетата на устните. Няколко мига по-късно Бриджит помахна на стражите по кулите и мина с коня през външната порта. Недалеч от замъка пришпори коня и се обърна да погледне замъка Дънридж.

Иън! — изкрещя сърцето ѝ. *Толкова те обичах!*

С пронизано от съжаление сърце, Бриджит се обърна и препусна надалеч.

9

Бриджит пое със свито сърце по самотния си път на югоизток. Денят беше мрачен, още следобеда тя почна неприятно да мръзне, а беше и гладна.

— Каква глупачка съм — укоряваше се сама. — Вярно, щях да събудя подозрения, ако бях облякла коженото палто, но щеше да ми е топло. Още по-лошо е, че не взех храна за из път.

Бриджит се питаше тревожно какво ще стане, когато се стъмни. Беше сигурно, че трябва да прекара нощта сама в гората. Наблизо нямаше хан, в който да похарчи от парите, които взе. Надяваше се само в околността да няма вълци.

На един завой Бриджит зърна пред себе си пешеходец. Като чу коня, той спря и се обърна. Тя приближи предпазливо.

Отдалеч ѝ заприлича на странен старец, но стойката му и силното тяло не създаваха впечатление за напреднала възраст. Облечен беше в дълги, опърпани дрехи, носеше дебела скитническа тояга.

Някой набожен поклонник, помисли си Бриджит. Но когато се изравни с него, разбра, че е много по-млад, отколкото изглеждаше на пръв поглед, навярно на възрастта на Иън.

Беше висок и широкоплещест. Дългата му несресана коса беше кестенява. Само странните дрехи и наболата брада създаваха илюзията за стар човек.

Мъжът я загледа любопитно и Бриджит пришпори коня. Погледите им се срещнаха и тя потрепери, защото пронизващите сиви очи ѝ се сториха много познати. Къде е виждала такива очи?

И без да я е разгледал отблизо, от острия сив поглед на странника не убягна нищо от червенокосата хубавица на коня. Мъжът прецени качеството на добре ушитите ѝ дрехи, видя венчалния ѝ пръстен и коня от конюшните на клана Макартър. Когато тя заговори, разпозна изискания ѝ английски акцент. Наистина чудесен английски.

— Добър ден, милейди — усмихна се мъжът и ѝ кимна.

— Добър ден, сър — отговори Бриджит. — Това ли е пътят за Лондон?

Сякаш можеше да види края на пътя, той хвърли продължителен поглед към хоризонта, после отново я погледна.

— Мисля, че да.

— Земите, през които минавам, все още ли са владенията на Макартъровци? — попита тя.

Мъжът гледаше замислено Бриджит, после реши, че е твърде изискана за конекрадец. Но коя е? Избягала съпруга? Доколкото знаеше, никой от братовчедите му Макартъровци не се е женил наскоро.

— Намираме се в земите на клана Кембъл — отговори той. — Земите на Макартъровци са вече на няколко мили зад вас, ако желанието ви е било да стигнете там.

— Искам да стигна в Лондон.

— В името на всички светии! — възкликна той и очарователна усмивка озари лицето му. — И аз съм се запътил за Лондон. Ще ви разкажа чудесна история, ако ме качите на коня си.

Бриджит веднага стана подозрителна. Продължи да го наблюдава крадешком. Намръщаното чело помрачи лицето ѝ.

— Името ми е Магнус — представи се той и се поклони учтиво. — По занаят съм разказвач. Личи си по дрехите ми, нали?

Бриджит го гледаше недоумяващо и Магнус леко се усмихна.

— Знаете ли какво значи разказвач? — попита той.

— Не.

— Разказвачът пътува из цялата страна — обясни той — и разказва разни истории, така си припечелва вечерята. А вие сте?

— Бриджит... Мак... Бриа — тя преглътна нервно. — Надявам се, че няма да се появя в някоя от вашите истории.

Магнус се засмя. Беше направо запленил от тайнствената зеленоока англичанка.

— Е, Бриджит Макбриа — каза той закачливо — цената на мълчанието ми е да яхна вашия кон.

Бриджит усети някакво недоверие и не беше сигурна, че трябва да продължи с този непознат. Все пак необходимостта от спътник надделя над предпазливостта.

— Наричайте ме Бри, като всичките ми приятели.

Магнус яхна коня зад нея. Пресегна се през Бриджит и пое юздите. Тя беше напрегната, никога не беше оставала насаме с чужд мъж, като се изключи „Рос“ Макартър, разбира се. Продължиха да яздят и мълчанието им беше приятелско. То поуспокои изопнатите ѝ нерви. Постепенно се отпускаше все повече и неусетно се облегна на мъжкото тяло.

За Магнус това породи нарастващо неудобство. Усещаше нежния гръбнак и се учудваше, че е толкова крехка. Главата ѝ почиваше под брадичката му, а свежият дъх на косата ѝ възбуждаше чувствеността му. Усети как под дрехите мъжествеността му се надига.

— Значи искате да отидете в Англия? — попита Магнус с надеждата, че нищо незначещ разговор ще поукроти ниските му инстинкти.

— Да.

— Връщате се при семейството си?

— Откъде знаете, че съм англичанка?

— Не говорите като коренячка шотландка.

— О!

— Имате ли роднини в Лондон?

— Не.

— Тогава приятели... Кои са? — попита той и усети как тялото ѝ се вцепенява. — Може би ги познавам.

— Съмнявам се — отговори хладно Бриджит.

„Избягала е“, реши Магнус.

— Я кажете откъде идвате, момиче?

— Това изобщо не ви засяга! Ще позволите ли да ви напомня — заяви му тя високомерно, — че сте на кон само благодарение на моето великодушие. Ако почнете да ми досаждате, ще се откажа от поканата си. Разбрахте ли ме?

— Мисля, че да — той имитира изискания ѝ акцент и си каза, че е наистина доста смела.

Продължиха мълчаливо да яздят, но отношенията вече не бяха толкова приятелски както допреди малко. Магнус се изкашля и опита нова хитрост:

— Тази кобила е на Макартъровци — Бриджит се сви и той разбра, че е улучил право в целта.

Вместо да се разгневи, Бриджит предпочете да се включи в играта.

— Ръцете ви не са на мъж, който работи — отбеляза тя.

— Разказвачът работи с езика си, момиче.

— Наистина ли? — тя обърна една от ръцете му с дланта нагоре.

— Мазолите по дланта ви говорят за упорити упражнения с меч — Магнус мълчеше. Бриджит с удоволствие би се обърнала да види израза на лицето му. После продължи: — Въпреки че правите отначало впечатление на възрастен мъж, знаей, че сте млад. Трябва да сте на една възраст с... — успя все пак да спре навреме езика си.

— На една възраст с кого?

— С никого. Но кой сте всъщност?

— Аз съм по-силен от вас — прошепна ѝ той грубо в ухото. — Само благодарение на снизходителността ми сте още жива. Но ако станете досадна... Нали разбирате?

— Разбирам — измърмори тя, разтреперана от страх. Каква глупост да вземе на коня си този престъпен тип. И изобщо колко глупаво беше да напусне стените на Дънридж.

Магнус пришпори неочаквано коня, а на Бриджит ѝ секна дъхът при мисълта, че идва краят ѝ. Той слезе и я смъкна не твърде любезно от седлото. Като се взря в разширените ѝ от страх зелени очи, смекчи строгия израз на лицето си.

— Съжалявам, че ви уплаших — извини се той. — Мисля, че трябва да сключим примирие, нали?

Бриджит побърза да кимне и Магнус се засмя на внезапната ѝ готовност да се съгласи.

— И двамата имаме тайни, които не желаем да издадем. Не може ли да продължим, без да проявяваме любопитство?

— Вие започнахте.

— Връщам си думите назад.

Той се озова неочаквано в смарагдовозелените дълбини на очите ѝ, наведе се да я целуне. Вече почти се докосваха, когато стомахът на Бриджит изръмжа яростно като диво животно.

Магнус направи усмихнат крачка назад.

— Гладна ли сте?

— Умирам от глад.

— Защо не казахте? — попита той закачливо.

— Носите ли нещо за ядене? — на Бриджит вече й потекоха лигите.

— Със себе си не — отговори Магнус, — но ще получим нещо за ядене.

— Но как?

Магнус се озърна, после вдигна глава към небето.

— Вече се здрачава — каза той. — Ще спрем да отдъхнем през нощта.

— Ще ловувате ли?

— Няма защо да ходя на лов. Тук наблизо има много арендатори на клана Кембъл.

— И какво ни помага това?

— На Шотландското плато е прието да се оказва гостоприемство на пътниците.

— Никак не държа пътуването ми на юг да бъде забелязано.

— Не се тревожете, моя малка англичанке — перна я той шеговито по чипото носле. — Друг обичай на хората от Шотландското плато е, да не разпитват пътниците кои са...

Бриджит се отказа от стол в хижата, седна на пода пред малката камина и привърши вечерята си от постна яхния, сирене и хляб. Никога през живота си не беше яла с такъв апетит.

Магнус излезе прав. Без да задават въпроси, възрастният арендатор и жена му ги поканиха да споделят оскъдната им вечеря и хижата им. Но нещо в държането им подсказваше все пак, че са виждали Магнус и преди.

— Имате доста голям апетит за толкова мъничка лейди — закачи я Магнус. — Та яхнията значи ви хареса?

— Гладна бях — изчерви се Бриджит, — пък и предпочитам яхния пред овесена каша.

— Време е за сън — усмихна се Магнус. — Утре тръгваме в ранни зори.

— С удоволствие ще ви отстъпим леглото, милейди — предложи жената на арендатора.

Бриджит погледна старата жена и реши, че младежта може да спи и на пода.

— Не, благодаря ви — отказа тя.

— Завийте се с това — каза арендаторът и подаде на Магнус одеяло с цветовете на клана Кембъл. — Ще ви стопли.

Магнус се усмихна иронично на Бриджит.

— Ако легнем един до друг и се завием заедно в одеялото, и на двама ни ще е топло.

— Не може ли да получим две одеяла? — бузите на Бриджит пламтяха.

— Има само едно — ухили се нахално Магнус.

— Тъй значи — измъкна се тя и си помисли дали арендаторът и жена му ще са надеждни пазачи.

— Нямате ми доверие?

— Не, напротив.

— За един шотландец, Бри, няма по-голямо безчестие от това да злоупотреби с оказано доверие.

— Истински шотландец ли сте?

— Да, такъв съм — увери я тържествено Магнус, но устните му трепнаха в сподавена насмешка.

Зелени и сиви очи се срещнаха и Бриджит разбра, че е бил откровен. Тя се плъзна плахо в прегръдката му. Магнус зави и двамата с одеялото с цветовете на клана Кембъл, което трябваше да ги защити от нощния хлад, и здраво я прегърна. Бриджит сложи глава на гърдите му и равномерните удари на сърцето му скоро я приспаха в дълбок сън без сънища.

Магнус я целуна нежно по главата и затвори очи.

— Пляс!

Парещата болка от силния удар по дупето събуди Бриджит. *Иън*, помисли си уплашено. *Иън е тук*.

— Ставай, ти казвам! — заповяда ѝ строг глас. Бриджит отвори очи и видя Магнус застанал над нея. — Мързеланка. От цял час е светло и хората на Кембълви вече яко се трудят. Ако не станете веднага, ще ви оставя тук — тя пое протегнатата му ръка и уморено се надигна. — На масата има за вас овесена каша.

Кашата беше студена, но тъй като едва ли щеше да получи нещо друго през целия ден, Бриджит се накара да я изяде, после погледна с

крайчеца на околото към спътника си.

Магнус сгъна внимателно одеялото с цветовете на клана Кембъл и го пхна в ленена торба, която метна през рамо. Срещна питащия ѝ поглед.

— Те настояха да вземем одеялото и малко провизии.

— Шотландски обичай ли е да се снабдяват пътниците с провизии?

— Не, момиче, това е неподражаемата щедрост на великия клан Кембъл.

Следобедните сенки се стопиха в здрача, когато Магнус се отби от пътя и препусна през гората. Спряха край поточе, където можеха да напоят коня и да лагеруват през нощта.

Магнус слезе от коня и вдигна капналата от умора Бриджит от седлото.

— Благодарение на Кембълвци — обясни ѝ той — тази вечер няма да се наложи да ходим на лов. А сега ще си стъкнем малък огън.

— Ох, замръзнала съм — изпъшка сърцераздирателно Бриджит. От мъка очите ѝ плузнаха в сълзи.

— Зная, зная — каза той и я погали по бузата, — но вече не сме в земите на Кембълвци. Утре ще сме по-добре, пък и ще направя всичко възможно, за да не замръзнете тази нощ. Хайде, вървете да си свършите работата.

Бриджит се изчерви и се скри в гората. Когато се върна, Магнус беше извадил нещата от торбичката. Изядоха мълчаливо оскъдната си вечеря от хляб и сирене.

— Време е за сън — разгърна Магнус подканващо одеялото.

— Н-но тук няма жив човек.

— И не вярвам да намерим. Елате при мен, ще ви топля.

Бриджит легна до него. Магнус зави и двамата с одеялото, а ръцете му вече я държаха здраво прегърната в постелята им върху земята. Когато вдигна очи, видя, че той я наблюдава.

Замаяна от пронизващия поглед на сивите му очи, Бриджит не намери сили да протестира, когато устните му се приближиха към нейните. За част от секундата тя се поддаде на целувката му, но образът на Иън възникна тутакси като привидение пред вътрешния ѝ взор и разумът надделя. Малките ѝ ръце се опряха в гърдите му и се опитаха да го отблъснат.

— О, недейте — замоли тя, когато той почна да целува клепачите и слепоочията ѝ. — Аз съм омъжена жена.

— Нещастно омъжена — прошепна той страстно, без да прекъсва чувствената си атака.

— Щастливо или не, няма значение — каза с горчивина Бриджит. — Дала съм клетва пред Бога, освен това аз обичам мъжа си.

Магнус се призна за победен и въздъхна.

— А пък аз съм за нещастие човек на честта. С мен сте в пълна безопасност — двамата се сгушиха плътно един в друг и заспаха.

Близо две седмици по-късно, през един мрачен ден, те влязоха през портата Бишъпгейт в Лондон. Бриджит онемя от учудване, когато хвърли с широко отворени очи пръв поглед на столицата. И в най-смелите си мечти не си бе представяла толкова огромен и оживен град.

Маси от хора тичаха насам-натам и си проправяха път на зигзаг през тесните кални улици. Лондончани сякаш се надбягваха. Бриджит реши, че всеки се стреми да уреди пръв работите си, за да избяга от дъжда.

Магнус пришпори коня през тълпата, после скочи от коня и помогна на Бриджит да слезе. Тя се озова право в калта и се изсмя, защото капчици дъжд се стичаха от връхчето на носа ѝ.

— Боже милостиви, стигнахме най-сетне — каза Магнус и впери поглед в омайващите ѝ зелени очи.

— Да, пристигнахме.

— Трябва да разкажа на един човек интересна история, та се налага да ви оставя.

— О! — от мъка буца застана в гърлото на Бриджит.

— Мога да ви заведа преди това при вашите приятели — предложи Магнус.

— Не — побърза да откаже Бриджит. — Не, благодаря.

— Няма да ме затрудни — добави той, защото я напускаше против волята си.

— Не, наистина няма нужда — увери го тя със сияйна усмивка. — Целта ми е недалеч от тук. Всичко е наред.

— Пътуването с вас беше изключително преживяване. Направо незабравимо.

— Това комплимент ли е или напротив? — засмя се Бриджит.

Магнус се засмя тихо и я привлече в прегръдката си. Устните му се сляха с нейните в страстна целувка.

— Ще ми липсваш — прошепна той и се отдалечи. Бриджит се усети изоставена, гледаше подире му и галеше несъзнателно коня. „Конят!“ — помисли си изведнъж.

— Магнус! — извика тя и хукна да го настигне, дърпайки след себе си коня. — Магнус!

Той се обърна и дотича обратно.

— Какво има?

— Конят — подаде му юздите Бриджит. — Подарък от мен.

— Не разбирам.

— Нямам какво да го правя — заяви тя. — Върнете го в Шотландия, когато решите да се приберете.

— Сигурна ли сте?

— Да.

— Няма да забравя добрината ви — Магнус я целуна по бузата, яхна коня и се отдалечи. Обърна се още веднъж и видя, че Бриджит стои като сираче там, където я беше оставил. После насочи коня към крайбрежието, най-хубавата част на Лондон.

Магнус се отдалечи от крайбрежието и пое по тесния коларски път нагоре към Ленъкс Хаус, а после към задния вход. Слезе от коня и потропа на вратата. Когато тя се отвори, от нея надникна намръщен лакей.

— Добър ден — поздрави Магнус слугата.

— Какво искаш? — попита високомерно лакеят. — Тук няма да получиш пари.

— Идвам направо от Севера — каза Магнус и съдържа желанието си да стовари на мъжа един юмрук. — Имам интересна история за ушите на графа.

— Искаш да говориш с графа? — попита изумен лакеят.

— Той ме очаква.

— Очаквал го бил! — каза недоверчиво лакеят.

— Ако държиш на службата си при графа — закани се Магнус, — ще направиш най-добре веднага да го извикаш.

— Как не, веднага! — и вратата се затръшна. Няколко мига покъсно вратата пак се отвори. Граф Ленъкс, скъпо облечен човек на

средна възраст, се взираше в опърпания разказвач на истории.

— Имам интересна история за вас, Ленъкс, за една кралица, която си търси подходящ спътник в живота. Бихте ли желали да я чуете?

— Кембъл?

Граф Ленъкс поклати глава, възмутен от окъсаните дрехи на мъжа пред него.

— Трябва ли непременно да се предрешвате в дрипи? Защо не облечете нещо по-добро?

Магнус вдигна подигравателно вежди.

— А как, според вас, да прекося Шотландия и Англия? Като всемогъщия Бог? Щеше, може би, по-малко да бие на очи?

Когато Магнус изчезна от полезрението ѝ, Бриджит продължи да стои на същото място и до глезените в калта. Чувстваше се ужасно самотна и се озърна. Къде ли да отиде? В прибързания си план не беше съобщила какво ще прави, когато наистина стигне най-сетне в Лондон.

„Ще следвам тълпата, реши тя. Най-оживените места са навярно и най-сигурните.“ Бриджит тръгна, въпреки проливния дъжд и дълбоката кал. С всяка измината крачка мислите ѝ ставаха все по-мрачни.

Сега изпита съмнение дали изобщо ще оживее. Каква глупост да избяга от Дънридж без разумен план, хокаше се сама. Всеки минувач си имаше цел, семейство, дом. „Само аз нямам, подслон. Ако не го изживявах сега сама, никога нямаше да повярвам, че човек може да е толкова сам в такъв многолюден и оживен град.“

Без да знае къде отива, Бриджит се бе запътила случайно към Чипсайд Маркет, който гъмжеше от народ. Изведнъж някакво гаменче я блъсна в гърба, извини се и побягна.

Бриджит веднага провери дали парите ѝ са си на мястото. Кесията ѝ беше празна! Тя хукна бясна подир момчето, сигурна, че то ѝ е откраднало парите.

Докато се опитваше да тича с мъка през калта, мократа ѝ пола се уви около краката ѝ и тя падна. Уморена, гладна и премръзнала,

Бриджит се призна за победена. Дъщеря на граф да падне толкова ниско!

— *Хей!* — някой се препъна в нея и се просна редом в калта. През порой от сълзи Бриджит зърна окаляна от главата до петите жена.

— *Какво, по дяволите, правите тук долу?* — изсъска тя и скочи на крака. Жената гледаше нападателно Бриджит, която се разплака още по-сърцераздирателно.

Случаен минувач сигурно би нарекъл разгневената жена груба. Средна на ръст, тя беше малко по-висока от Бриджит, освен това беше и щедро надарена от природата. Гъстата ѝ рошава коса беше тъмнокестенява, примесена с руси кичури. От двете страни на неопикуемия ѝ нос, обсипан на всичкото отгоре с лунички, светеха интелигентни очи с цвят на лешник.

Жената изгледа замислено Бриджит. „Аха, рече си тя, когато погледът ѝ падна върху нежните ръце на момичето. Това не е някоя най-обикновена фуста от народа, а благородна дама.“

— Толкова ли сте глупава, та нямате желание да избягате от дъжда?

— Аз... аз просто не зная къде да отида — изхълца Бриджит.

„Избягала е! Някой фин господин ще плати добра награда за сигурното ѝ завръщане.“ Жената протегна ръка и каза:

— Сега вече знаеш.

Бриджит погледна недоумяващо протегнатата ръка, после кафявите очи.

— К-какво?

— Казах, че сега вече знаеш къде можеш да отидеш — повтори жената. — Подай ми ръка и тръгвай.

Бриджит хвана ръката и стана.

— Казвам се Мариана, но ме наричай Ранди. Както всичките ми приятели.

— Казвам се Бриджит, но ме наричай Бри. Както всичките ми приятели.

— Имаш приятели? — попита с престорено недоверие Мариана. — Не бих си го помислила, като те гледам, отърколена в калта като квичашо прасе.

— Разбира се, че имам приятели — възрази негодуващо Бриджит. — Много приятели. Само че те очевидно не живеят в

Лондон.

— Очевидно не — Мариана изимитира високомерния ѝ акцент. — Покорно моля за извинение, милейди. Направо непростимо от моя страна, че не го проумях веднага.

Въпреки мъката си, Бриджит избухна в смях, а Мариана ѝ смигна.

— Тръгвай с мен. „Петела“ е ей там зад ъгъла.

— „Петела“ ли?

— Ханът „Кралския петел“ — обясни Мариана. — Където живея и работя.

Двете жени зашляпаха през калта. Преди да стигнат ъгъла, Мариана повлече Бриджит през мръсна, смърдяща уличка.

— Ще влезем през задната врата — каза тя. — Не искам да шокираме посетителите с външния си вид.

Като стигнаха до средата на уличката, Мариана вмъкна Бриджит в кухнята на кръчмата и я бутна доста грубо да седне на една табуретка.

— Стой тук, сладурче — заповяда ѝ тя. — Ще донесе нещо за съживяване.

Бриджит скръсти примерно ръце в скута и се огледа. Близо до нея стоеше готвачът на кръчмата и я зяпаше. Беше нисък и ужасно дебел, приличаше на слон. Дебелите му устни бяха като от пихтия, а тъмните му живи очета сякаш змийски. Бриджит не беше виждала по-отвратителен човек.

— Изпий това — заповяда ѝ Мариана. Тя подаде на Бриджит глътка уиски, после забеляза как я гледа готвачът. — Какво, по дяволите, има тук за гледане, Берти?

Берти зина да отговори, но езикът на Мариана беше по-бърз и по-остър.

— Що си не гледаш работата, бе свиня? — Бриджит се задави с уискито. Мариана я потупа по гърба и едва не я събори от табуретката.

Вратата откъм кръчмата се отвори и в кухнята влезе руса жена. Беше стройна и знаеше как да изтъкне прелестите си. Личеше си по дълбоко изрязаното деколте на блузата ѝ.

Като видя двете оваляни в кал жени, тя застина на място.

— Кого, по дяволите, си довякла този път, Ранди? — изсъска тя. — Пак ли някое бездомно същество?

— Изчезвай, Лил, или ще съжаляваш — изръмжа Мариана. — И да не си ме нарекла още веднъж Ранди. Името е запазено само за приятели.

— Какво става тук? — изкънтя дълбок мъжки глас. Принадлежеше на грубо скроен, но все пак хубав мъж, който се втурна в кухнята, дочул яростната женска врява. — Вън чакат клиенти. Я си размърдайте проклетите задници — Берти изтърча при тенджерите си, а Лил отиде в кръчмата. — Какво, по дяволите, става тук? — обърна се рязко мъжът към Мариана. — И коя е тази?

— Спънах се на улицата в тази дама — заяви Мариана със сладка усмивка. — Бри, това е Бъкоу Джек, собственикът на кръчмата. Бъкоу, тази млада дама се казва Бриджит...?

— Бриджит Девръо Макартър. Радвам се да се запозная с вас, господин Джек.

Бъкоу присви тъмните си очи, а Мариана си задърпа притеснено ръкава, като дете.

— Бъкоу, скъпи, можем ли да поговорим насаме?

Бъкоу кимна и отиде с Мариана в другия край на кухнята.

— Това не е някоя обикновена фуста — прошепна тя, — а една отчаяна лейди. Рано или късно ще я потърси някой богат господин. Ако ѝ дадем тук сигурен подслон, ще ни възнагради за усилията с торба злато.

— Ох, не знам, Ранди — заколеба се Бъкоу.

— Може да работи срещу храната и подслона, докато някой дойде да я вземе. Още две ръце няма да са ни излишни.

— А къде ще спи? — възрази той. — Странноприемницата върви добре и нямаме свободни стаи.

Мариана се усмихна кокетно и потри разкошния си бюст в ръката му.

— Ако ще спи в стаята на Лил, ще се наложи аз пък да спя при теб.

— Чудесна идея — очите на Бъкоу заблестяха в очакване на плътска наслада. — Още едни работни ръце, торба злато и ти! Какво повече може да иска един мъж?

Бъкоу се върна в кръчмата, без да подозира, че се е хванал в нежен капан. Мариана се усмихна доволна, после донесе леген с гореща вода и парче сапун.

— Ела с мен — заповяда тя на Бриджит, която веднага я последва.

Качиха се по тясната, скърцаща стълба в другия край на кухнята. Горее Мариана сви вляво и влязоха в първата стая. Беше потискащо малка и без прозорци. Вътре имаше две походни легла, два малки сандъка и клатушкаща се маса.

— Ще делите стаята с Лил — каза Мариана и сложи легена на масата. — Повече не мога да направя.

Тя прерови съдържанието на един от сандъците и измъкна вехта, съдрана нощница. После погледна към Бриджит, която още не се беше приближила към легена.

— Събличай се!

— Моля?

— Моли за каквото искаш — сопна ѝ се Мариана, — но си смъкни дрешките и се измий. После сложи нощницата.

Бриджит свали калното си наметало и роклята, но не и бельото. После почна да се мие.

— Смяташ, че си се съблякла? — попита ядосано Мариана.

— К-какво?

— Да се съблечеш, значи да смъкнеш всичко, сладурче. Искам да те видя гола-голеничка.

— Извинете, но...

— Ти наистина ли си невинна овчица? — Мариана се разсмя. — Чуй ме, ангелче, не притежаваш нищо, от което аз да нямам, че и в повече. Разбра ли?

— Думите ви са доста ясни.

— Не са казани с лошо сърце — добави Мариана. — Искам да ти изпера нещата.

— О! — Бриджит свали бельото и застана смутена от голотата си.

— Побързай да се измиеш — без да обръща внимание на смущението на Бриджит, Мариана събра мръсните дрехи и се запъти към вратата. — Ще ти донеса нещо за хапване.

Бриджит бързо се изми и навлече скъсаната нощница. После седна на ръба на едно от леглата и зачака.

Няколко минути по-късно Мариана се върна с табла в ръце.

— Е, бибчо — каза тя. — Донесох ти яхния, хляб, сирене и пунш. Хайде, давай, изяж всичко.

Седнала на другото легло, Мариана я наблюдаваше. През цялото време не спираше да бърбри.

— Аз спя в другия край на коридора. Не позволявай на Лил да те ядосва — тя има големи цици и малък мозък.

Бриджит отвори уста да каже нещо, но Мариана не ѝ позволи.

— Яж — заповяда тя. — Приказките ги поемам аз. Много си мършава, та ще се погрижа да сложиш малко месце на костите. Ако още не знаеш месцето привлича мъжете, а кокалите — кучетата.

Когато Бриджит изяде всичко до последната трохичка, Мариана отмени подноса.

— Време е за сън, сладурче. Утре ще те събудя много рано и можеш да дойдеш с мен до „Чипсайд Маркет“ — тя придърпа майчински одеялото до брадичката на Бриджит и хубаво я зави.

— Вие сте една великодушна лейди — каза меко Бриджит и в очите ѝ заблестяха сълзи. — Държахте се толкова приятелски с мен.

— Много мило, че ми го казваш — потупа я Мариана по ръката.

— Как мога да ви се отплатя?

— Нямай грижа — ухили се Мариана. — Сигурна съм, че все ще ми хрумне нещо.

Останала сама в тъмното, Бриджит отправи мислите си към Шотландия и за кратък миг си представи дългия път до тук. Никога вече няма да видя Иън. Дали се е върнал в Дънридж? Знае ли вече, че ме няма? Интересува ли го това изобщо? Бриджит обърна лице към възглавницата и плака, докато заспа.

10

— *Проклето копеле!* — юмрукът на Иън се стовари върху брадичката на Пърси и младежът се свлече на пода в кабинета на Блек Джек. Пърси скочи пъргаво на крака. Братята закръжиха един около друг, готови за борба.

— Бри избяга по време, когато аз носех отговорността, но тя не избяга от мен — каза подигравателно Пърси. — Кажи ти какво си й сторил?

Иън беше като обезумял и ругаеше високо. Награби брат си за ризата и вдигна юмрук да го удари, но някой ненадейно го сграбчи изотзад.

— Не бързай — изрече Блек Джек. — Брат ти е глупак, но ако го пребиеш, това няма да върне жена ти. Разбра ли ме?

Въпреки че беше бесен, Иън проумя думите на баща си. Пое си дълбоко въздух, за да поукроти неудържимия си гняв, после кимна. Блек Джек го пусна, после хвърли на Пърси унищожителен поглед, поблезнен от юмука на Иън.

— Влез! — изрева Блек Джек, когато чу плахо почукване на вратата. Мойридж и Спринг влязоха в стаята. — Дами — каза той, — разкажете ни какво още знаете за заминаването на Бри?

— Нищо — поклати тъжно глава Мойридж. — Мога да се закълна само, че не е взела храна за из път.

— Зная, че сте роднина на господарката си — обърна се Блек Джек към Спринг, — но кажете ни все пак какво знаете.

— Не е взела и дрехи за смяна, нито най-топлото си палто.

— Ти я криеш — изръмжа Иън. — Къде е?

— Кълна се, че не зная.

— Може да се е случило нещо — разсъждаваше на глас Блек Джек. — Бри не може да е избягала толкова необмислено без дрехи и храна.

— Уви, милорд — възрази му Спринг. — Способна е да го стори.

— Аз знаех, че лейди Бри иска да се махне — заяви тънък гласец. — Тя ми го каза — всички погледи се обърнаха към вратата, където беше застанала Гленда.

— Защо не го каза на Пърси още преди две седмици? — изрева Иън и с това уплаши детето. — Кажни ни какво знаеш.

Лицето на Гленда пребледня като платно. Долната ѝ устна трепереше и тя се бореше с напирещите сълзи.

— Дръж си устата — изръмжа Блек Джек. Той седна в креслото пред камината, усмихна се на Гленда и ѝ махна да дойде при него. — Ела тук, мъничката ми. Не се страхувай. Чичо Иън е сърдит, защото се тревожи за лейди Бри. Хайде, седни тук — Гленда се настани в скута на Блек Джек. Той я прегърна и я целуна по бузката. — Липсвах ли ти, сладуранката ми?

— Да.

— И ти им липсваше. А сега ми разкажи, моля те, какво знаеш за лейди Бри.

Гледна погледна притеснено към Иън, който се разхождаше като диво животно из стаята.

— Не бой се — успокои я Блек Джек.

— Аз... аз тъкмо имах урок — заразказва Гленда. — Лейди Бри попита отец Каплан дали може да ми каже нещо насаме. Помоли ме да се грижа за Слай, докато я няма. Исках да тръгна с нея, но тя каза, че предпочита да е сама, за да размисли върху проблемите си.

— Каза ли къде иска да отиде? — настоя Блек Джек.

— Да поязди.

— Разбрах — усмихна се Блек Джек на внучката си. — А ти грижиш ли се за Слай?

— Даже много — усмихна се Гленда.

Блек Джек прегърна момиченцето.

— Бриджит ще се радва, когато се прибере.

— Значи Бри ще си дойде?

— Разбира се — увери я Блек Джек. — Ти съмняваш ли се?

— Срецнах Бри на входа — прекъсна го Пърси. — Навярно току-що се е била разделила с Гленда. Предложих ѝ да я придружа, но тя отказа. Твърдеше, че трябвало да остане сама.

— А ти си бил длъжен да настояваш — изсумтя Иън.

— Не аз я направих нещастна — оправдаваше се Пърси.

— Какво беше настроението й, когато я видя за последен път,
Иън.

— Мъркаше доволна, след като се бяхме любили.

— Значи се сбогувахте горе? — засмя се под мустак Блек Джек.

— Не, когато тръгвах, Бри беше в градината.

Антония влезе едва ли не с танцова стъпка в кабинета, а това издаваше прекрасно настроение.

— О, Иън — възкликна тя с пресилен възторг, — толкова съжалявам, че Бри те напусна. Беше въпреки всичко толкова сладка.

Застанал срещу Антония, Иън си спомни как снаха му го избута в ъгъла на същата тази стая и как му се обеси на врата.

— Какво си сторила на Бри? — попита той, сграбчи я за раменете и грубо я разтърси.

— Нищо.

Иън изруга непристойно и я отблъсна по-надалеч.

— Когато видя Бри в градината — попита още веднъж Блек Джек, — в какво настроение беше?

Иън не отговори на въпроса на баща си. „Антония ме целуна, мислеше си той, а после намерих Бриджит в градината толкова обезсърчена. За да излезе в градината, тя е минала край вратата на кабинета. Край отворената врата.“

— Предполагам, че жена ми се е върнала в Англия — заяви Иън на баща си. — Дано е стигнала там невредима. Утре тръгвам да я доведа вкъщи.

— Ще дойда с теб — предложи Пърси.

Иън изгледа брат си кръвожаден блясък в очите.

— По-вероятно е планинска виелица да забушува в ада, отколкото да се възползвам от съмнителните ти услуги.

Мариана побутна приятелски Бриджит, за да я събуди. Сложи пръст на устните си, за да предупреди младата си гостенка да пази тишина. Лил още спеше на другото легло.

— Измий се и се облечи — прошепна Мариана. — После слез долу.

Бриджит бързо се облече и слезе. Берти беше сам в кухнята. Бриджит сподави отвращението си, усмихна му се и попита:

— Ранди?

— Ей сега ще дойде.

Берти беше смаян от промяната във външността на Бриджит. След като се запозна най-подробно с хубостта на лицето ѝ, зоркият му поглед изследва грижливо тялото ѝ, сякаш беше сочно лакомство. Готвачът, който едва ли можеше да се надява да вкуси от примамливата ѝ плът, премлясна с дебелите си бърни, а от брадичката му се застичаха капки пот.

— Искам да ти стана приятел — измърмори той и се примъкна към Бриджит. Тя видя алчното желание, просветващо в очите му, и се дръпна назад. С бързина, невероятна за такъв дебеланко, Берти бързо преодоля разстоянието между тях и посегна към гърдите ѝ. В следващия миг залепи Бриджит за стената, но тя реагира с ритник в лицето му. Викът му на болка изкънтя през цялата кръчма.

— Какво, по дяволите, става тук? — изрева Бъкоу, дотичал заедно с Мариана от салона.

— Той ми посегна.

— Тя ми посегна.

— Дръж си мръсните ръце по-надалеч от тази дама, мръсничко — предупреди го Мариана с недвусмислена и страшна закана в гласа. — В противен случай ще си имаш работа с Бъкоу и с мен.

— Ако те закачи, веднага ми кажи — обърна се тя към Бриджит, — аз ще се оправям с него. Хапни малко хляб и сирене и да вървим.

Мариана заведе Бриджит в салона на кръчмата. Беше невероятно просторен, с камини до две от стените. До една от тях стълбище водеше към спалните на втория етаж. В единия ъгъл беше царството на Бъкоу — барът. Малки масички и столове бяха подредени из цялото помещение. Дори без клиенти кръчмата създаваше впечатление за уют и гостоприемство.

Двете излязоха навън. Дъждът от предишния ден беше спрял и Бриджит се огледа любопитно. Беше още ранна утрин, но тесните улички бързо се изпълваха с най-различен народ: домакини, търговци, чирачета, продавачи.

— Това е „Фрайдей стрийт“ — обясни Мариана.

— Колко смешно — изкикоти се Бриджит. — Да наречеш улица на ден от седмицата.

— Може да са я прокарали някой петък — сви рамене Мариана.

— Както и да е, денят е хубав и подходящ да хвърля най-сетне един поглед на Лондон.

— Да хвърлиш един поглед на Лондон? — изгледа я Мариана. — Ти никога ли не си идвала в Лондон?

— Не, прекарала съм целия си живот в провинцията.

— Къде именно?

— Предпочитам да не казвам.

— Нямах ли доверие в мен? — вдигна вежди Мариана.

— Разбира се, че ти имам доверие — отговори Бриджит, — но въпреки това предпочитам да не казвам.

— Когато имаме време — обеща Мариана, — ще те поразходя и ще ти покажа най-любопитните забележителности на Лондон.

— Кой са те?

— Ами вляво от нас е Тауър. Там те затваря кралицата, ако е недоволна от теб.

— Баща ми беше затворен в Тауър — довери ѝ Бриджит.

— Ама наистина ли? — Мариана беше силно впечатлена. В Тауър затваряха само изменили благородници. — Отсякоха ли му главата?

— Не, не беше чак толкова драматично — засмя се тихо Бриджит. — Простиха на татко и го освободиха.

— Кой е баща ти?

— Никой. Почина преди няколко години.

— О! — Мариана смени темата с по-приятна. — Вдясно е Блекфрайър. Някой ден ще отидем през моста Блекфрайър в Садърд, където стават борби на мечки. Искаш ли да ги видиш?

— Мисля, че не.

— Защо не? Много е възбуждащо.

— Жестоко е да жертваш животни за удоволствието си.

— В такъв случай просто ще се поразходим по Лондонския мост — съгласи се Мариана. Приблужи се и прошепна на ухото на Бриджит: там кацат тротоарните ластовици.

— Тротоарни ластовици?

— Не са птички, ами са курви — разсмя се Мариана.

— Курви! — лицето на Бриджит стана кръв червено. — Искаш да кажеш, където мъжете...

— Точно така — прекъсна я Мариана.

— Бриджит Макбриа — извика познат глас.

Бриджит обгърна с поглед пазарния площад, за да открие човека с този глас. Изведнъж Магнус изникна сякаш от нищото. Като се махне наболата брада, дрипавият разказвач на историйки се беше превърнал в твърде издокаран, красив мъж.

— Колко сте хубав! — възкликна Бриджит и се хвърли на врата му.

— Благодаря ти, красавице — огледът му се насочи към Мариана, която се усмихваше, силно впечатлена. — Олекна ми на сърцето, че сте намерила приятелката си.

— Ранди — каза Бриджит, — искам да те запозная с Магнус. А това е Мариана, известна повече като Ранди.

Магнус се поклони усмихнат на Мариана, окончателно покорена от учтивите му маниери. Досега никой не ѝ се беше покланял.

— Къде живеете? — попита той и се обърна отново към Бриджит.

— Намерих си работа в странноприемницата „Кралския петел“.

— На „Фрайдей стрийт“ — допълни Мариана.

— Аз трябва скоро да се върна в Шотландия — каза Магнус. — Но преди да тръгна, ще се отбия в „Кралския петел“.

— Непременно! — възкликна Бриджит. — Ще се радвам пак да ви видя.

Магнус се ухили, силно я прегърна и я целуна по бузата. Обърна се към Мариана и преди да се раздели с двете жени, ѝ целуна ръка.

— Боже милостиви! — избоботи Мариана. — Досега никой не ми беше целувал ръка.

— Ами Бъкоу?

— Бъкоу не е от мъжете, които целуват ръка, ако разбираш какво искам да кажа. Въпреки това аз си го обичам и ще го закарам под венчило, та ако ще това да е последното, което ще свърша на този свят. Ти била ли си влюбена?

Погледът на Бриджит помрачня от мъка.

— Да, веднъж.

По разстроеното лице на Бриджит Мариана разбра, че с темата любов е бръкнала в рана.

— Откъде познаваш този господин от Шотландия? Говориш с английски акцент като мен.

— Съпругът ми е шотландец — отговори сподавено Бриджит.
Мариана я прегърна успокояващо през раменете.

— Не искаш ли да ти поолекне на сърцето? Разкажи на Ранди какво се е случило.

Бриджит въздъхна.

— Разбрах, че съпругът ми е влюбен във вдовицата на брат си. Те имат, тъй да се каже, връзка.

— Той призна ли, че спи с нея? — Мариана я гледаше ужасена с широко отворени очи.

— Антония ми го каза — изчерви се Бриджит.

— Хайде повтори, за да разбере добре — каза Мариана и очите ѝ заблестяха интеллигентно. — Значи тази Антония ти е казала, че тя и съпругът ти се обичат?

— Точно така.

— И ти ѝ повярва?

— Защо не?

— А той какво каза?

— Иън беше на път.

— Заминала си, без да поговориш с него? — Мариана просто не можеше да повярва.

— Ти какво би направила?

— Щях да удуша нея и да кастрирам него.

Вечерите в „Кралския петел“ бяха шумни и оживени. Кръчмата беше пълна само с мъже, малцина идваха придружени от жена.

Мариана и Лил си разделяха салона, с изключение на двете маси най-близо до бара. Те бяха предоставени на Бриджит. Бъкоу беше достатъчно умен да поиска да я има под око.

Бриджит се приближи с лека стъпка към първите си клиенти, двама явно преуспяващи търговци. Единият беше закръгленичък, явно голям лакомник, спътникът му беше кокалест и на лицето му беше изписано, че е страшен тарикат. И двамата носеха скъпи дрехи.

— Добър вечер, господа — поздрави ги Бриджит. — Какво ще обичате?

— Това пък какво е? — попита пренебрежително дебелият и реагира на произношението ѝ, като вдигна високо вежди. — Женска,

дето се прави на важна?

Бриджит присви очи, сигурен признак, че гневът ѝ се надига.

— Аз съм дама, господине, а не женска — отсече тя рязко. — А вие очевидно не сте джентълмен, щом се изразявате така, колкото и скъпо да струва дрехата ви.

Лицето на мъжа се покри с петна, беше побеснял от подобно нахалство, но другият, със закривения нос, се разсмя.

— Добре му го върна, миличка — каза той. — Донеси ни кана тъмна бира и две порции от яхнията на Бъкоу.

— Веднага, милорд — Бриджит избърза към бара и предаде поръчките на Бъкоу. До нея стоеше леко пийнал клиент и я зяпаше. Привлечен от хубостта ѝ, той протегна ръка и я ощипа по задника.

— Олеле! — извика Бриджит и отскочи встрани.

— Какъв задник! — мъжът я изгледа с нескрито желание. — Какво ще кажеш да се позабавляваме след работа?

На Бриджит ѝ увисна челюстта от погнуса. Преди да се съвземе, на подноса се появиха кана бира и две жалби.

— Занеси поръчката — заповяда Бъкоу.

Бриджит занесе бирата на мъжете, после изтича в кухнята за яхнията. Не забеляза, че в „Кралския петел“ е влязъл нов клиент — Магнус беше седнал близо до вратата.

— Добър вечер, сър — каза Лил, впечатлена от красивата му външност и изисканото му държане. — Какво да бъде?

Тя се наведе напред, та погледът му да може да се порадва на пицния ѝ бюст в широко изрязаното деколте.

Магнус се позазяпа в примамните съблазнителни форми на Лил, после я погледна в очите и се засмя.

— Искам онази червенокосата да ме обслужи.

— Тя е заета — сопна му се Лил. Не беше свикнала някой да се изплъзва от чара ѝ. — Ще трябва да се задоволите с мен.

— В такъв случай кана бира и порция яхния.

Лил изтича до бара при Мариана.

— Новата ще навреди на заведението — оплака се Лил. — Петима от моите клиенти вече питаха за нея. Това кръчма ли е или бордей?

— Ооох! — долетя откъм кухнята болезненият вопъл на Берти.

— Я си свали мръсните ръце от мен! — чу се и гневният глас на Бриджит.

Мариана изтича в кухнята, но на вратата едва не се сблъска с червенокосата.

— Наврях му главата в яйцата — каза тя самодоволно.

Мариана отметна глава и се разсмя одобрително. Мъжете, които можах да ги чуят, трепнаха съчувстващо и поопипаха незабелязано своите гордости, скрити между бедрата. След като сервира яхнията, Бриджит се обърна към мъжете на съседната маса. Изтича до бара да им донесе бира, после застана до Мариана.

Бъкоу сложи каната с бира на подноса. Бриджит го хвана здраво и се обърна енергично с гръб към бара. В същия миг Мариана ѝ сложи крак. Бриджит се спъна и подносът падна от ръцете ѝ. Застанала зад нея, Лил беше цялата мокра.

Последва хаос. Лил изсъска и тръгна към Бриджит, а тя се изви, за да избегне удара. Юмрукът на Лил улучи бузата на Мариана. Мариана ѝ върна удара и двете съпернички се стовариха на пода — те се хапеха и се драцеха, вкопчени една в друга. Бъкоу прескочи бара и се опита да разтърве побеснелите жени.

Незабелязан, в другия край на кръчмата Магнус си избърса устата. Стана, хвърли няколко монети на масата и изчезна през вратата. „Като приключо с поръченията на кралицата, реши той, ще се върна да взема Бри. А щерката на Хънтли може да върви по дяволите.“

Сребристият сърп на месеца надничаше през бързо отминаващите облаци към пустите улици на Лондон. Дрипав разказвач на истории мина по Бишългейт и пое самотния си път на Север.

Денят беше обичаен за април, облачен и хладен. Дрипав разказвач на истории напусна Йорк, стоплен от спомена за една червенокоса жена, и пое по пътя на север от града.

„След като докладвам на кралицата, реши Магнус, ще се върна в Лондон да взема Бри. Дотогава кръчмата ще ѝ е дошла до гуша, пък и да не се съгласи, просто ще я отвлека. Ще отидем в Единбург и ще заживеем в замъка на Кембълъвци. Щом разбере най-сетне кой е мъжът ѝ, ще го очисти при някой «нещастен случай». Тогава Бри ще стане моя съпруга и бъдещата графиня Арджил.“

Потънал в приятни мечти, Магнус не успя да предотврати бързо приближаващата опасност. Група въоръжени мъже яздеше право към него.

— По дяволите! — изруга той, когато изведнъж осъзна, че навярно са го видели. — Боже милостиви! — те носеха дрехи с каретата на Макартърровци и със сигурност щяха да познаят в коня му своя собственост.

— Хванете го! — извика Иън.

Магнус притисна хълбоците на коня и се опита да избяга. Дъги се зае с преследването и скоро се справи с жертвата си. Двамата мъже паднаха на пътя. Преди Магнус да успее да посегне към оръжието си, пет лъскави меча докоснаха гърдите му.

— За Бога, Макартър! — изрева Магнус. — Кажете на мъжете си да се разкарат.

Мъжете на Макартърровци не помръднаха, а мечовете им бяха все така готови да пронижат Магнус. Иън слезе от коня и изгледа строго разказвача на истории.

— Имате намерение да убиете собствения си братовчед? — попита го отчаян Магнус.

Иън даде знак на мъжете да приберат мечовете.

— Кой сте вие?

— Ваш братовчед — изрече с мъка Магнус. — Ако ме убиете, преди да имам наследник, Арджил ще накара да му поднесат главата ви на поднос.

Иън протегна усмихнат ръка и помогна на Магнус да стане.

— Защо сте предрешен така, братовчедо?

— На път съм по поръчение на кралицата.

— А по кой начин сте си присвоили моя собственост? — посочи Иън коня.

Магнус избухна в неудържим смях.

— Подарък от една прекрасна червенокоса женска.

Юмрукът на Иън се стовари без предупреждение върху брадичката на неговия братовчед и го просна по цялата му дължина на пътя.

— Тя не е женска — изсумтя той. — Била е съпругата ми.

— Вашата съпруга!

Лицето на Иън се разкриви в гримаса. Беше му унижително роднина да разбере за семейните му проблеми. Отново протегна ръка.

— Спокойно мога да ви обясня — каза той кисело и помогна на Магнус да стане. — Тази хлапачка има глупостта да избяга, за да се върне у дома си, в Англия.

Магнус се разсмя гръмогласно, но веднага се усети, че братовчед му едва ли има настроение за смях. Въпреки това не му беше лесно да придаде сериозен израз на лицето си.

— Само да ми падне — закани се Иън, — такъв бой ще й дръпна, какъвто никога не е яла. Поне месец няма да може да седне.

Магнус не можа да издържи и отново се разсмя.

— Доста е своенравна, нали?

— Така е — изсумтя Иън, — но аз бързо ще я излекувам. Къде е тя?

— Съжалявам, братовчедо, но жената, която ми подари коня, ме закле да пазя мълчание — Иън изръмжа и вдигна ръка. Магнус също вдигна ръка да се защити. — Налага се все пак да ви кажа — побърза да добави той, — че в Лондон, в кръчмата „Кралския петел“ сервират чудесно сирене „Бри“. И за да съм по-точен — намира се на „Фрайдей стрийт“.

— В кръчма? — възкликна изненадано Иън.

— Вашата графиня прислужва там — заразказва весело Магнус.

— Ще я убия.

Хората на Макартър се извърнаха и се опитах да прикрият усмивките си. Тази англичанка май добре води за носа бъдещия граф Дънридж, но всяко нещо си има край. Господ да ѝ е на помощ на тази лейди, когато Иън най-сетне я намери.

— Джейми — заповяда Иън, — придружи лорд Кембъл, където и да отива. После се върни в Дънридж и кажи на графа, че съм открил жена си.

— Нямам нужда от телохранител — протестира Магнус.

— Настоявам, братовчеде. Ако ви пусна да тръгнете сам и ви се случи нещо, Арджил никога няма да ми прости. Само си помислете, братовчеде, ако не си направите наследник, нашето семейство ще поеме отново върховенството на клана.

— Както гледам, и вие не сте сколасал да си направите наследник — сопна му се Магнус, — щом жена ви току ви се губи в неизвестна посока.

— Не забравяйте Пърси — каза Иън. — Глупавичък е, вярно, но на мъжките му работи това изобщо не пречи.

— Като хванете пак жена си — разсмя се Магнус и стисна ръка на Иън, — погостувайте ни в Единбург. Дворът взе да се превръща в твърде интересно място.

Свитата на Макартър яхна конете и потегли на юг. Магнус погледна подире им и му стана ясно, че плановете му да се ожени за Бриджит са разбити. Никой честен човек няма да очисти роднина, за да се ожени после за вдовицата му. Магнус сви рамене и погребва мечтата си. „Е, може пък да хвърля в Единбург набързо поглед на дъщерята на Хънтли, реши той.“

Облечени като англичани, Иън и Дъги влязоха в шумната кръчма „Кралския петел“. Поздрави ги невероятна смесица от шумове и миризми: множество гласове, кънтящ смях, печено месо, вряща яхния и силни напитки.

Като обгърна кръчмата с поглед, Иън установи две неща. Бриджит никаква не се виждаше, а в кръчмата, с много малки изключения, имаше само мъже. Това не му хареса особено. Понеже

искаха да наблюдават, оставайки незабелязани, двамата шотландци седнаха на маса до най-отдалечената от бара и кухнята стена.

Точно вляво от тях на съседната маса седяха младежи, навярно синове на заможни търговци. Раздърпана руса прислужница им се усмихваше.

— Какво да бъде? — измяука Лил.

— Искаме червенокосата да ни обслужи — отговори единият.

— Тя е заета — изсумтя Лил. — Ще трябва да се задоволите с мен.

Иън наостри уши. Тъмният му настойчив поглед направо пронизваше тъпия нахалник, който настояваше да го обслужи Бриджит. Тоя тип явно имаше и друго на ум, освен вечерята. По дяволите, изруга в себе си Иън. Сигурно ще му се наложи да се дуелира цялата вечер, за да разкара наглите нехранимайковци, застанали тук на опашка.

Трима богато облечени мъже влязоха в кръчмата и седнаха до Иън на масата му.

— Никъде не я виждам — каза единият и проточи врат, да огледа по-добре помещението.

— Името ѝ е Бри — каза друг. — Една от другите жени я нарече така.

— Доста странно име за една... — изкоментира третият.

— Да, странно, но пък е първокласно парче — завърши вторият изречението си.

Спътниците му се засмяха.

— Е, да — съгласи се първият. — С удоволствие бих я опитал някой път.

Иън изръмжа и вече се канеше да стане и да убие и тримата, но Дъги сложи ръка на рамото му и го спря. В същия миг Иън видя отново след близо месец жена си.

Бриджит идваше откъм кухнята, понесла към кръчмата поднос с ядене. Спря край маса до бара и се усмихна лъчезарно на клиентите. Единият от мъжете приличаше на прасе, другият имаше орлов нос. Очевидно привлечено от Бри, прасето направи някаква забележка и тримата се разсмяха непринудено и приятелски. Иън с удоволствие би нахокал жена си, но в това време цъфна Лил, засмя се кокетно и демонстрира деколтето си.

— Какво ще обичат господата? — попита тя.

Погледът на Иън се плъзна равнодушно по прелестите ѝ, после я погледна в очите.

— Два пъти бира и яхния — поръча той и пъхна жълтица между пълните ѝ гърди. — Искам червенокосата да ме обслужи.

Лил кимна ядосано. Вече наистина взе да ѝ писва да е все в сянката на червенокосата. Тя избърза към бара.

— Бри? — промъкна се Лил до хубавата си съперничка и се усмихна. — Ще ми направиш ли услуга, ще занесеш ли на двамата господата, ей там отзад яхния и бира?

— Да — погледна я изненадано Бриджит. Русокосата най-често я хокаше, караше се с нея или не ѝ обръщаше внимание. За пръв път ѝ се усмихваше.

Бриджит донесе яхния и бира, и прекоси бързо кръчмата.

— Бри — викна ѝ Лил, като видя, че тя се кани да обслужи мъжете, седнали до Иън. — Ей там — Бриджит така внимаваше да не изтърве нещо, че дори не погледна клиентите край масата. Лил се усмихна лукаво и сложи крак на съперничката си.

— Олеле! — спъна се Бриджит и подносът изхвърча от ръцете ѝ.

— Смотанячка! — скочи от стола си Иън. Яхнията и бирата се стичаха по дрехите му.

Стресната от познатия глас, Бриджит вдигна очи от мръсните дрехи на мъжа към гневното му лице. Отвори от ужас широко очи, на устните ѝ замря беззвучно, отчаяно „Оо!“ Тя се обърна чевръсто, защото инстинктът ѝ за самосъхранение мълниеносно се пробуди.

Иън я сграбчи за раменете и така рязко я обърна към себе си, че тя се удари в коравото му тяло. Иън метна жена си на рамо като чувал брашно и се запъти към стълбата.

— Пусни ме! — крещеше Бриджит и барабанеше по гърба му, разбира се, безрезултатно. — Лъжливо копеле! — ругатните ѝ се превърнаха в яростен вик на болка, когато той я плесна по задника.

Иън изкачи стълбата и спря.

— Коя е твоята стая?

— Остави ме на мира... — Иън пак я удари. — Последната врата, ей там, в коридора.

В мърлявата стая Иън залости вратата и хвърли Бриджит върху едно от походните легла. Бри скочи на крака и се дръпна. Иън първо не

й обърна внимание и съблече мръсните си дрехи. После отново се обърна в цялата си разкошна голота към треперещата от страх Бриджит.

— Глезено, своенравно хлапе — изсъска той и се запribлижава към нея.

— Остани, ако обичаш, където си — заповяда тя и гласът ѝ прозвуча по-уверено от нея самата. — Клетвопрестъпник, разпасан козел!

Това накара Иън да спре.

— Защо ме изостави?

— Защо ли? — повтори смаяна Бриджит. Гласът ѝ ставаше все по-висок от напирания справедлив гняв. — Защо? Защото зная всичко за теб. Защото те видях — изсумтя тя пренебрежително, — как целуваше Антония.

— Аз не съм я целувал. Антония ме целуна.

— А каква е, по дяволите, разликата? — хвърли му Бриджит в лицето и тропна с крак, за да придаде по-голяма тежест на въпроса си.

Иън се хвърли напред, награби Бриджит за ръцете и грубо я разтърси.

— Кой те е научил на такива изрази?

Той седна на края на леглото и я притегли в скута си. После вдигна полата ѝ толкова високо, че се видя голият ѝ задник.

— Ще те науча аз тебе как да уважаваш мъжа си — изръмжа той. И заудря с длан по задните ѝ части. Бриджит се опитваше с крясъци да се измъкне, но яките ръце на мъжа ѝ я държаха здраво. Иън продължаваше да налага бялото, безукорно дупе на жена си, докато то не почервеня.

— Какво, по дяволите, става тук вътре? — затропа диво по вратата Мариана. — Отворете или ще викна полицията.

Иън изруга всички представители на английската раса вкупом и бутна грубичко Бриджит на леглото. После прекоси стаята.

Когато вратата бързо се отвори, Мариана видя на височината на очите си окосмени мъжки гърди. Великолепен гол мъжки торс. Достраша я да наведе поглед и се втренчи в огнените му тъмни очи.

— Кой сте вие? — попита тя и се опита гласът ѝ да звучи смело.

— Иън Макартър — той ѝ напъха мръсните си дрехи в ръцете и се закани: — Постарайте се да ги изчистите, инак ще изядете хубав

пердах, задето сте научили жена ми на мръсни приказки — след което затръшва вратата под носа на смаяната Мариана.

Иън се обърна отново към жена си. Гневът му се беше стопил. По дяволите, той обича това нахално дяволче. На устните му се появи усмивка. Бриджит беше направила истински подвиг, като се бе добрала цяла и невредима от Дънридж до Лондон. Вярно, че Магнус с положителност е допринесъл за този успех. Усмивката на Иън изчезна. Къде са спали тия двамата из дългия път?

Иън пропъди тревожните си мисли, седна на леглото и привлече отново покорната Бриджит в скута си. Избърса нежно сълзите от лицето ѝ и надникна в омайващите дълбини на зелените ѝ очи.

— Бях се поболял от страх — призна той.

— Заради мен?

Иън кимна.

— За малко да убия Пърси, като разбрах, че си избягала.

— О, много съжалявам.

— Ще се извиниш на Пърси — каза Иън. Като дете, което мърят, Бриджит наведе глава и впери изучаващ поглед в престилката си. — Жалко, че не си подслушвала още няколко минути.

— Не съм подслушвала — каза бързо Бриджит и в очите ѝ отново пламна гняв.

— Не съм и помислял да те обвинявам, но да беше останала още малко пред вратата на кабинета, щеше да видиш как отблъсквам Антония.

— Ти си я отблъснал?

— Да, направих го.

— Значи не я обичаш?

— Обичам теб, скъпа — гласът на Иън беше като милувка. — Щях ли иначе да бия път чак до Лондон да те търся?

— Излиза, че съм търпяла цял месец непоносими мъки за едното нищо? — възкликна Бриджит.

— Би ли предпочела да не дойда? — попита Иън.

— Не — Бриджит го изгледа недоверчиво, после попита: — Как да съм сигурна, че мога да ти вярвам?

— Думата ми нищо ли не струва? — попита обезкуражено Иън. А когато тя продължи да мълчи, добави: — Ще направя необходимото Блек Джек да върне Антония на семейство Маккинън.

— Недей, Гленда ще ми липсва. Ти ходи ли до Базълдън? Как успя да ме намериш?

— Срегнах по пътя наш общ приятел — отговори той тайнствено.

— Общ приятел? — учуди се Бриджит.

— Моят братовчед, сина на херцог Арджил.

— Но аз никога не съм го...

— Магнус Кембъл — прекъсна я Иън.

— Значи Магнус е...?

— Много приказваш — Иън задуши думите ѝ, поглъщайки устните ѝ в продължителна целувка. Езикът му проникна в устата ѝ и дъхът ѝ секна. Тя се вкопчи здраво в него. — Гладен съм за теб — прошепна той над устните ѝ.

Да смъкне дрехите на хубава жена е лесна задача за зажаднял мъж, такава беше и за Иън. Той бутна отново Бриджит на леглото и се наслади в изпълнен с очакване миг на рядката хубост, която принадлежеше само на него.

Иън беше все пак твърде зажаднял, та да се наслаждава по-продължително на прелестите ѝ. Жадуваше да я усети. Легна върху коприненото ѝ тяло, сякаш бързаше да се слоят в едно. Целуваха се безкрайно и се наслаждаваха на усещането на сладострастния допир на телата си.

Бриджит усети коравата му мъжественост да притиска силно корема ѝ. Тя пхна ръка между телата им и го докосна. Иън изстена от допира, после ѝ разтвори бедрата и коленичи между тях.

— Той е като гневен дракон, който само чака да връхлети изневиделица някой — прошепна Бриджит.

— Не, миличка, чудовището просто е самотно и иска да се прибере вкъщи.

— Пещерата на дракона е тук — и тя го насочи към влажната си порта. Иън проникна в нея и Бриджит извика. Съвкупиха се яростно и болезнено. Бриджит изви бедра, за да посрещне всеки тласък на Иън. Пещерата на дракона се изпълни с живот, когато и двамата свършиха едновременно.

Когато дъхът им се поуспокои, Иън се отърколи встрани и за малко не падна от леглото. Бриджит го хвана с уплашен смях за ръката.

— Как спиш на това нещо, което претендира да е легло? — попита той.

— Не съм голяма колкото теб.

Той плъзна едрата си ръка по гръбнака ѝ, после прегърна задничето ѝ.

— Толкова си прекрасна, скъпа.

— Обичам те — каза предизвикателно Бриджит и го целуна по връхчето на носа. — А сега да отговоря на въпроса ти: Разбрах, че човек навсякъде може да заспи сладък сън, ако е уморен.

— Така ли? Трябва да ти кажа, че си една въшлива келнерка.

— О! — престори се на обидена Бриджит и вдигна ръка. Иън я хвана и я притисна към мускулестото си тяло. После я целуна страстно.

— Бри — прошепна той и се наслади на близостта ѝ. — Сърчице мое, закълни се, че вече никога няма да ме напускаш.

— Заклевам се.

Нощта в стаята без прозорец им се стори безкрайна. Въпреки че леглото беше ужасно тясно, двамата влюбени не искаха да се разделят. Когато падна за втори път на пода, Бриджит изруга и понечи да легне на другото легло, но Иън я задържа и я привлече към себе си. Облада я отново и я прегърна силно, за да я задържи.

Иън отвори очи и се запита дали е ден или нощ. Бриджит лежеше върху него като топло одеяло. Дъхът ѝ гъделичкаше шията му. Драконът, сега безобидно омекнал, беше все още в плен сред топлите гънки на нейната пещера.

Иън си помисли лениво дали да побутне Бриджит, за да я събуди. Възбуждащата мисъл стресна дракона от дрямката му. Иън обхвана задника на жена си, потъна в него и се задвижи.

— Ммм — измърка Бриджит в съня си.

Бумм! Бумм! Бумм! Някой блъскаше по вратата. Иън измърмори ругатня и се измъкна изпод спящата си жена. После се засмя, като видя голия ѝ задник. Дявол да го вземе! Бри има наистина съблазнителен гръб и задник.

Без да се замисля, че е гол, Иън прекоси стаята и отвори широко вратата. Неговият слуга стоеше там, понесъл леген и някакъв вързоп под мишница.

— Добро утро — поздрави го Дъги. — Нося ви чисти дрехи.

— Сложи легена ей там на масата — посочи му Иън и пое вързопа.

Дъги хвърли крадешком поглед към леглото. Разкошната голота на Бриджит лежеше неприкрита пред погледа му.

— Тя спи — прошепна Иън и се ухили нахално. — Няма да й кажа, че си бил тук.

Когато Дъги затвори вратата след себе си, Иън се изми и се облече. После седна на ръба на леглото. Наведе се и близна с език тила на Бриджит. Тя се напрегна и се обърна. После се усмихна сънено на мъжа си, който не можа да се сдържи, завря нос в гърдите й, заблиза розовите им пъпки. Бриджит задиша на пресекулки.

— Тялото ти може да превърне и монах в развратник — каза Иън, после се засмя гърлено и добави: — Сигурен съм, че папата би последвал гърдите ти до вратата на ада.

— А ти?

— За съжаление трябва до довечера да се лиша от тях — отговори той, докато обикаляше с палеца си пъпките й.

— Дъги ни чака — Иън се засмя на явното й разочарование. — В чантата има дрехи и не се мотай много. Днес ни чака дълъг път.

Иън застана до вратата, да погледне пак тясното легло. С какво удоволствие би събудил тази заран Бриджит с леко побутване.

— Мисля — заяви той, — да купя за нас в Дънридж походно легло.

В чудесно настроение Иън направо затанцува по стълбата и влезе в кръчмата. Веднага усети напрегнатата атмосфера. Дъги седеше на една маса, Бъкоу на друга и двамата се гледаха враждебно.

Иън хвърли на Дъги лукав поглед и седна до Бъкоу.

— Бих искал да ви се отплатя за сърдечното гостоприемство, което сте оказали на моето момиче.

— Хм — изсумтя Бъкоу.

— Някакви проблеми? — попита Иън.

— Проблеми ли? — стовари Бъкоу юмрук върху масата.

— Вашият човек е проявил миналата нощ малко прекалена смелост по отношение на жена ми.

Иън погледна ядосано Дъги, после отново Бъкоу.

— Имате предвид русичката?

— Не, другата.

— Тя не е твоя — заинати се Дъги.

— Дъги се е присламчвал към жена ви?

— Ами да — изкашля се Бъкоу. — Ранди наистина още не ми е жена.

— Годеница?

— А, не.

— Добри човече — възкликна Иън, — не можете да твърдите, че ви е жена, ако още не сте венчан с нея.

— Да, но имам намерение да се ожения за нея — заяви натъртено Бъкоу, — само че това трябва да се обяви най-напред в църква.

— Глупости! В наши дни, ако искате на часа да си имате съпруга, имате я. Вие баптист ли сте?

— Не.

— Дъги — извика Иън. — Намери свещеник и му дай пари да венчае този мъж с неговата възлюбена без предварително оповестяване — Дъги кимна и излезе ухилен.

По предложение на Иън, Бъкоу донесе бутилка уиски. Двамата вдигнаха чаши и пиха за здравето на своите дами.

— Пожелавам бъдещата съпруга да ви роди за няколко години сюррия яки синчета — вдигна тост Иън.

— Пожелавам го и на вас — отвърна Бъкоу и глътна уискито. — Жалко, че Бри си отива — добави той. — Хубавичкото ѝ лице и фигурата ѝ бяха от полза за кръчмата.

Лицето на Иън помрачня. После попита:

— Бъдещата ви съпруга ли тропа миналата нощ на вратата на Бри? Няма да е зле да ѝ поизмиете устата със сапун.

— Не можах да я спра.

— Не можахте да я спрете? Или имате намерение да сложите кокошката върху петела?

— Не — отговори потиснато Бъкоу, после добави малко смутено: — Случва ми се да не мога да озаптя Ранди.

Иън потупа Бъкоу приятелски по рамото.

— Момичетата трябва се държат здраво, драги. Иначе току-виж ни стъпкали с хубавите си крачета. Малко бой от време на време, не много як, прави истински чудеса за съпругеската дисциплина.

— Така ли? Ами в такъв случай жена ви как е успяла да избяга?

Погледът на Иън помрачня.

— Беше недоразумение. Не ви засяга, разбира се, но ще ви кажа — тя реши, че се настанявам удобно и между други бедра.

Когато Бъкоу зина да каже нещо, вратата на кръчмата се отвори и Дъги влезе, придружен от свещеник. В същия миг Бриджит и Мариана слязоха по стълбата. Изненадана от присъствието на свещеник, Мариана се обърна към Бъкоу:

— Какво, по дяволите...?

— Дръж си устата — заповяда той рязко, но добави вече по-мекко: — Свещеникът е дошъл да ни венчае. Искаш или не искаш? — Мариана зяпна от уплаха.

— Тя иска — отговори Бриджит вместо приятелката си.

С Макартъровци като свидетели Бъкоу и Мариана бяха свързани със свещените връзки на брака. Свещеникът си тръгна веднага след обряда. В джоба му звънтяха жълтиците на Иън. Двете двойки, Дъги и Берти се събраха на импровизирано брачно тържество.

— Къде беше цялата нощ, Лил? — попита Бъкоу, когато русокосата влезе гордо в кръчмата. — Вземи стол и седни при нас.

— Какво празнуваме? — попита тя подигравателно. — Отпътуването на Бри?

— Бъкоу и аз току-що се венчахме при свещеник — засмя се победоносно Мариана.

— По дяволите! — Лил спря като вцепенена, после се обърна и излезе от кръчмата.

— Ще й дам да се разбере — каза Мариана на Бриджит.

— Ще си плати за всеки път, когато те е обиждала.

— Няма да правиш нищо без мое разрешение — заповяда Бъкоу.

Мариана изведнъж се запита мълчаливо в какъв капан всъщност се е хванала.

— Нямам думи да ви благодаря, задето сте се грижили за моето момиче — прекъсна мълчанието Иън.

— Беше трудна задача — заяви Мариана, — най-вече да принудим Берти да не й посяга с мазните си ръце.

Берти преглътна нервно, когато гневният поглед на Иън се стовари върху него.

— Аз да вървя в кухнята да сготвя яхнията за довечера — каза той и моментално изчезна.

— „Петела“ ще остане тази вечер затворен.

— Какво! — възкликна Мариана, но Бъкоу не ѝ обърна внимание.

— Бъкоу, момчето ми — каза Иън и стана, — ние трябва да тръгваме — той извади кесия, претърпкана с жълтици и добави: — Това е задето сте хранили и подслонили жена ми, и нещо като сватбен подарък.

— Не искам да ми плащаш, задето съм закрилял толкова сладко ангелче — натърти кръчмарят. — Това, че се ожених за Ранди, е достатъчна награда.

— Я млъквай — изсъска Мариана. — Прощавайте, милорд — погледна тя Иън. После се обърна отново към мъжа си: — „Петела“ тази вечер ще работи. Я помисли само колко пари ще загубим.

— Парите не са най-важното в този живот — разсърди се Бъкоу.

— А какво, ако смея да попитам, е по-важно?

— Да си родим дузина здрави момчета да ни помагат в работата.

Мариана отвори уста да протестира, но Бъкоу я прегърна и я целува, докато тя се отпусна безсилна в ръцете му. Кръчмарят погледна Иън, който му кимна одобряващо.

Бриджит зяпна мъжа си. Разбра, че промяната в темперамента на Бъкоу е свързан най-пряко с появата на нейния съпруг. Сякаш отгатнал мислите ѝ, Иън се усмихна нахално.

— Кажу довиждане, скъпа.

— И аз не зная как да ви благодаря — каза Бриджит и прегърна Мариана. — Ако се озовеш в беда, ела в Дънридж.

— Ще го направя — отговори Мариана и погледна крадешком Иън. — Ако не се държи с теб както трябва, можеш по всяко време да се върнеш в кръчмата.

— Бри — страстният мъжки глас мина през съзнанието ѝ като въздишката на лек бриз. Сгушена до гърдите на мъжа си, Бри измърмори нещо неясно през сън. — Пристигнахме — прошепна Иън. — Да те внесе ли?

— Къде? — Бриджит отвори очи и се изправи.

— Не проумявам как можа да спиш от Единбург чак до тук. Пред нас е замъкът Кембъл.

В двора Иън свали Бриджит от коня. Тя изпъшка и се протегна по далеч не дамски начин. После го хвана под ръка. Двамата тръгнаха към замъка.

— Бриджит Макбриа — извика познат глас. Магнус бързаше с радостна усмивка насреща им.

— Магнус! — събуди се за живот Бриджит. Пусна ръката на мъжа си и изтича към Магнус, който я прегърна усмихнат. Когато я целуна по устните, Иън смръщи чело и се запита за кой ли път къде са спали тия двамата по пътя до Лондон.

— Радвам се, че ще ни гостувате — каза Магнус и стисна ръка на Иън. — Заповядайте, влезте.

Той ги отведе в голямата зала и тримата седнаха край камината. Слуга донесе вино.

— Не се надявах, че ще приемете поканата ми — каза Магнус.

— Преди време обещах на Бри да я заведа в Единбург! — каза Иън. — Тъй че поканата ви се оказа добре дошла.

— Иън ми обеща голямо пазаруване — вметна Бриджит и очите ѝ светнаха лукаво. — А мъжът ми винаги държи на обещанията си, за разлика от други мои познати.

— Съжалявам, но наистина не можех да мълча — извини се Магнус, но в усмивката му нямаше разкаяние. — Ако нещо не е по волята на мъжа ви, той е склонен към насилие. Освен това нали всичко се нареди повече от благополучно?

— Да — бледите бузи на Бриджит леко порозовяха.

— Поздравявам бъдещия граф и бъдещата графиня на Дънридж — чу се глас зад тях.

Иън и Бриджит се обърнаха изненадани.

— Какво, по дяволите, търсиш ти тук? — изръмжа Иън на брат си.

— Не мога да оставя цялото удоволствие само на теб — ухили се Пърси. — Горя от нетърпение да отида в двореца и да видя нашата кралица.

— Не беше кадърен да пазиш две седмици Дънридж както трябва — каза Иън. — Толкова ли държиш да докараш на семейството ни някоя беля?

— Не беше негова грешка, че избягах — усмихна се Бриджит смутено на девера си. — Пърси, ще ми простиш ли, че ти докарах толкова неприятности?

— Ще ти простя, ако се закълнеш да не го повториш. Поне не когато аз нося отговорността.

— Заклевам ти се.

— По дяволите, Бриджит — изръмжа Иън. — Извиняваш се на Пърси, а на мен още не си се извинила.

— Не съм сторила нищо, за което да трябва да ти се извинявам.

— Не си сторила нищо?

— Ами ти целуна Антония, не аз — усмихна се тя сладко.

— Не съм целувал Антония.

— Прощавай — извини се тя високомерно. — Антония е целунала теб — Пърси и Магнус избухнаха в смях, с което си спечелиха сърдит укор в очите на Иън.

— Мънзис е вече в двореца — осведоми Пърси брат си. — Настройва кралицата против нас.

— Да — потвърди Магнус. — Тези дни много непознати физиономии красят двореца Холируд.

— Като например? — попита Иън.

— Граф Ленъкс и синът му лорд Дарили пристигнаха наскоро от Лондон. Кралицата е хвърлила око на Дарили.

— Какво представлява този мъж?

— Боя се, че изобщо не е мъж — каза Магнус. — Съжалявам, че допринесох за всичко това, защото аз отправих поканата. Той е хубав, бих казал прекалено хубав. На повърхността, ако мога да се изразя

така. Няма да е добър съпруг на кралицата. Нито ще е полезен за Шотландия, особено за нас, планинците.

— Тя чак толкова ли се е прехласнала по него?

— Вярва, че е влюбена — четиримата замълчаха замислени.

— Жените са вироглави създания — каза най-сетне Иън, — а влюбена жена е два пъти по-опасна. Да се надяваме, че Дарили ще се изложи и сам, без наша помощ. Ще ти трябва подходяща рокля за двора — обърна се той към Бриджит.

— Мога ли да дойда и аз? — попита радостно изненадана Бриджит. — И ще се запозная с кралицата?

— Разбира се, скъпа, а ти какво си помисли?

— Кога ще идем?

— Веднага щом купим подходящи дрехи, мила.

— Днес съм много уморена за пазар — простена Бриджит. — Искам гореща баня и меко легло.

— Аги ще ви заведе в стаята ви — каза Магнус. А когато икономката изведе Бриджит от залата, се обърна към Иън: — Бри не изглежда добре. Кожата ѝ е изгубила здравия си цвят.

— Да, забелязах — съгласи се Иън. — Бри е нежно създание. Пътуването и работата са поразклатили крехкото ѝ здраве.

— Работа ли?

— Напускайки Дънридж, Бриджит не се е върнала в двореца Базълдън — разказа Иън на брат си.

— Тя си намери в Лондон работа като келнерка — намеси се Магнус. — В кръчмата „Кралския петел“.

— В кръчма, значи! — разсмя се високо Пърси и Магнус го последва. Иън се ядоса. Не виждаше нищо смешно в това графиня да става прислужничка, особено ако графинята е неговата съпруга.

Иън отвори очи. Сложила лице на гърдите му, Бриджит се беше сгушила в него. Единият ѝ крак лежеше между мускулестите му бедра.

Мазолестата му ръка се плъзна бавно по гърба ѝ, погали я нежно. Бриджит се размърда, но не се събуди. Той я обърна внимателно. Езикът му заблиза пъпката на едната и гърда, за да събуди вниманието ѝ.

— Ммм — измърка доволна Бриджит. Прегърна главата му и я притисна по-силно към гърдите си.

— Вземи ме — прошепна тя и изви страстно тялото си. Иън вдигна глава и се усмихна влюбено. Разтвори краката ѝ, обгърна бедрата ѝ, вдигна ги високо. После проникна в нея и Бриджит изстена.

— О, не! — палецата възбуда бе последвана от ужасно разочарование, когато вратата се отвори и влязоха слуги.

Иън се дръпна бързо и измърмори:

— До довечера, скъпа.

Девоиче с поднос в ръка дръпна завесата на леглото. То поруменя от смущение, като видя, че и двамата са голи.

— Простете, м-м-милорд — изпелтечи то. — Лорд Магнус ни помоли да се погрижим за вас. Реши, че може би предпочитате да закусите в леглото, докато приготвят банята за вашата лейди.

Двамата седнаха. Бриджит подпъхна одеялото под мишници, но нежните ѝ рамене и началото на гърдите останаха голи. Погледна към подноса в скута на съпруга си.

— Ще взема млякото — каза тя, докато слугините се залавяха да пълнят ваната, сложена пред камината.

Иън вдигна високо вежди.

— Мислех, че не обичаш нищо млечно?

— Така е, но днес искам да го изпия.

— Заповядай — подаде ѝ чашата Иън. — И хапни нещо.

— Не, благодаря. Апетитът ми още спи.

— Изяж това — заповяда Иън и ѝ подаде парче хляб с масло. — И не ми противоречи. Вчера проспав вечерята, а и без туй вече ти се броят ребрата. Чудя се как не ме одраскаха нощес, докато спяхме.

— Много смешно — каза Бриджит, но изяде хляба.

Когато банята беше готова, Бриджит стана. Прекоси стаята с прелъстително поклащане на бедрата и Иън се загледа възхитен в нежния ѝ гръб и прелестно закръгленото ѝ задниче. Всичко сякаш викаше, че иска той да го погали.

Преди да влезе във ваната, Бриджит му хвърли неприкрито кокетен поглед и Иън високо се разсмя. Очарован от картината — жена му прави сутрешния си тоалет, той отместил подноса със закуската и се настани удобно върху възглавниците, за да гледа.

Докато една слугиня търкаше гърба ѝ, Бриджит миеше хубавия си крак, вирнат високо, за да може съпругът ѝ да го вижда. После демонстрира пак така откровено и втория, а Иън усети как възбудата му непрекъснато расте.

Бри сапуниса бавно гърдите си и ги разтри, преди да се изплакне. Хвърли скрит поглед към Иън. Съпругът ѝ беше явно хипнотизиран от тялото ѝ.

Мокра и великолепна, Бриджит излезе от ваната. Момичето я избърса и я зави в чист пешкир. После сплете червените ѝ къдри на дълга плитка.

— Можеш да си вървиш — освободи Бриджит момичето, когато Иън явно се намери да стане гол от леглото. Девоичето изписка ужасено и избяга.

— Да ви помогна ли, милорд? — предложи Бриджит.

Докато се потапяше във водата, Иън се хилеше лакомо.

— Не мога да кажа какво най-много бих желал.

Бриджит му сапуниса най-напред гърба и нежно го масажира. Възхищаваше се на широките рамене и яките мускули, които се отпуснаха под дланите ѝ. Тя изплакна гърба му и се залови за гърдите. Иън се засмя на очаквателния израз на лицето ѝ. Бриджит сапуниса гърдите му, прокара предизвикателно пръсти по пъпките им, които се втвърдиха. После ръката ѝ се плъзна по гръдния кош, по разтреперилия се изведнъж корем и стигнаха до най-мъжкото в тялото му.

— Ооох — простена Иън, когато пръстите ѝ се заиграха с набъбналата му мъжка сила.

— Пазара или леглото? — прошепна тя. — Ти избираш.

— Защо не и двете?

— Разумно решение — тя покри устните му с устата си, накара ги да се разтворят и проникна в устата му със сладкото си езиче.

Иън потрепери. Той стана и излезе от ваната с намерение да я занесе до леглото.

— *Бам!* — вратата на стаята шумно се отвори.

— Колко предизвикателна гледка — отбеляза Магнус, като видя, че са голи.

Бриджит се изкикоти, но пламна от смущение.

Ядосан, Иън се навъси и попита:

— В този дом няма ли личен живот?

— Не, както виждаш. Съжалявам — ухилената му физиономия заличи извинението. — Каретата ми е на ваше разположение, в случай че имате намерение да напускате днес тази стая.

Разбрали, че тъй или иначе отново ще им попречат, Иън и Бриджит се облякоха неохотно и слязоха в двора.

— Към „Хай стрийт“ — заповяда Иън на кочияша на Кембълъвци.

На „Ъпър Бол“ Бриджит си купи дрехи, подходящи за двора. Иън знаеше, че мъжете при двора се обличат като шотландците от равнините, той купи тъмносин костюм, скроен по английската мода. Когато минаха край един златар, настоя да влязат и купи бижута, които трябваше да украсят новите рокли на Бриджит. Като се изключи венчалният пръстен, това бяха първите скъпи подаръци, които ѝ правеше и Бриджит беше възхитена.

На „Лоунмаркет“ Бриджит купи различни платове, от които искаше да даде половината на Спринг. Лесно придума Иън да вземат кукла за Гленда, а при кожаря му изкръпка нов нашийник за Слай.

Накрая влязоха в мебелен магазин и Иън поръча походно легло, направено от най-хубаво дъбово дърво. Бриджит го попита смутено за какво му е, но Иън само се усмихна и каза, че щяло да бъде изненада.

— Каква? — попита сподавено Бриджит.

— Апетитът ти събуди ли се?

— Умирам от глад.

Малко по-късно семейство Макартър вече седяха в кръчмата „Макдоналдс“ на „Принсес стрийт“. Хапнаха си до насита масленки топени в мед, миди, сварени с подправки и плодови пасти с орехи и канела. Иън пи бира, а Бриджит ябълково вино.

— Ама ти не ядеш — каза Иън, развеселен от възвърналия се апетит на жена си, — направо гълташ.

— Не искам да те натъртвам, когато спим заедно — обясни тя. Хуморът му никак не ѝ допадна.

Като се наядоха, Иън хвърли на масата няколко монети и се надигна да тръгне. После помогна и на Бриджит да стане.

— Банкрутирахме ли? — попита тя.

— По всяка вероятност. Да издържаш жена е много по-скъпо, отколкото предполагах.

— Но си струва всяка жълтица, нали?

— Разбира се — Иън преведе Бриджит през препълнената кръчма.

Когато стигнаха до вратата, тя изведнъж рязко се отвори. Двама скъпо облечени мъже им препречиха пътя. Бриджит усети как Иън изведнъж се напрегна и се взря по-внимателно в мъжете.

Единият беше на възрастта на Иън, и той много висок, но помасивен. Лицето му беше обезобразено от дълъг, ръбест белег през цялата буза. Очите му бяха тъмни, студени, заплашителни.

Спътникът му беше поне десет години по-възрастен от Иън. Не беше як, но излъчваше спокоен авторитет.

— Добър ден, лорд Стюард — поздрави Иън учтиво по-възрастния.

— Макартър! — погледът на Стюард се спря замислено върху Бриджит.

— Позволете да ви представя съпругата си, лейди Бриджит. Бри, това е херцог Мъри, братът на кралицата.

— Милорд! — усмихна се Бриджит, после спря поглед върху спътника на Мъри.

— Това е лорд Мънзис — каза Иън.

Бриджит кимна и лицето ѝ остана спокойно. Спомни си добре омразното име Мънзис, което вече ѝ беше познато от чути случайно откъслечни изречения.

— Лейди Макартър! — усмивката му не стопли студените очи. Стюард и Мънзис отстъпиха учтиво встрани.

— Мъри заедно с Мънзис — разсъждаваше гласно Иън, докато се настаняваше в каляската до Бриджит.

— Ще имаш ли неприятности?

— Не — той се приближи и докосна устните ѝ със своите. — Би ли те интересувало, мила, да спиш с току-що обеднял мъж?

— С удоволствие — отвърна Бриджит и ръката ѝ се плъзна по слабините му.

— Защо ли се бави? — попита Пърси и закрачи нетърпеливо из входното антре. Тримата мъже чакаха вече половин час Бриджит да излезе от стаята си.

— Я по-спокойно — посъветва ги Магнус. — Жените винаги имат нужда от повече време, за да се издокарат. Това е необорим факт и малко отмъщение спрямо нас, мъжете, защото ние сме господарите на света.

— Сега ще я доведе — запъти се Иън към стълбището.

— Гледай да не си изпатиш — предупреди го братовчед му.

— Е, ще видим — Иън тъкмо се канеше да се качи по стълбата, но рязко спря, зърнал какво се появява в горния ѝ край. Изпъчи се от гордост.

Бриджит беше избрала рокля от елхово зелена коприна. Четириъгълното деколте беше толкова дълбоко, че се виждаше началото на гърдите. Хубостта им беше подчертана от златната огърлица, която Иън ѝ подари същия ден. Лъскавата ѝ медночервена коса беше прибрана на сложен кок на тила. Бузите ѝ пламтяха от възбуда, смарагдовозелените ѝ очи блестяха като скъпоценни камъни. Бриджит беше жена, с която всеки мъж можеше да се гордее.

Тя използва момента, за да демонстрира бляскава поява пред мъжката си публика. Бавно и грациозно заслиза по стълбата, но малко преди последното стъпало се олюля, сякаш изведнъж ѝ бе приляло. Иън вече беше до нея, за да я подкрепи.

— Добре ли си?

— Да — отговори тя меко, — но малко ми се вие свят от притеснение.

— Изглеждаш божествено — прошепна той.

Магнус изтича при нея и ѝ целуна ръка.

— Напомняйте ми принцеса от приказките.

— Вярно — потвърди Пърси. — Заслужаваше си чакането.

Бриджит просто цъфтеше от щастие.

— Мисля, че великият клан Кембъл е събрал най-красивите и най-галантните мъже на християнския свят.

Кралицата на Шотландия беше влюбена и придворните, които я обкръжаваха, се радваха. Опасните подводни течения и горчивите

съперничества не изчезнаха, но бяха прикрити. Когато Кембъл и Макартър влязоха в шумната зала, Бриджит се вгледа с широко отворени очи в морето от ярки цветове, с които се бяха накичили многобройните придворни.

Разкошно облечен мъж на средна възраст се втурна към тях още щом прекрачиха прага. Магнус го представи като граф Ленъкс.

— Вие сте посещавала навярно и английския двор? — попита той Бриджит.

— Не, милорд — отговори тя честно и накара Иън да се усмихне. — За пръв път съм в кралски двор.

— Искан да кажа, че сте от поземлената аристокрация — уточни Ленъкс, — наша съюзничка, така да се каже.

Бриджит се изчерви за изтърсената глупост.

— Моят брат е граф Базълдън.

— А сега сте омъжена за младия Макартър — продължи Ленъкс. — Англичани и шотландци дават чудесна сплав, съгласна сте с мен, нали?

— Великолепна — съгласи се Бриджит, — но не без известни търкания.

Иън се засмя, но на херцог Ленъкс това не му се видя смешно. Той искаше синът му да се ожени за шотландската кралица и смяташе споменаването на търкания за неподходяща тема за дискусии при двора.

— По дяволите — изруга Магнус. — Хънтли е тук и се е запътил към мен. Ще му се измъкна, като отида да поднеса почитанията си на кралицата.

— Идвам с теб — каза Пърси.

— Лейди Макартър — лорд Джеймс Стюард изникна сякаш от нищото. — Приятно ми е да видя отново хубавото ви лице.

— Ваше височество — Бриджит направи реверанс пред полубрата на кралицата.

Стюард стисна ръка на Иън, после се усмихна сдържано на Ленъкс.

— Мисля, че ще ви открадна честта и ще представя лейди Макартър на кралицата. Бихте ли желали да се запознаете с нея сега — обърна се той към Бриджит.

— О да, но съм доста развълнувана.

— Нямаме никаква причина да се притеснявате — Стюард хвана Бриджит под ръка и я отведе от онемелия Ленъкс. — Сестра ми е млада и винаги се радва да се запознае с бъдещи приятели. Сега е направо омагьосана от англичаните.

Мария Стюард щеше да е величествена, дори да не се бе родила кралица. Висока и грациозно слаба, тя имаше червеникавокестенява коса, очи с цвета на кехлибар и светла безукорна кожа. Кралицата беше харизматична личност, а с лъчезарната си усмивка привличаше хората като магнит.

— Иън Макартър! — поздрави го кралицата.

Иън пристъпи засмян напред и се наведе дълбоко над ръката ѝ.

— Ваше величество, донесъл съм ви чудесна изненада — той се обърна към Джеймс Стюард и каза: — Струва ми се, че лично ще имам честта, милорд — Стюард кимна и Иън заведе жена си пред кралицата. — Ваше величество, това е съпругата ми, лейди Бриджит — когато кралицата кимна, Бриджит направи дълбок реверанс.

— Това е най-грациозният реверанс, който съм виждала — беше комплиментът на кралицата.

— Колко мило от страна на Ваше величество — изтърси Бриджит, — още повече, че цял ден го репетирах.

Кралицата се разсмя и хвърли бърз поглед към красив придворен, застанал до креслото ѝ.

— Чух, че сте англичанка — каза тя.

— Да, Ваше величество — Бриджит съобрази, че придворният трябва да е Дарили и се възползва от възможността да засили позициите на съпруга си пред кралицата. — Мисля, че шотландци и англичани се разбират чудесно, защото си подхождат — сподели тя и погледна Иън с широко разтворени очи. — Те се допълват великолепно и то във всяко отношение — усмивката на кралицата стана още по-лъчезарна.

Каква рафинирана вещица, помисли си Иън, вперил очи в жена си. От Бриджит можеше да стане талантива актриса. Тя се превъплъщаваше без усилие от циганска принцеса в келнерка и в политиканстваща графиня.

— Приближете се и седнете до мен — каза кралицата.

— Благодаря ви, Ваше величество — доволна от себе си, Бриджит пристъпи напред и седна на една табуретка.

— Кажете ми съвсем откровенно — помоли я кралицата, — как изглежда моят двор в сравнение с този на еретичката.

Като лоялна англичанка Бриджит за малко да намръщи чело.

— Моля да ме извините, но не мога да ги сравнявам. Никога не съм била при двора на кралица Елизабет.

— Но баща ви е граф, нали?

— Да, Ваше величество, но е посещавал много рядко двора.

— Защо?

— Като францужойка и католичка майка ми не беше добре дошла там — обясни Бриджит.

— Колко си приличаме! — възкликна кралицата. — И моята майка беше францужойка. Различните религии не създаваха ли проблеми на вашите родители?

— Моите родители смятаха, че с любов и готовност за компромиси всички проблеми могат да се решат.

Кралицата хвърли многозначителен поглед на брат си и се усмихна на Бриджит.

— Идвате право от Лондон?

— Да, Ваше величество — Бриджит се изненада, че слуховете се разпространяват толкова бързо. Тя погледна мъжа си, който беше явно притеснен. Притеснението на Иън не убегна на Джеймс Стюард.

— Каква работа имахте в Лондон, лейди Макартър? — опита Стюард.

„Аз май пак се раздрънках“, даде си сметка Бриджит.

— Беше по съвсем личен проблем, милорд — тя погледна кралицата, която очевидно не остана доволна от отговора й. „По-добре да ме сметнат за глупачка, помисли си Бриджит, отколкото да стана опасна за някого. В края на краищата никому не са отсекли главата, задето е глупак.“

— Много ми е трудно, да говоря за това — призна си Бриджит, — пък и си дадох сметка, че не бях права. Ами вижте, ние се скарахме с Иън и аз реших да се върна в Англия. Съпругът ми ме последва, разбира се, и както виждате, сега сме най-щастливата двойка.

— Сама ли пътувахте? — попита шокирана кралицата.

— Пътувах инкогнито.

— Инкогнито?

— Бях облякла най-вехтите си дрехи — Бриджит хвърли поглед към Иън, който я гледаше строго, ужасно нещастен от този разговор. — В Лондон си намерих работа като прислужница в един хан.

Иначе по-скоро злобен, Джеймс Стюард се разсмя гръмогласно и с това привлече към себе си вниманието на повечето придворни.

— Поздравявам ви за смелостта — кехлибарените очи на кралицата сияеха, тя беше в отлично настроение. — Лейди Бриджит е чудесно създание, Иън. Ще ми я водите ли по-често в двора.

— Както обичате, Ваше величество.

В другия край на претъпканата зала Магнус се бе озовал в края на краищата и въпреки всичко притиснат в ъгъла от могъщия и властен граф Хънтли. Лорд Джордж Гордън не допускаше лесно да бъде пренебрегнат и надхитрен, както си бе въобразил Магнус.

— Магнус, момчето ми — гласът на Хънтли звучеше все пак приятелски. — Откакто сте дошли, все се опитвам да говоря с вас.

Магнус се усмихна фалшиво и излъга:

— Изобщо не знаех, че сте в Единбург.

— Е как не, моето момче — усмивката на Хънтли беше не помалко фалшива. — Ако знаехте, сигурно щяхте да ме потърсите. Трябва да обсъдим много неща, нали така?

— Наистина? — престори се на изненадан Магнус.

— Сега ще ви попитам съвсем открито. Готов ли сте да се ожените за Ейприл?

— Ейприл? — този път учудването на Магнус беше непресторено.

— Дъщеря ми Ейприл Гордън — подсети го Хънтли и изглежда мрачно младия мъж. — Вашата годеница.

Магнус беше достатъчно честен, за да се изчерви. През всички тези години беше мислил за нея само като за „дъщерята на Хънтли“ и беше забравил малкото ѝ име.

— Ами аз, сър — заизмъква се той, — аз... още не съм се замислял, понеже бях ужасно ангажиран с поръченията на кралицата. А тя дали е узряла за женитба? Мисля, че когато я видях за последен път, все още не беше.

— То беше преди десет години — изсумтя Хънтли. — Тогава беше на седем.

— Боже милостиви! Преди десет години ли казахте? Магнус изглеждаше изненадан. — Разбира се, че тогава още не е била за женене.

— Но сега е — отговори Хънтли. — И трябва да зная какви са намеренията ви. Мънзис ми направи предложение, но от уважение към баща ви и заради продължителното годеничество ви давам предимство. Между нас няма да възникне вражда и ако не се ожените за нея.

— Мънзис ли? — сви вежди Магнус.

— Да.

Двамата мъже постояха известно време в мълчание. Хънтли, хитър северняк, си беше подхванал добре работата и реши, че сега е моментът да покаже миниатюрно портретче на дъщеря си. Той го сложи в ръката на Магнус.

— Това е Ейприл — Магнус погледна миниатюрата и остана повече от впечатлен.

Ейприл Гордън притежаваше рядка хубост. Огненочервените ѝ къдрици му напомниха за Бриджит, но очите ѝ бяха светлосини като есенно небе над шотландските планини. Овалът на лицето ѝ беше сърцевиден, острата брадичка своенравна, нослето малко.

— Колко хубава е станала.

— Освен това е кротка, разумна и покорна.

— Не съм идиот, Хънтли — каза високомерно Магнус. — Не вярвам това ангелско лице да е кротко или покорно.

— Без малко подправки животът може да стане твърде досаден — сви рамене Хънтли.

— Съгласен съм с вас. В Арджил ще я боготворят — протегна ръка Магнус.

— Искате ли да кажете с това, че сте готов да се ожените за Ейприл?

— Да сте се съмнявали някога в това? — ухили се Магнус. — Какво ще кажете за есента? Ейприл ще може ли да се подготви дотогава?

— Разбира се, щом аз ѝ заповядам.

В друг край на залата Пърси разговаряше с един придворен. Дейвид Рицио беше италиански придворен певец, когото кралица Мария бе облагодетелствала, като го бе назначила за свой секретар. За силно недоволство и разочарование на различни партии при двора.

— Хареса ли ви първата ви вечер при двора? — попита Рицио.

— Приказно е — отвърна замечтано Пърси. На няколко крачки от него стоеше най-хубавата жена, която някога бе виждал.

Беше очарователно нежна. Кожата ѝ имаше цвета на слонова кост с лека розовина по бузите. Тя подчертано контрастираше с косата, черна като абаносово дърво и с тъмните ѝ очи. Струваше му се, че вижда горска нимфа, а погледът ѝ беше за Пърси като песента на сирена.

— Така ли? — Рицио беше учуден от странното държане на младежа.

— Ей там — прошепна Пърси. — Коя е чернокосата хубавица?

— Коя?

Пърси погледна Рицио, който явно се шегуваше. По-младият Макартър си призна, че е готов да се надсмее сам на себе си.

— Коя е тя?

— Шийна Мънзис — отговори Рицио, — току-що пристигна.

— Мънзис ли? — името поохлади ентузиазма на Пърси.

— Някакъв проблем?

— Да, Макартър и Мънзис са заклетии врагове.

— И какво от това?

— Аз съм Макартър — обясни Пърси, — а тя е Мънзис и няма да пожелае дори да разговаря с мен. Просто е немислимо.

— Сега ще ви запозная. Ако се откажете да споменавате фамилни имена, любовта ще разцъфне. Ако една жена първо обикне един мъж, вече не я интересува дали е, ако щете, дори син на дявола. Всеки италианец може да ви го потвърди — секретарят на кралицата повлече Пърси подире си. — Лейди Шийна?

— Добър вечер, лорд Рицио — поздрави тя италианеца с нежен, мелодичен глас.

— Това е лорд Пърси, възхитен от вашата хубост.

Шийна се изчерви. Вдигна поглед към Пърси, който стоеше омагьосан от тайнствените ѝ черни очи. Когато младежът се посъвзе,

той се поклони и каза:

— Милейди.

Шийна се усмихна смутено. Свикнала от толкова време със сухата избухливост на брат си Мърдок, непринуденото държане на Пърси и непресторената му усмивка я привлякоха неудържимо.

— Милорд?

— Наричайте ме Пърси — каза той, когато Рицио се отдалечи. — Както всичките ми приятели.

— Щом е така, наричайте ме Шийна — усмихна се пленително тя.

— Както всичките ви приятели?

— Ако ги имах, щяха да го правят.

— Е, е — засмя се добродушно Пърси. — Дама като вас сигурно има тълпа приятели.

— Не — обясни му Шийла. — Идвам направо от къщи, от замъка Уийм. А вие къде живеете?

— Мога ли да ви поканя на танц? — попита Пърси, без да отговаря на въпроса ѝ.

Хванати за ръка, двамата се присъединиха към танцуващите.

Двамата лордове, Джеймс Стюард и Мърдок Мънзис, се бяха задълбочили в разговор в сенчест ъгъл на залата.

— Както винаги, не бяхте прав — каза високомерно Стюард. — В пътуването на Макартър до Лондон изобщо не е имало нищо тайно.

От разочарование и гняв белегът на лицето на Мънзис побеля.

— А какво е търсил там?

— Хукнал да гони вироглавата си жена — изсумтя пренебрежително Стюард. — Нейната опърничавост няма да е добър пример за моята сестра.

Мънзис отвори уста да отговори, но изведнъж млъкна. Шийна танцуваше с по-младия Макартър. Без да каже дума, Мънзис пристъпи към тях с намерението да раздели двамата, които явно не виждаха нищо друго, освен себе си.

Стюард протегна ръка и го спря.

— Да не сте посмял да вдигате скандал в присъствието кралицата — предупреди го той и вместо това му предложи: — Ако

един Макартър може да танцува с една Мънзис, защо един Мънзис да не танцува с една Макартър? — Мърдок го изгледа слисано.

— Хайде, поканете лейди Макартър за следващия танц — каза той. — Съпругът ѝ не може да възрази, след като брат му танцува със сестра ви.

Зловеща усмивка се появи на лицето на Мърдок Мънзис, зла светлина припламна в дълбините на черните му очи. Той кимна на Стюард и се запъти да улови плячката си.

Когато музиката отзвуча, Бриджит се усмихна вяло на граф Ленъкс и затърси с поглед в залата Иън. Стомахът ѝ се бунтуваше бурно от напрежението през деня, а главата хем я болеше, хем беше странно празна. Залата беше прекалено многолюдна и шумна, Бриджит изпита отчаяна нужда да глътне чист въздух. Имаше неприятното чувство, че ще се задуши.

— Лейди Макартър? — Мънзис докосна леко рамото ѝ. — Ще бъде чест за мен, ако пожелаете да танцувате с мен.

Колкото и да я болеше глава, Бриджит позна мъжа с белега на лицето от кръчмата „Макдоналдс“.

— Аз... аз — изпелтечи тя, като не знаеше как да постъпи. — Мисля, че не мога...

— Елате — прекъсна я Мънзис. — Нали един танц може да допринесе между нашите два клана да припламне ново приятелство.

Като нямаше какво друго да стори, Бриджит кимна и му подаде ръка. Но силните гърчове в стомаха ѝ следваха собствената си воля. Трябваше да преглътне и да се опита да потисне желанието да повърне.

Докато танцуваха, Мънзис я наблюдаваше с премежен поглед. Зелените ѝ очи, пламтящата коса, изкусителните гърди се допълваха по чудесен начин. „Лейди Макартър е много привлекателна, помисли си той, много по-красива, отколкото мъжът ѝ заслужава.“

— Чух, че сте била наскоро в Англия — каза Мънзис, като се опитваше да изкопчи нещо за тайнствената причина за пътуването.

— Да — гласът на Бриджит беше не по-висок от шепот.

— На гости на семейството?

— Тъй да се каже — измъкна се Бриджит. Въпросът му ѝ беше не по-малко неприятен от задушната зала.

Той вдигна високо вежди.

— Твърде загадъчен отговор, бих казал.

Бриджит не можеше да издържа повече в шумната зала. В отчаяния си опит да избяга, тя се изтръгна от Мънзис и хукна, а той изтълкува погрешно бягството ѝ. Протегна ръка, сграбчи я за рамото и я завъртя не особено нежно.

— О! — възкликна Бриджит и припадна. Мънзис беше готов за всякакви ситуации, имаше отлични рефлексии. Той подхвана падащата си партньорка, преди тя да се свлече на пода.

— Какво сте сторил на жена ми? — настоя да разбере Иън, дотичал тутакси на вика на жена си.

— Нищо.

— Не е време да си изяснявате кой крив, кой прав — беше гласът на кралицата. — Моят лекар ще се погрижи за нея.

Иън понесе Бриджит през коридора към личните покое на кралицата. В присъствие на кралицата и няколко придворни дами, той я сложи внимателно на една кушетка.

Лорд Рамзи, лекарят, вече бързаше към тях.

— Моля, оставете ни сами — каза той на Иън, който се възмути мълчаливо от подобна заповед.

— Станало е по вина на Мънзис — изръмжа Иън, докато минаваше на излизане край кралицата.

Лорд Рамзи размаха някакво шишенце под носа на Бриджит. Тя потрепери от острата, съживяваща миризма. Отвори очи, беше ужасно объркана.

— Как се чувствате?

— Ужасно.

— Ще ви прегледам — заяви докторът — и ще ви задам няколко въпроса.

Бриджит кимна.

Иън се разхождаше нервно пред стаята, а на Магнус, Пърси и Джеймс Стюард взе да им дожалява да го гледат такъв.

— Мънзис е виновен — изръмжа Иън пред брата на кралицата.

Още не беше изрекъл думите си докрай, когато вратата се отвори. Кралицата и лорд Рамзи идваха към тях.

— Е, и? — попита Иън.

— Искрено се надявам причината за неразположението на вашата съпруга да няма нищо общо с Мънзис — каза лекарят.

— Е, стига, не ядосвайте човека — засмя се кралицата и кехлибарените ѝ очи затрептяха весели искрици. — Хайде, кажете му каква е болестта ѝ.

Иън местеше объркан поглед от единия към другата.

— Лейди Бриджит е бременна — заяви кратко Рамзи.

— Бременна? — Иън се вцепени. Изгледа ухилените лица на Пърси и Магнус, после се обърна към кралицата. — С ваше разрешение с удоволствие бих отвел съпругата си Дънридж.

— Не, Макартър — предупреди го лорд Рамзи. — По-добре е да изчакате тя да влезе в четвъртия месец. Тогава пътуването няма да е толкова опасно за детето.

— Ела — каза кралицата на брат си, — да уверим придворните, че всичко е наред.

Иън влезе в личните покои. Придворните дами излязоха, впрочем не и преди да му хвърлят лукави погледи. Иън седна на ръба на канапето и се усмихна на Бриджит.

— Създадох неприятно впечатление — изпъшка тя.

— Нищо подобно — той протегна ръка и я погали по бузата. — Неприятно впечатление създадох само аз.

— Не разбирам.

Иън се засмя.

— От мига, в който ти припадна, не престанах да ругая като луд и да твърдя, че всичко е по вина на Мънзис — звукът, който се изтръгна от гърлото на Бриджит, беше смесица от ужас и смях.

Иън се наведе и я целуна по челото. Когато понечи да се изправи, тя сложи ръка на бузата му, потърси плахо погледа му.

— Щастлив ли си от новината, Иън?

— Що за въпрос? — попита той. — Искам да ми родиш момиченце, хубаво като майка си — Бриджит се усмихна успокоена. — Признавам, че бих искал дъщерята да дойде чак след като си ме дарила със син, който ще ми помага да я контролирам.

Бриджит се хвърли в обятията му.

— Обичам те.

— И аз те обичам — прошепна Иън, когато устните им се срещнаха.

В очакване на сватбата на кралица Мария и лорд Дарили, Макартър и роднините им Кембъл бяха чести гости в двореца. Бриджит съчувстваше на Пърси заради безнадеждната му любов към сестрата на семейния враг и реши да се сближи с Шийна Мънзис. Двете бяха много различни по външност и темперамент, но много бързо се сприятелиха. Шийна заместваше за Бриджит сестрите ѝ, а също и братовчедка ѝ Спринг. Бриджит стана за Шийна сестрата, която тя никога не бе имала.

Един дъждовен следобед Бриджит прекосяваше голямата зала на Кембълви замък и изведнъж видя Пърси. Той седеше самотен, втренчил тъжен поглед в камината, в която не гореше огън.

— Хей, Пърси? — извика му тя. — Какво правиш тук?

— Нищо — отговори той, без да става.

— Сабя или кинжал? — позасмя се тя.

— Какво?

— Изглеждаш толкова потиснат. Сабя ли да ти донеса, или предпочиташ да е кинжал? Отрова също може да свърши работа.

Пърси вдигна глава.

— Защо животът е толкова ужасно сложен?

— Животът е прост — възрази Бриджит, — освен ако ние не си го усложняваме.

— Бременните жени са винаги доволни — и той се опита да я отпрати с пренебрежително движение на ръката.

— Каква нахална лъжа!

— Лесно ти е да твърдиш, че животът е прост — изсумтя Пърси. — Ти не си влюбена в Шийна Мънзис.

— Иън щеше ужасно да изревнува — пошегува се Бриджит и Пърси не можа да не се усмихне. — Всъщност нямах намерение да ти го казвам — добави тя, — защото не обичам да злоупотребявам с доверието на приятелките си.

— Какво?

Бриджит се поколеба, но го съжали и продължи:

— Шийна призна, че изпитва известна симпатия към теб.

Пърси скочи от стола, вдигна уплашената си снаха във въздуха и я завъртя около себе си. Най-сетне я пусна и я целуна шумно по бузата.

— Ти ми връщаш надеждата. Шийна ще е моя, та ако ще да се наложи да възродя един от най-древните обичаи на планинците.

— Древен обичай?

— Отвлечането — Пърси излезе с почти танцова стъпка от залата и от радост за малко не изтича покрай брат си Иън.

— Това пък сега какво е? — попита Иън.

Бриджит огледа празния коридор, после се обърна към мъжа си.

— Пърси е влюбен.

— Коя е нещастницата? — вдигна очи към небето Иън.

— Шийна Мънзис.

Това изтри усмивката от лицето му, на нейно място се появи замислен, почти пресметлив израз.

Това лице вещае нещо лошо, помисли си Бриджит, но за кого ли?

На 29-ти юли при изгрев-слънце кралица Мария и лорд Дарили се венчаха. След венчавката Макартъровци напуснаха Единбург и потеглиха към замъка Дънридж. С благословията на брат си Пърси остана, за да продължи усилията да спечели Шийна Мънзис.

13

В градината на замъка Дънридж лятото се проявяваше откъм най-добрата си страна. Сред ярките цветове и наситеното зелено две руси глави се бяха навели една към друга. Лейди Антония и нейният брат Финли си говореха с приглушени гласове.

— Иън се ожени все пак за англичанката — оплакваше се Антония. — Опитах се да ги разделя, но не успях. Когато тя избяга, той хукна да я търси. Сега са заедно в Единбург.

— Това наистина е зле — посъчувства ѝ братът. Финли Маккинън беше слаб човек, като външност и като характер. Имаше същите руси коси и сини очи като сестра си, но кожата му беше сякаш безкръвна и много бяла. Амбициозен, рафиниран и жесток, Финли беше дълбоко предан на по-голямата си сестра.

— Аз трябваше да стана графиня — избухна Антония. — Но какво можем да направим сега?

— Остави ме да поразмисля.

На ежедневната си разходка с Гленда и Слай, Блек Джек тъкмо влизаше в градината.

— Финли Маккинън! — извика той. — Цяла вечност не сме се виждали. Кога пристигнахте?

— Тази заран — Финли стисна ръката на Блек Джек. — Изглеждате здрав и бодър, милорд.

— Да, и се чувствам добре — отговори Блек Джек. — Поне като за възрастен човек — той погледна Гленда и каза: — Поздрави вуйчо си Финли, момиче.

Гленда изгледа много внимателно брата на майка си и установи, че той не ѝ харесва, затова не се отлепи от дядо си.

— Добър ден, вуйчо Финли.

— Хубава си като майка си — Финли се усмихна на детското копие на любимата си сестра и протегна ръка към Гленда. — Искаш ли да се поразходиш с мен, за да се запознаем отново?

Гленда погледна първо ръката му, после лицето.

— Не.

Антония беше ужасена от грубостта на дъщеря си, а усмивката на Финли угасна. Блек Джек се засмя в себе си. Зарадва се, че малката обича него повече от всички.

— Малко е плаха — обясни той.

— Е да, за малко момиченце плахостта е нещо естествено — каза Финли. — Но какво прави тук това диво животно?

— Слай не е диво животно — поправи го остро Гленда.

— Това е домашното животно на лейди Бриджит — обясни пренебрежително Антония.

— Преди малко пристигна пратеник — каза Блек Джек. — До края на седмицата Иън и Бри ще са си у дома.

— Каква чудесна новина! — възкликна Антония.

— И това още не е най-хубавото. Лейди Бриджит чака дете. А вие колко време ще останете? — обърна се Блек Джек към Финли.

— Само тази нощ.

— Радвам се, че се видяхме — каза Блек Джек и се отдалечи, последван от Гленда и Слай.

— Проклетата да е — изсъска Антония. — Вече никога няма да стана графиня.

— Не непременно — възрази Финли.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако на англичанката ѝ се случи нещо ужасно, пътят ти към Иън ще е свободен — усмихна се той студено.

— Пък ако тя роди момче — усмихна се и Антония на брат си, — няма да ми се наложи да напълнявам отново, за да раждам. Какво смяташ да правиш?

— Мисля — отговори Финли, — че англичанката ще има смъртоносна среща на Женската скала.

— Женската скала?

— Спомняш ли си старата история за Маклийн, за начина, по който се отървал от съпругата си, жена от клана Кембъл, когато ѝ се наситил?

— Не, не си спомням тази история.

— В залива Мал има голяма скала, която остава при прилив под водата.

— Измислил си го — ухили се Антония. — Дори няма да има труп, който да трябва да се погребее.

Финли се почувства много горд от похвалата на сестра си.

— Да де — добави той намръщено, — трябва да кажа, че оная Кембъл имала късмет. Минали рибари и я спасили, а Кембълловци си отмъстили, убивайки Маклийн. Но мислиш ли, че такъв невероятен късмет може да се повтори?

— Защо да предизвикваш съдбата? — каза Антония. — Пусни си брада и прехвърли вината на Мънзис. Ако Бри успее по някакъв начин да се спаси, ще стоварят на него отговорността.

Финли кимна.

— Обади ми, когато детето се роди, а сега ми я опиши как изглежда.

— Ами...

— Бъди откровена, сестро. Не искам да отвлека друга жена.

— Бри е по-ниска от мен — записва я Антония. — С червена коса и зелени очи...

— Зелени очи! — прекръсти се Финли. — Значи е вещица.

— Не ставай смешен, вещици няма.

— Напротив, има — не отстъпи той. — И ти искаш да отвлека вещица, така ли? Какво ще ѝ попречи тя мен да убие, преди да го сторя аз?

— Финли! — извика ядосано Антония, но после гласът ѝ се смекчи. — Наистина ли вярваш, че съм готова да те изложа на смъртна опасност?

— Не.

— В англичанката няма нищо магьосническо — увери го тя. — Имай ми доверие.

Стражите по стените на Дънридж ликуваха и ръкомахаха, видели, че Макартър и свитата му се приближават към външните стени. Конниците минаха през портата и продължиха към вътрешния двор. Семейството и прислугата вече ги чакаха там, за да ги приветстват.

От радост Гленда и Слай се втурнаха към тях, без да се замислят, че конете могат да ги стъпчат.

Блек Джек хвана писукащата си внучка, а Спринг задърпа възбуденото животно за каишката.

Иън скочи от коня и се обърна към Бриджит да ѝ помогне. Задачата се оказа трудна, защото тя взе да маха на Гленда и Слай и нещо да им вика.

Гленда се втурна с радостен вик в разтворените обятия на Бриджит. Очите на всички присъстващи бяха приковани към сърцераздирателната сцена на вкопчените една в друга жена и дете, но и към глезеното опитомено зверче, което кръжеше около тях и настояваше със скимтене да му обърнат внимание. Бриджит коленичи в прахта, за да поздрави любимците си. Прегърна ги силно, а момиченцето и лисичето се притиснаха към врата ѝ. Очите на Бриджит плувнаха в сълзи и тя изхълца.

— Ти ме изостави — обвини я Гленда, — и да знаеш само колко ми липсваше.

— И ти ми липсваше — Бриджит се мъчеше да овладее обзелите я чувства. — Донесла съм ти много хубав подарък. Кажи, ще ми простиш ли?

— Обещавах ли вече никога да не ме изоставяш?

— Обещавам.

Погледът на Гленда падна върху лисичето.

— И Слай се чувстваше ужасно зле.

Устните на Бриджит потрепераха.

— Донесох подарък и за Слай. Мислиш ли, че той ще ми прости?

— Мисля, че да.

Бриджит се засмя и я целуна силно по бузите. Слай изскимтя, за да окаже и на него вниманието, което му се полагаше. Всички, с изключение на Гленда ужасно се учудиха, когато тя целуна шумно лисичето по мократа муцунка.

Най-сетне Бриджит стана и поздрави Спринг, чието лице също беше облято от сълзи на облекчение. Двете братовчедки се прегърнаха и целунаха.

— Бях полудяла от страх — призна Спринг.

— Много съжалявам — извини се Бриджит, докато поглеждаше с крайчеца на околото към Антония, току-що слязла в двора. — Беше ужасно недоразумение. Ще ми простиш ли?

— Още не съм решила — пошегува се Спринг. — Носиш ли ми нещо, за да ме подкупиш?

— О, да — разсмя се Бриджит. — Купих в Единбург платове и мисля, че можем да си ги поделим.

— Тогава ти прощавам.

Бриджит се приближи към Блек Джек, който разговаряше с Иън.

— Много съжалявам — подхвана тя плахо, неуверена дали свекър ѝ ще я поздрави с добре дошла.

— Я стига — изсмя се дружелюбно Джек Блек, привлече я към себе си и я целуна по бузата. — Бебето, което носиш, е предостатъчно извинение за глупостите ти — той я потупа по ръката, после обгърна двора с търсец поглед. — Не виждам никъде Пърси, къде е?

— Пърси остана в Единбург — осведоми Иън баща си.

— Но защо? — попита Блек Джек. — Моите шпиони ми докладваха, че Мънзис се е върнал в замъка Уийм.

— Той е влюбен — изтърси Бриджит.

— Влюбен? — Блек Джек отметна глава и се разсмя гръмогласно. — Коя е нещастницата?

— Шийна Мънзис — измърмори Иън с надеждата, че баща му няма да дочуе името. — Тя е в двора на кралицата.

— Шийна Мънзис? — повтори Блек Джек.

— Тя е много мило момиче — добави Бриджит. — Ще се гордееш, ако ти стане дъщеря.

— Пърси може да е очарователен, но е дървена глава и не го бива да доведе нещо докрай — покорен на съдбата, Блек Джек сви рамене. Знаеше, че има неща, които не зависят от него.

— Скъпа — обърна се Иън към Бриджит, — ще ми направиш ли една услуга?

— Каквото поискаш.

— Изплакни си устата, преди да те целуна. Не ми допада твърде вкусът на лисица.

— В залата ви очакват освежителни напитки — извика весело Антония. Беше твърдо решила да се държи така, сякаш е невъзможно тя да е станала причина етърва ѝ да напусне Дънридж.

Бриджит влезе с всички в голямата зала. Гленда не искаше да ѝ пусне ръката, а Слай се галеше като коте в краката ѝ. Бриджит едва можеше да върви, но нито детето, нито лисичето бяха готови да поемат риска отново да я загубят.

Всички насядаха около почетната маса на подиума, с изключение на Спринг, която предпочиташе да седи до Джейми. Веднага щом Бриджит се настани, Гленда се покатери в скута ѝ.

— Слез веднага — скара се Иън на племенничката си.

Гленда беше учудена и обидена, устничките ѝ затрепериха.

— Какво има? — попита Бриджит Иън, прегръщайки момиченцето.

— Бебето може да го заболи.

Седнал до снаха си, Блек Джек се засмя на прекалената загриженост на сина си. Спомни си отминали времена, когато и на него му предстоеше да става баща и вече знаеше, че през идните месеци тревогата на сина му само ще расте.

— Хайде, стига, Гленда може да остане, където си е — успокои Бриджит съпруга си. — Не сме чак толкова нежни, колкото си мислиш, нито аз, нито бебето.

— Какво бебе? — попита Гленда.

Бриджит прокара ръката на Гленда по леко издадения си корем.

— Тук, вътре, расте едно бебенце, новото ти братовчедче — момиченцето просия от радост. — Скоро ще е достатъчно силно, за да заживее извън корема ми и тогава ще си играем всички заедно в градината: ти, Слай, бебето и аз. Как мислиш, ще бъдеш ли доволна?

— О, да, но то къде е било досега?

— При ангелчетата на небето.

Гленда смръщи челце.

— Ами как е дошло от небето в твоя корем? — Блек Джек и Иън се изсмяха високо.

— Ами това го свърши чичо ти Иън — отговори Бриджит и се изчерви. После се усмихна и добави: — Чичо Иън, разкажи ѝ как синчето ти се е озовало в моя корем.

Иън смръщи чело.

— Гленда, това стана, докато ѝ доказвах колко я обичам.

— Разбирам — каза Гленда. Иън се засмя самодоволно, но при следващите думи на племенничката си за малко не падна от стола. —

Аз нямам бебе в корема — каза тя високо. — Значи ли това, че не ме обичаш, чичо Иън?

Бриджит се разсмя, после обясни:

— Чичовците обичат племенничките си с малко по-друга любов, ангелче.

— Аха! — Гленда беше уж доволна от отговора, но после изглежда любопитно Бриджит. — Ами бебето как ще излезе от корема ти?

— Иън, мисля, че е време да раздадем подаръците — предложи Бриджит и се престори, че не е чула въпроса.

— Да, права си — Иън раздаде подаръците, които бяха донесли от Единбург. Гленда затанцува от радост, като видя новата си кукла. Веднага я нарече лейди Есен. На въпроса как е измислила толкова необичайно име, Гленда обясни, че Бриджит е дошла в Дънридж през есента, та куклата трябвало да ѝ напомня за онзи щастлив ден. Никой не забеляза как устните на Антония се превърнаха в тънка черта.

Спринг се възхищаваше на красивите платове. Когато излезе няколко минути по-късно от залата, за да нареди да приготвят банята за Бриджит, внимателно ги носеше в ръце.

Иън вдигна Слай на масата и му свали старата жълта каишка. После намести новата на шията на лисичето.

— Заповядай — каза той. — Е, как е, доволен ли си?

Слай изплези език и го близна по устата.

— Чибя! — Иън избърса уста с ръкава на ризата и отпи глътка бира. После сложи Слай на пода.

— Да не забравиш да си изплакнеш устата, скъпи — изимитира Бриджит произношението на мъжа си. — Не обичам твърде вкуса на лисица.

Семейното сборище скоро се пръсна. Гленда отиде без особено желание на урок при отец Каплан, а Бриджит се качи в стаята си да се изкъпе и да си почине.

Когато Блек Джек се оттегли в кабинета си, Иън си взе халба бира и седна пред камината. Отпусна се, изпружи крака, затвори очи и се замечта за сина, който Бриджит носеше под сърцето си.

— Жена ти е курва — изсъска нечий глас.

Иън тутакси отвори очи и погледна Антония, застанала пред него.

— Да не си посмяла да разпространяваш тук нелепи лъжи — предупреди я Иън. — В противен случай много ще съжаляваш.

— Ще съжалявам, ако кажа истината? — опря му се Антония.

— Не, ако се месиш в живота ми — каза Иън привидно спокоен. — Вече създаде достатъчно проблеми между мен и жена ми. Ако се повтори, ще те върна на семейство Маккинън.

— И ще загубиш дъщерята на Малкълм?

— Гленда е Макартър и ще остане в Дънридж.

— Копеле нежно!

— Уверявам те, скъпа снахо — натърти Иън, — че Блек Джек и майка ми са били женени най-официално.

— Можеш ли да си сигурен, че детето, което е понесла жена ти, е твое? — попита Антония, без да обръща внимание на зловещия израз на лицето му. — Бри пътешества дълго и се хващам на бас, че доста мъже са й пресичали пътя.

— Дръж си устата — изрева Иън. — Бри е била непрекъснато под сигурната защита на Магнус Кембъл.

— Наистина ли? — Антония вдигна високо вежди. — Ами кой, ако смея да попитам, я е опазил от Магнус Кембъл? — попита тя и се отдалечи.

Иън се строполи като замаян в креслото. Да, наистина, къде е преспивала по пътя за Лондон? — запита се той за хиляден път. Ще може ли някога да е сигурен, че първородният му наистина е негов син?

След като се изкъпа и подремна, Бриджит се облече за вечеря. За пръв път откакто бяха напуснали Единбург, се усещаше чиста и хубава, но роклята не й ставаше, беше й тясна гърдите и в талията. Никоя дреха не й прилягаше вече както трябва и Бриджит реши да почне час по-скоро да ги отпуска.

С надеждата, че ще може да поговори насаме с графа, Бриджит отиде право в голямата зала, но Блек Джек никакъв не се виждаше. Тя надникна в кабинета му. Седнал удобно пред камината, Блек Джек сякаш я очакваше.

— Бях се замислил за първия си внук — каза той. — Как се чувстваш?

— Сега много добре, защото вече не ми се повдига. Но нали няма да се ядосаш, ако родя момиченце?

— Не, но не вярвам Иън да е започнал с момиче.

Бриджит се усмихна.

— Навярно имаш право — съгласи се тя, после изпелтечи: — Прости ми, че напуснах Дънридж. Зная, че...

— Остави — каза Блек Джек и спря с движение на ръката извиненията ѝ. — Но ще ми кажеш ли все пак защо избяга? Бяхте се скарали с Иън?

— Н-не, аз... Антония...

— Излишно е повече да ми обясняваш — прекъсна я Блек Джек. — Това име ми е достатъчно. Дали не е по-добре да я върна на семейство Маккинън?

— *Недей!* — извика Бриджит и изненада с това графа, който добре знаеше, че двете му снахи никога няма да станат приятелки. — Ще съм нещастна без Гленда.

— Гленда е една Макартър и ще остане в Дънридж.

— Не бива да се разделя дете от майка му — каза Бриджит и ръцете ѝ се озоваха инстинктивно върху корема.

— Ти си по-добра майка за Гленда, отколкото е била някога Антония.

— Антония вижда иначе нещата. Тя ще твърди, че съм ѝ отнела дъщерята и така ще се стигне до враждебност между клановете.

— Много си мъдра за възрастта си — кимна Блек Джек.

— Не, аз съм глупачка — призна си Бриджит. — Щях ли иначе да избягам?

— Щом осъзнаваш, че си сбъркала, значи вече не си глупачка — възрази Блек Джек. — Магнус Кембъл до Лондон ли те придружи?

— Да, той е добър приятел и човек на честта.

— Момчето прилича на баща си — двамата поседяха известно време мълчаливо, като добри приятели. — Аз съм стар човек и съм видял вече много неща, добри и лоши — най-сетне прекъсна мълчанието Блек Джек. — Ще ти дам съвет: Положи всички усилия да родиш на Иън здрав наследник. Съжаления за миналото не носят нищо за бъдещето. Помниш ли деня, в който пристигна в Дънридж? — Блек

Джек не можа да не се засмее. — Изглеждаше по-зле от просякиня и нахлу тук да ми заповядаш да бъда така добър да затворя невъзпитаните си псета, за да не притесняват скъпото ти опитомено животинче.

Бриджит се изчерви.

— Бъди търпелива с него — посъветва я Блек Джек. — Иън прилича на мен. Не е лесно човек да се оправи с нас, но с годините и той ще поомекне. Да вървим ли да хапнем?

— Да — усмихна се Бриджит.

Блек Джек придружи Бриджит до голямата зала и двамата заобиколиха Антония, седнала в края на почетната маса. Като на най-високопоставената дама в Дънридж, мястото на Бриджит беше между това на графа и на Иън. Но съпругът ѝ не се виждаше никакъв.

Гленда, на която тази вечер позволиха да яде с възрастните, тичаше из залата.

— Седни до мен — помоли я Бриджит. — Чичо Иън ще седне от другата ти страна. Доволна ли си?

Иън влезе начумерен в залата. Бриджит се запита дали е възникнал някакъв проблем. Погледът ѝ се плъзна към Антония, която си седеше мирно и тихо. „Тя трябва да го е вбесила с нещо, реши Бриджит. Тази вещица е щастлива само ако друг страда.“

Когато Иън седна и не ѝ обърна никакво внимание, Бриджит се накара мило да му се усмихне и се обърна към Гленда.

— Виждам, че лейди Есен не е с нас. Къде е?

— Лейди Есен вечеря със Слай — отвърна Гленда. — Тя взе много да го харесва.

— Наистина ли? — този път смехът на Бриджит беше съвсем непринуден.

— Да, но не бива да казваш на дядо — добави момиченцето, — понеже Слай си позволи немислима дързост по отношение на лейди Есен.

— Какъв нехранимайко! — възкликна Бриджит и се опита с огромно усилие да не се разсмее. — Какво ѝ е сторил този космат разбойник?

— Осмели се да ѝ държи ръката.

— Не може да бъде! Ама наистина ли ѝ държа ръката? — Бриджит се престори на възмутена, но устните ѝ потрепваха от смях.

— Да, в муцуната си.

Бриджит и Блек Джек избухнаха в смях. Дори Иън не можа да не се усмихне.

„Колко щастлива компания“, помисли си Мойридж, докато влизаше с подноса. След като поднесе вечерята на цялото семейство, Мойридж се позадържа край почетната маса, за да помогне на Гленда. Тя просия от радост, когато Бриджит я похвали за овесената каша.

— Ммм, ужасно е вкусно — похвали я Бриджит. — Напомни ми какво слагаш вътре, забравила съм.

— Не питайте, ами по-добре яжте.

Бриджит сдъвка бавно още един залък и го преглътна.

— Наистина е много вкусно — тя се потупа по корема, погледна мъжа си и каза: — Бебето ни прилича на шотландския си татко.

Иън я изгледа хладно и се извърна. „Да, помисли си той, но кой ли шотландец е бащата?“

„Дали ми е ядосан за нещо? Да съм направила или не съм направила нещо, което е трябвало да сторя?“

— Спринг сподели ли вече добрата новина? — попита високо Мойридж, като се опитваше да успокои надигащите се вълни. — Тя и моят Джейми сключиха договор.

— Договор ли? — Бриджит погледна Спринг, която силно се изчерви. Седнал до нея, Джейми се беше ухилил. — Това нещо като годеж ли е?

— Това е един вид сватба.

Вече поднесена към устата, вилицата на Бриджит спря на половин път и се озова отново на чинията.

— Вид сватба?

— Съвсем легално е, не се притеснявай — увери я икономката. — Една година ще живеят заедно, пък после ще решат дали да се женят.

— Този мъж обезчестява моята братовчедка! — обърна се Бриджит бясна към мъжа си. — Настоявам веднага да се ожени за нея.

Лицето на Иън помрачня още повече.

— Джейми не принуждава Спринг за нищо. Погрижи се по-добре за собствения си объркан живот и за своите проблеми.

— Объркан живот ли? — Бриджит реши да отмине засега обидата на мъжа си. По-късно ще му иска отговор. — Но това е

скандално! — възропта тя и погледна молещо графа.

Блек Джек се отпусна на облегалката на стола. Реши да вземе незабавно нещата в свои ръце.

— Мойридж, изпрати Джейми и Спринг при мен — когато двамата застанаха пред него, Блек Джек се обърна към мъжа.

— Съгласен ли си отец Каплан да те венчае за Спринг?

— Че кой друг може да ни венчае?

— Искам да кажа веднага след вечеря — усмихна се доволен графът.

— Искате да кажете тази вечер? Но...

— Лейди Бриджит не е доволна от вашия договор — прекъсна го Блек Джек. — Ако не се ожениш истински за Спринг, тя ще бъде върната в Англия.

— Върната? — извика Спринг. — Ако е така — заяви без колебание Джейми, — ще се ожения веднага за моето момиче.

Вечерята продължи. Бриджит поглеждаше крадешком към Иън. Изпълненият му с пренебрежение поглед пробуждаше сърцето ѝ по-болезнено от кинжал. „Ако е бесен за нещо, защо не го каже, та да си изясним нещата?“

— Като си говорихме преди малко — обърна се Бриджит към Блек Джек, усетила изведнъж, че иска да го обърне на смях, — ти какво каза — „по-мек с възрастта“ или „по-вкиснат“?

Блек Джек се засмя и Бриджит с него. Иън ги гледеше навъсено и беше сигурен, че се шегуват за негова сметка.

— Чичо Иън не е щастлив — обади се Гленда, забелязала лошото му настроение.

— Вярно — хвърли му бърз поглед Бриджит.

— Ти като избяга — продължи да бърби момиченцето, — чичо Иън беше бесен на чичо Пърси. Беше ужасно.

— Защо, какво стана?

— Чичо Иън ме нахока — заразказва Гленда, — но дядо е господар в този дом и го сложи на място. Дядо каза, че чичо Иън се е поболял от грижа за теб.

Над главата на Гленда, Бриджит видя как мъжът ѝ се е втренчил в нейния корем и се изчерви.

— Щом не знаеш да се държиш, бърбивке Гленда — изръмжа Иън, — няма вече да ти позволявам да се храниш с нас.

— Не си изкарвай лошото настроение на детето — намеси се Бриджит и хвана разтрепераната ръчичка на Гленда. — Никак не е хубаво.

В този миг Мойридж се приближи да раздига масата и спаси Бриджит от семеен скандал.

Графът извика отец Каплан, Джейми и Спринг.

Церемонията беше простичка и трая само няколко минути. Повечко продължи страстната целувка на младоженката и младоженеца, по-дълго от самата церемония. Поне на Бриджит ѝ се стори така. Ликуване изпълни залата, когато целувката все не свършваше. За да не чуе или не види неща, за които беше твърде малка, Мойридж изведе Гленда въпреки протестите ѝ от залата.

Графът стана и вдигна тост за булката. После изпразни халбата си и я хвърли срещу стената. Свитата също пресуши чаши, но се отнесе по-внимателно със собствеността на своя господар.

Бриджит целуна братовчедка си и ѝ пожела много щастие. После мина край цялата маса, защото искаше да се оттегли в стаята си.

— Хмм — изсъска Антония.

Бриджит спря, обърна се и срещна презрителния поглед на етърва си.

— Искаш може би нещо да ми кажеш?

— Каква лицемерка! — каза подигравателно Антония.

— По-конкретно, ако обичаш.

Антония знаеше много добре, че сега всички погледи са приковани към тях, тя стана и погледна Бриджит право в очите.

— Безсрамна повлекано, знаеш ли изобщо чие копеле си понесла?

— Ти... ти... хиена такава! — изсумтя натъртено Бриджит. После се завъртя на пети и излезе гордо от залата.

— Чухте ли я какви вулгарни изрази употребява? — затръшка се Антония, като се обръщаше към Блек Джек и към Иън. Блек Джек се засмя и дори Иън не можа да скрие усмивката си.

— Струва ми се — осведоми графът снаха си, — че Бри те нарече току-що с името на едно смрадливо животно.

Бриджит седеше отпуснала рамене на табуретка пред камината, в която нямаше огън. Вратата се отвори и когато чу мъжа си да влиза, Бриджит се изправи, разкърши рамене и продължи да си четка косата.

Иън прекоси стаята и, седна на стола до табуретката ѝ. Наблюдаваше я мълчаливо, а Бриджит се правеше, че не му обръща внимание.

— Възникнаха няколко важни въпроса — каза внезапно Иън. — Трябва да чуя отговорите — Бриджит продължаваше да си четка косата. — По дяволите — изръмжа той. Протегна рязко ръка и прекъсна четкането. — Гледай ме, ако обичаш, когато говоря с теб! — тя се обърна към него и Иън видя сълзи по бузите ѝ. Той се поколеба, но после попита: — Ти моето дете... ти моето дете ли носиш?

На Бриджит ѝ секна дъхът. Четката изхвърча и улучи Иън в лицето.

— Не, детето е на Мърдок Мънзис, идиот с идиот! — изсъска тя.

Иън я хвана за китката, дръпна я да стане от табуретката и я накара да коленичи пред него.

— Не се шегувам.

— Говорил си с Антония.

— Не я прави отговорна за мислите, които са си мои. През целия път до Лондон ти къде спа?

За изненада на Иън Бриджит избухна в смях.

— По пътя до Лондон ли? — смехът ѝ стана още по-силен и вече граничеше с истеричен припадък. — Ти, ти мислиш, че М-Магнус и-и аз? — Иън я разтърси силно и изчака тя да се успокои. — Ти си глупак — изсъска тя и си избърса сълзите. — Магнус Кембъл е човек на честта.

Иън пламна.

— Радвам се да го чуя — каза той, — защото няма да ми е приятно да убия роднина. Ами в Лондон? — продължи той да я разпитва с ужасна закана в гласа. — Там да е идвал някой при теб?

Ужасеният израз на лицето ѝ отговори на въпроса му.

— Никой не е идвал при мен, както ти много деликатно се изрази — изсумтя Бриджит. — Наистина ли вярваш, че Бъкоу и Мариана биха допуснали някой да се приближи към мен? Ха! Там бях по-добре защитена, отколкото съм тук.

— Вярвам ти.

— Колко мило наистина! — каза тя и изведнъж изхълца.

Иън, който вече се чувстваше виновен, задето се е усъмнил във верността ѝ, протегна ръка към рамото ѝ, но Бриджит я отблъсна.

— Ти се оплака, че не ти вярвам, но всъщност ти не ми вярваш — каза тя и очите ѝ пламнаха от гняв. — Надявам се детето да е момче, заради Блек Джек.

Опасна пропаст беше на път да зине между тях двамата. Бриджит стана, но Иън я притегли в скута си и я целуна. Никаква реакция.

— По дяволите, Бри. Не съм виновен, че съм ревнив. Аз те обичам.

Това признание в любов беше по-силно оръжие от най-лошата обида. Бриджит се гушна в гърдите му и заплака.

— Толкова съжалявам, миличко — повтаряше той, а с всяка пролята от нея сълза сърцето му се свиваше все по-силно. Когато хълцанията ѝ поутихнаха, Иън вдигна брадичката ѝ, погледна в блесналите ѝ от сълзите зелени очи.

— Подари ми една усмивка — придумваше я той.

Бриджит се усмихна разтреперана, а Иън я целуна по бузата.

— Беше дълъг и неприятен ден — прошепна той. — Хайде да си лягаме.

Когато Иън се съблече и се приближи към леглото, там го очакваше необичайна гледка. Бриджит седеше в нейния край на леглото и масажираше корема и гърдите си с някакво мазило.

— Какво правиш? — попита Иън, заобиколи леглото и отиде при Бриджит. Трепкащата светлина на свещите придаваше на лъсналата ѝ кожа съблазнителен блясък.

— Мойридж го пригответи за мен — отговори Бриджит, привлечена от мускулестото му тяло, озарено от светлината на свещите.

— Мога ли да ти помогна?

— Да.

Иън коленичи пред нея и ако лицето му не беше в сянка, Бриджит щеше да види дяволития му израз. Иън стопли крема в дланите и почна от корема ѝ. Галеше го бавно и приятно, а Бриджит се учуди, че тези загрубели от битките ръце могат да са толкова нежни. Тя

наблюдаваше Иън, зает така съсредоточено със задачата си, и на устните ѝ играеше нежна усмивка.

— Същинско чудо! Само като си помисля какво има под ръцете ми — прошепна той. — След пет кратки месеца той вече ще е тук.

— Или тя.

Иън стопли още крем в дланите си и посегна към двете неща, които най-много обичаше на този свят: гърдите на жена си. Бриджит затвори очи. Със същите движения, с които беше галил закръглящия ѝ се корем, той възбуждаше чувствителните ѝ гърди.

— Зърната ти са подути и тъмни — измърмори той и закръжи с палец и показалец около връхчетата. — Напомнят ми черешите, които ядохме в двореца.

Бриджит се засмя предизвикателно. Пронизващо желание премина като мълния от връхчетата на гърдите ѝ до мястото между бедрата.

Иън се наведе и целуна меките ѝ гърди. Езикът му се плъзна по коравите зърна, а Бриджит го притисна с тих стон плътно към себе си. Когато тя задвижи бедра, повали я по гръб на леглото.

Устните на Иън се плъзнаха по крака ѝ. Той целуна стъпалото, заблиза бедрото откъм вътрешната страна. После притисна устни към корема ѝ, измърмори:

— Обичам те.

Опитните му устни отдадоха същото безкрайно внимание и на другия ѝ крак. Главата на Иън се върна още веднъж над корема, после потъна дълбоко в скута ѝ. Той я ближеше, тя стенеше, а когато извика, той влезе с език в нея. Бриджит усети как се топи цяла срещу лицето му и вълни на наслада я отнесоха в рая.

— Ами бебето? — наведе се над лицето ѝ Иън.

— Липсваш му.

Той се опря върху ръцете си и проникна във влажната ѝ цепка. Влизаше на бавни тласъци и пак се отдръпваше. С всеки тласък темпото му се засилваше. Бриджит се извиваше, триеше се в него и отвръщаше на всеки негов тласък. Двамата се сляха в страстта си в едно-единствено същество.

— Ела — простена тя. Той се подчини и се изля в нея. Когато дишането ѝ се поуспокои, Иън привлече Бриджит под одеялото и я обгърна с ръце.

— Понякога съм същинско магаре — каза той, а после се закле:
— Господ да ме убие, ако някога пак те ядосам — раменете на
Бриджит потрепериха от тих смях. — Добре де — поправи се Иън, —
ако се усъмня някога в любовта ти към мен. Така по-добре ли е?

— Много по-добре.

— Ама че работа — мърмореше Бриджит, докато се бореше с роклята. Не ѝ даваше сърце да напомня на Спринг задълженията ѝ още на заранта след сватбата, но да се облече без нейна помощ, се оказа безнадеждно начинание.

Бриджит се беше оплела в огромните гънки на роклята и не можеше нито да се освободи, нито да налучка ръкавите. Защо зряла жена да не може да се облече сама? — мислеше си притеснена Бриджит. Продължи храбро да се бори. Колкото по-силно ставаше отчаянието ѝ, толкова повече растеше и нейната решителност.

От другия край на стаята Иън наблюдаваше развеселен борбата на съпругата си с роклята. Иронична усмивка играеше на устните му.

Готово! Бриджит налучка ръкавите и се пъкна в тях. Роклята освободи главата и най-сетне се понамести. Оставаха само копчетата. Бриджит напипа копчето на талията, но сега почнаха истинските трудности. Тя се въртеше ту насам, ту натам, но двете страни на корсажа просто не желяеха да се съберат. Четвъртото копче беше недосегаемо, а тя вече цяла пламтеше и беше плувнала в пот.

Силни ръце докоснаха раменете на Бриджит.

— Мога ли да ти помогна? — попита Иън и дъхът му погъделичка тила ѝ.

— Да.

— Пръстите ми са малко груби за толкова деликатна задача — каза той, докато се опитваше да закопчае роклята отпред. — По дяволите, прибери си корема.

— Нали това правя.

Без да мисли, че може да скъса роклята, Иън дръпна с все сила.

— *Престани!* — извика Бриджит. — Не мога да си поема дъх.

— Тц-тц-тц — подигра се Иън на притесненията ѝ. — Ами много си дебела за тази рокля.

— Тя ми е от любимите — завайка се Бриджит.

— Намерих гениално решение! — Иън драпира умело един шал около раменете на Бриджит и го върза на гърдите ѝ — така прикри изцяло нарасналите ѝ обеми. — Ако мога да избирам — каза той и я перна шеговито по нослето — предпочитам да се боря с копчета, вместо да ти държа главата над легена.

В голямата зала Блек Джек седеше сам на почетната маса. Иън и Бриджит тръгнаха към него и докато прекосяваха помещението, забелязаха, че много от слугите и войните изглеждаха уморени, даже капнали. Изглежда добре си бяха пийнали на сватбата на Джейми и Спринг.

— Добро утро — поздрави Блек Джек, зарадван от по-ведрия израз на сина си.

— Добро утро — отговориха двамата в един глас.

— Как се чувстваш днес, Бри?

— Дебела.

— Не намирам да си дебела — засмя се тихо Блек Джек. — Изглеждаш великолепно. Прав ли съм, сине?

— Съпругата ми е самото съвършенство — съгласи се Иън, — само че дрехите ѝ са станали по-тесни от девствена...

— Иън — прекъсна го Бриджит, — непоправим си. Защо трябва непрекъснато да ме ядосваш?

— Защото ядосана си още по-привлекателна от обикновено.

Блек Джек погали Бриджит по ръката.

— Изобщо не му обръщай внимание. Нарастващите обеми са нещо нормално за бременна жена, нали така? Как да се поберете двамата в една рокля?

— Двамата?

— Ти и моят внук — отговори Блек Джек. — А да, имам новина за теб. Веднага ще ти оправи настроението.

— Каква е?

— Антония няма да ни прави компания на масата, докато не се съвземе от нахокването ти снощи.

— Ако не беше бременна — обърна се закачливо Иън към Бриджит, — щях да те обуча да ме придружаваш при нападения. Отровният ти език оставя кървави дири.

— Понеже стана дума за нападения — подхвана Блек Джек, а Иън изпъшка, защото знаеше отнапред какво ще каже баща му. — Сега е август, а ти имаше цяло денонощие, за да отпочинеш.

— Какво толкова става през август? — попита Бриджит.

— Жътвата е времето на най-честите нападения — отговори Иън.

— За разлика от миналата година, когато Иън те ухажваше в ловната хижа — добави Блек Джек, — обикновено прекарваме август в засилване на бойната готовност и подготовка на стратегии. Ако един клан е неспособен да се брани както трябва, очаква го тежка зима.

Закуската от овесена каша, овесени курабии, тъмна бира и мляко вече се сервираше.

— Добро утро — каза Мойридж и сложи една каничка пред Бриджит. — Млякото ви.

— Все повече се чувствам като крава — оплака се Бриджит.

— И все повече изглеждаш така — пошегува се Иън и вдигна ръце, уж че се предава, като я видя да се обръща към него, готова за битки. — Заради циците, искам да кажа, заради гърдите — поправи се той.

На Бриджит съвсем не ѝ се видя смешно.

— Ела тук, миличко — извика Блек Джек на Гленда, която тъкмо влизаше в залата. — Ела и ми кажи добро утро.

— Добро утро, дядо — Гленда се покатери в скута му и демонстрира примигване с клепачи, както я беше учила Бриджит.

Той се засмя и попита:

— Добре ли спа?

— Да.

Бриджит се наведе да погали Слай, клекнал на пода между столовете, после погледна момиченцето.

— Питам се — каза тя, — защо косматият ми приятел не спа при мен тази нощ?

— Лорд Слай помоли за разрешение да остане при лейди Есен — излъга Гленда.

— Така ли? — вдигна недоверчиво вежди Бриджит.

— Да, но довечера ще го доведе при теб.

Бриджит се замисли над предложението и се усмихна.

— Ако лорд Слай предпочита да прекарва нощите в твоята стая, нямам нищо против.

— Наистина ли? — възкликна развълнувано Гленда.

— Ако трябва да съм напълно откровена — прошепна Бриджит, вече плътно до нея, — чичо Иън става ревнив, когато Слай се разполага в леглото до мен. Тъй че ще ми направиш голяма услуга, ако...

Триумфиращ вик прекъсна Бриджит. Всички вдишаха очи. Пламнали от смущение, Джейми и Спринг влязоха със закъснение в залата.

Иън се ухили на притеснението им, извика ги на почетната маса.

— Надявам се, че си спал добре, Джейми — закачи го той. — Графът заповяда да почнем днес упражненията в полето — Джейми явно не беше очарован.

— Добро утро, братовчедке — Бриджит се усмихваше многозначително на Спринг. — Днес ще ми трябва помощта ти. Налага се да си отпусна роклите.

Блек Джек стана, сложи Гленда да седне на стола му и я целуна по главичката.

— Днес имам много работа — заяви той. — Няма да дойда за вечеря — като видя разочарования израз на внучката си, добави: — Но ще бъда по обичайното време в градината — Гленда се засмя.

— Ще направя промени в детската стая — осведоми Бриджит съпруга си. — Ти как мислиш?

Иън не отговори и продължи да си пие бирата. После я ощипа по бузата и излезе от залата. Мъжете го последваха с пъшкане и мърморене.

— Гленда — извика Мойридж от вратата. — Време е за урока — момиченцето се престори на глухо. — Хайде, идвай — заповяда икономката и се приближи към почетната маса. — Отец Каплан вече те търси. И не ме карай да викам.

— О! — възкликна невинно Гленда. — Изобщо не чух да ме викаш.

Бриджит прехапа устна и сподави смеха си. Гленда явно беше упражнявала „добрите“ ѝ лъжи. При това твърде старателно.

— Ела с мен — помоли Гленда лисичето. — Време е за урока.

— Не — отсече Мойридж. — Добре знаеш, че отец Каплан не може да го понася по време на урок. Само пречи.

Когато Гленда излезе, лисичето се покатери в скута на господарката си. Замислена за друго, Бриджит го зачеса зад ушите и Слай пуфтеше доволен.

— Благодаря ти, че настоя толкова енергично за сватбата ми с Джейми — каза Спринг и бузите ѝ пламнаха. — Наистина ли щеше да ме отпратиш вкъщи, или?

Бриджит се усмихна дяволито.

— Никога не... съм твърдяла, че ще го сторя.

— Какво?

— Изглежда графът майсторски се оправя с хората си — двете братовчедки избухнаха в смях.

Сама в стаята си, Антония кипеше от гняв. „Англичанката бързо ще забрави самотнието си, когато Финли я отвлече, мислеше си тя. Само да можех да зърна тогава отнякъде лицето ѝ. С удоволствие бих я убила още днес, но би ми се наложило да родя наследник на Иън.“

Докато Антония се заключваше в стаята си, дните в Дънридж течаха мирно и тихо. Този ден Бриджит се разхождаше в градината, придружена от двамата си любимци, когато Антония изникна неочаквано пред нея. Уплашена от решителността в святкащите очи на майка си, Гленда се вкопчи в ръката на Бриджит.

— Бих желала да прекарам известно време с дъщеря си — заяви заповеднически Антония. — И не искам вие да присъствате — тя протегна ръка на детето. — Ела.

Гленда се вкопчи още по-силно в ръката на Бриджит.

— Опитвате се да създавате неприятности — обвини я Бриджит и застана между двете. — Досега не сте проявявали интерес към детето.

— Как се осмелявате да заставате между мен и детето ми! — изразът на лицето на Антония беше кръвожаден. — Пуснете я.

— Няма — изрече не по-малко заплашително Бриджит. Двете красиви съпернички стояха лице срещу лице и никоя нямаше

намерение да отстъпи.

— Какво става тук? — избоботи Блек Джек, който тъкмо се канеше да направи ежедневната разходка с внучката си.

— *Слай!* — извика Гленда.

Всички се обърнаха към детето и проследиха ужасения му поглед. Слай беше вдигнал заден крак и пишкаше върху роклята на Антония.

— Олеле! — отскочи Антония. Тя се обърна бясна към лисичето и се опита да го настъпи. Слай се сви, озъби се и изръмжа закана̀телно.

Антония изхвърча от градината. Блек Джек, Бриджит и Гленда избухнаха в смях. Графът протегна подканващо ръка на внучката, смигна на снаха си и каза:

— Знаех си, че от проклетото животинче все ще има някаква полза.

С приближаването на жътвата дните на Иън минаваха или в отбрана на земите на Макартъровци или в нападения над владенията на Мънзис. Въпреки че беше много заета, Бриджит усещаше липсата му. Тя подреждаше детската стая до спалнята, шиеше дрешки или преправяше роклите си.

Един следобед в началото на октомври Бриджит прекосяваше голямата зала. За нейна изненада Иън беше там и вечеряше необичайно рано с неколцина от хората си. Бриджит се усмихна щастливо и отиде при него.

— Каква рядка радост да те видя толкова рано — не се сдържа тя.

Иън потупа набъбващия ѝ корем.

— Истинска радост е да видя хубавото ти лице. А тялото ти става май все по-тежичко, скъпа.

— Защо вечеряте толкова рано? — по изключение Бриджит не обърна внимание на закачките на мъжа си.

— По-късно няма да имам време за ядене. Решили сме тази вечер да нападнем и ще се върнем чак призори.

Бриджит пребледня.

— Няма нищо опасно, скъпа — излъга Иън, — но е доста далеч.

— Знаеш, че не обичам да оставам сама — възкликна тя.

— Знаеш, че не обичам да те оставям сама — той ѝ говореше като на дете. — Но в случая нямам избор. Защо не викнеш Гленда и Слай да спят при теб?

— Тревогата ми за теб няма да ги остави да мигнат цялата нощ — разплака се Бриджит.

Иън я прегърна и се опита да я успокои.

„Не мога да сторя нищо, за да го задържа, помисли си тя. Ако заплача, той ще е с мислите си при мен, вместо да се съсредоточи върху сражението.“

Бриджит се усмихна насила, избърса сълзите и излъга:

— Не се притеснявай за мен, скъпи, бебето ме прави малко сантиментална.

Иън се усмихна и страстно я целуна. После я вдигна от скута си, стана и излезе. Мъжете му го последваха.

Бриджит седеше сама пред камината. Опря лакти на колене, закри лицето си с ръце и тихо заплака.

Мяс! Нещо мокро погъделичка ръката ѝ. Бриджит погледна през разперени пръсти. *Мяс!* Езикът на Слай се провря през тях и заблiza солените ѝ сълзи. Когато Бриджит го погали, Слай сложи глава в скута ѝ, после въздъхна доволен.

Тази нощ Бриджит не можа да се отпусне и дълго лежа без сън в леглото. Тя запали дванадесетте свещи, които беше намерила из къщата и се заразхожда из стаята. „Какво ще стане, ако Иън бъде ранен? Или още по-лошо?“ — мислеше си тя, безкрайно загрижена за него.

Бриджит коленичи до леглото, за да се помоли и изведнъж заспа. Много по-късно надигна глава и стана. Мускулите я боляха при всяко движение. Угаси свещите една след друга. Остави да гори само тази на нощното шкафче.

Бриджит прекоси стаята и погледна през прозореца. Нощното небе беше вече бледосиво. Сложи ръце на корема и усети как бебето се движи. Каза още една молитва, легна и заспа.

Иън и хората му скочиха от конете на двора и веднага изтичаха в голямата зала, където семейството и слугите вече закусваха. Мястото на Бриджит беше празно.

— Всичко мина, както го бяхме замислили — докладва Иън на баща си. Потри уморено зачервените си очи. — Къде е Бри?

— Още не е слязла — отговори Блек Джек. — Върви си почини. По-късно ще поговорим.

Иън кимна и излезе от залата. Пред спалнята спря, но отвътре не се чуваше нищо. Отвори полака вратата и влезе. Бриджит спеше.

Ноздрите на Иън потрепнаха. В стаята миришеше като на тържествена литургия на отец Каплан. Огледа се и се засмя, като видя множеството угасени свещи. Храбрата му жена се бои от тъмното.

Иън се съблече бързо и се пхна в леглото. Сепна се, когато зърна лицето на Бриджит. Под очите ѝ имаше тъмни сенки и дори на сън изразът ѝ беше уморен.

Уплашена жена ражда плахо бебе. Бременната му съпруга е стояла самотно на пост и е чакала щастливото му завръщане. Трогнат, Иън усети как в гърлото му се събира буца.

— Бри — прошепна той и я привлече в прегръдката си. Бриджит отвори зелените си очи, усмихна се уморено и погали Иън по лицето. Той целуна дланта ѝ. После те се сгушиха един в друг и заспаха.

Октомври мина и Бриджит ставаше все по-закръглена. В навечерието на Все светии беше вече ужасно тежка и копнееше да се освободи от плода. Но ѝ предстояха още два безкрайни месеца очакване.

Докато ставаше все по-дебела, Бриджит се отказа от безсмислените кавги и неприятности на ежедневието. Вместо това се затвори в мисления свят на своята бременност. Вече всичко се въртеше само около раждането на детето.

Иън беше станал необичайно търпелив и грижовен. Тревожеше се за здравето на Бриджит, спестяваше ѝ неприятни теми. „Надзиравам стражата“, беше постоянният израз, с който назоваваше сраженията при нападения и отбрани.

На заранта на последния ден на октомври Бриджит седеше между съпруга и свекъра си на почетната маса. Беше уморена, потисната и начумерена. Мойридж сложи пред нея чаша мляко и купичка овесена каша, но тя ги отмести.

„Пие ми се бира, мислеше си непокорно Бриджит. Да можеше да не близна повече мляко и овесена каша. Ами дрехите, продължи да се самоизмъчва. Искам да си нося хубавите рокли.“ Сега гардеробът на Бриджит беше ограничен с безформени рокли торби, ушити наистина от най-фини платове. Наложил й се да използва платовете, купени в Единбург, а това просто й разби сърцето.

Бриджит въздъхна. Беше наистина лош късмет да надебелее толкова рано. Не можеше вече и да спи както трябва. Щом легнеше да почине, бебето почваше да рит и да барабани в корема, сякаш за да я накаже за мързела й. Бебето можеше да влуди човек не по-зле от своя баща.

— Времето на нападенията скоро ще отmine — каза Иън на баща си.

— За Мънзис зимата няма да е гладна — отбеляза Блек Джек, — но като му отмъкнахме добитъка, който пасеше в сянката на замъка Уийм, нанесохме силен удар по честта му.

— Докато падне първият сняг, трябва много да внимаваме.

— Помни ми думата — каза Блек Джек, без да се съобрази с присъствието на Бриджит, — той ще се опита и да ни го върне с нещо посрамващо.

Бриджит изстена и пребледня. Местеше нервно поглед от единия към другия.

— Нямах предвид нещо опасно за живота — потупа я по ръката Блек Джек. — Искан да кажа, че ще се опитат да наранят гордостта ни, като ударят съвсем близо до Дънридж.

Бриджит погледна Иън. Той кимна, за да потвърди думите на баща си, но не разсея опасенията на Бриджит.

— Ще ида да проверя стражата по границите — каза Иън и стана.

— Идвам с теб — надигна се и Блек Джек.

— Много малко яде — закачи Иън, Бриджит. — Но като приключиш, ще ти помогна все пак да станеш.

— Защо трябва да напускам това кресло? — измърмори тя. — Нали и без туй нищо не мога да върша — Иън се усмихна на хапливостта й. — И смееш да ми се подиграваш? След като всичко е по твоя вина.

— Признавам се за виновен — въпреки всички усилия на Иън, доброто му настроение не можа да я зарази.

— Зная, че хората ти са се хванали на бас колко бебета има в корема ми — разказа му Бриджит. — Ако са повече от едно, няма да ти го простя, ама никога.

— Нали искаше едно момче за мен и едно момиче за теб?

— Не искам да са две — простена тя и очите ѝ плувнаха в сълзи. — Не искам даже едно.

— Нали знаеш, че не го мислиш сериозно, скъпа — успокояваше я Иън и се опитваше да изглежда сериозен.

— Я ме погледни. Изглеждам гротескно.

— Никога не си била по-хубава, мила — Иън се наведе да я целуне по бузата. — Да ти помогна ли все пак да станеш?

— Не съм инвалид — Бриджит отблъсна протегнатата му за помощ ръка. — Ако не мога да стана сама, ще седя тук до раждането.

— Ако не те е страх от мазоли по дупето.

Когато Иън излезе, Бриджит грабна бързо бирата му и я изпи. Нямахме смисъл да тревожи Мойридж. Млякото си предложи на Слай. Той никога не отказваше.

Понесла корема напред, Бриджит слезе да види градината. Сега само момиченцето и Слай тичаха като луди. Бриджит ги следваше с отмерена стъпка.

— Хайде, улови я! — заповяда Гленда и запокити пръчката през цялата градина. Видяха само как проблясва жълтата каишка и лисичето се понесе. — Отец Каплан казва, че утре заран всички трябва да присъстват на литургията — осведоми тя Бриджит. — Утре е Все светии.

— Което значи, че днес е навечерието на Все светии — каза Бриджит. — Време за магии.

— Магии?

— Утре ще честваме всички светци и светици на небето — обясни ѝ Бриджит, — но днес, между здрач и полунощ, злото ще прекоси страната.

— Злото ли? — потрепери Гленда. — Духове?

— Демоните са сега весели и доволни — поразкраси Бриджит разказа си, — защото, удари ли полунощ, трябва да се върнат на мястото, на което са били прокълнати.

— Д-д-демоните?

— Да.

Слай изтича при тях и пусна пред Гленда не една, а две пръчки. Той клекна, наведе глава встрани и замаха очаквателно опашка. Въпреки невероятното му постижение, никой не обърна внимание на лисичето.

Гленда се вкопчи в ръката на Бриджит.

— Не мислиш ли, че е по-добре да си влезем?

— Но защо?

— Ами д-демоните могат да пристигнат и по-рано, нали?

— Съвсем сигурна съм, че е невъзможно — увери я Бриджит. — Духовете са много точни.

— О! — Гленда не беше много уверена и не й пусна ръката. — Ама да знаеш, че чичо Иън много те обича.

— Какво? — Бриджит беше изненадана от внезапната смяна на темата.

— Коремът ти много се е издул. Изглеждаш, сякаш си глътнала нещо на един залък.

— Много благодаря — каза сухо Бриджит.

— Мислиш ли, че дядо ми е сърдит? Той не дойде днес на разходка с мен.

— Чичо Иън и дядо ти са днес на път. Но той скоро ще се прибере — Бриджит погледна Гленда. Лицето на малката беше обляно в сълзи. — Защо плачеш?

— Д-демоните ще сторят зло на дядо.

— Не, няма — Бриджит вече съжаляваше, че е уплашила детето, опита се да го успокои, но не можеше да коленичи, за да го прегърне. — Чичо Иън и дядо ще се приберат много преди да е паднал здрач... Ш-ш-шът!

Вятърът довя до ушите на Бриджит приглушени викове и тревожни шумове. С бързината, която й позволяваше набъбналото тяло, тя дръпна Гленда подире си, прекоси градината и изтича в антрето. Навсякъде беше пълно с войни и слуги, всички безкрайно развълнувани.

— Боже милостиви! — извика Бриджит и продължи да тича.

Подкрепян от Иън и Джейми, Блек Джек куцукаше през антрето. Стрела беше пронизала гърдите му. През ризата му се процеждаше

кръв.

— Дядо! — изпищя Гленда.

— Махнете я! — извика Мойридж и изтича през антрето да помогне на графа.

— Били са злите демони! — викна Гленда на Бриджит, която я гледаше онемяла. Спринг се появи и завлече изпадналото в истерия дете в голямата зала.

Бриджит си спомни за ранната смърт на баща си и се разтрепери от страх. Въпреки това отиде да види как Мойридж преглежда Блек Джек. Нероденото й дете ритна яко и сякаш протестира срещу паниката.

Бриджит изстена и хвана корема си с две ръце.

— Само да не ви почнат точно сега болките! — предупреди я икономката, зърнала с крайчеца на окото рязкото движение. Тя плесна леко Блек Джек по лицето и попита: — Кой сте вие?

— Боже всемогъщи! — изрева той. — Наръгаха ме на шиш като прасе, а ти ме питаш кой съм. Да не са те напуснали всички добри духове?

— Загубата на кръв не го е лишила от съзнание — каза Мойридж на Иън. — Трябва да го качим горе и да извадим стрелата.

Хванали графа от двете страни, Иън и Джейми заизкачваха стълбата. Бриджит ги последва объркана до стаята на стареца.

— Сложете го да седне тук — заповяда Мойридж. — Джейми, запали огъня, та да виждам какво правя.

— Вината е моя — простена Бриджит. — Аз предизвиках злите духове, защото ги споменах.

Блек Джек я погледна и леко се усмихна.

— Не бяха зли духове. Никога не съм вярвал, че Мънзис ще стигне толкова далеч.

— Не говори — прекъсна го Иън. — Изгубил си много кръв — Блек Джек улови погледа на икономката и се извърна към Бриджит. Беше толкова бледа, колкото може да бъде жив човек.

— Слезте долу, лейди Бриджит — заповяда Мойридж. — Трябват ми вряла вода и свещи, колкото намерите — Бриджит много искаше да помогне, затова побърза да излезе от стаята.

— Дръжте го здраво — каза Мойридж. — Дайте ми ножа си, Иън и се погрижете проклетата стрела да не се клати така в раната.

С минимум движения Мойридж отрязва върха и края на стрелата, прегледа ги внимателно и ги хвърли. С уверена ръка измъкна дръжката. Блек Джек изпъшка и от двете страни на раната рукна кръв. Мойридж разрязва ризата му, после запретна пола, откъсна парче и избърса внимателно раните.

— Джейми, донеси гореща вода, всичко необходимо за лапа и чисти кърпи. И внимавай лейди Бри да не се върне тук преди теб.

— Защо?

— Не задавай въпроси. Само ми губиш ценно време.

Подкрепян от Иън, Блек Джек седна на ръба на леглото. Мойридж коленичи пред него и се опита да спре кръвта. Блек Джек погледна въпросително икономката, която му отговори с едва забележимо поклащане на глава.

— Какво има? — попита Иън.

— Кажу ми го, преди другите да са се върнали — помоли Блек Джек.

Мойридж вдигна върха на стрелата и я показа на Иън, за да я види по-добре.

— Вижте тук. Била е потопена в отрова. Навярно няма да подейства бързо, нито ще боли много, но със сигурност ще е смъртоносна.

— Не! — изрева Иън. — Няма ли противоотрова? — Мойридж поклати отрицателно глава. — Ще убия това подло копеле със собствените си ръце.

— Не се съмнявам, че ще го убиеш, сине — гласът на Блек Джек звучеше примирено. — Но трябва веднага да поемеш отговорността за Дънридж.

Той погледна Мойридж и попита:

— Колко ми остава?

Очите на икономката бяха плувнали в сълзи.

— Достатъчно, за да насочите Иън по верния път.

— Добре — усмихна се със зловещо задоволство Блек Джек. — Достатъчно дълго, за да зърна първия си внук.

Мойридж не можа да види питащия му поглед и сви рамене:

— Ако лейди Бриджит роди по-навреме.

Израз на неописуема мъка мина през лицето на графа, бързо заменен от решително примирение.

— Така да е — каза Блек Джек и прие съдбата си. — Иън, след като ми превържат раните, извикай отец Каплан. Трябва да му изповядам греховете си. Обещайте ми казаното сега тук между нас, да не стигне до други уши. Не искам някой да скърби, преди да съм умрял.

— Мойридж?

— Заклевам се.

— Какво да правим с Пърси? — попита Иън.

— Прати да викнат брат ти, но когато бъда вече под земята, нека се върне в Единбург. Шийна Мънзис е твърде висока цена, за да бъде изгубена.

— Заклевам ти се — каза Иън и погледна баща си в лицето, невероятно състарено само за един ден.

— Ти си добър син и ще бъдеш добър граф — Иън не беше толкова убеден в това. — Ако утре заран все още дишам — добави Блек Джек, — доведи ми Гленда.

Джейми и Спринг дотичаха в стаята. Миг по-късно ги последва, останала без дъх, и Бриджит.

— Искам да стоите при Гленда — нареди Мойридж на Джейми и Спринг, когато се залови да промива раните на графа. — Горкото дете трябва да е болно от страх, а от майка си едва ли ще получи утеха. Графът ще оздравее и помоли да го посетите утре заран. Така, а вие, лейди Бриджит, също ще направите по-добре да се махнете сега от тук.

— Не, не можете да ме изпъдите.

Иън отвори уста да я отпрати, но Блек Джек го превари.

— Ела тук и седни до мен.

Мойридж забърка лапата и я наложи върху гърдите и гърба. После се залови да превързва раните.

— Бри, успокой се — каза Блек Джек, защото знаеше много добре, че снаха му умира от страх. — Няма да умра. Би било чудовищно проклятие Всемогъщият да повика най-големия грешник точно на Все светии.

— Ти не си грешник.

— Хайде стига — отсече Мойридж. — Вървете си, лейди Бриджит. Иън, сега трябва да го нагласим върху възглавниците — двамата облегнаха внимателно графа. — Аз ще го съблека, а вие накарайте жена си да си легне. После се погрижете за всичко останало.

Иън изведе слисаната си жена и я придружи до стаята ѝ. Помогна ѝ да облече нощницата и да си легне. Изчака малко, отметна няколко кичура от челото ѝ и нежно я целуна. Когато понечи да излезе, Бриджит се вкопчи в ръката му.

— Господи! — възкликна тя измъчено.

— Да не си болна, миличка?

— Болна съм от страх.

— Няма защо да се тревожиш — Иън се опитваше да скрие вълнението си. — Мойридж каза, че Блек Джек скоро пак ще е здрав и читав.

— А ти сигурен ли си? — на Бриджит така отчаяно ѝ се искаше да повярва. — Също както тогава татко... — тя се разплака и не можа да продължи.

— Ти-и-ихо — Иън седна на ръба на леглото и я погали по бузата. — Толкова съжалявам. Бях забравил за станалото с баща ти. Затвори очи и се опитай да поспиш, докато аз будувам до Блек Джек — когато тя послуша, Иън я щипна по бузата, стана и излезе от стаята.

— Почива си, но е буден — каза Мойридж, когато Иън и отец Каплан влязоха в стаята на графа. — На масата има приспивателно, разтворено във вино. Като свършите, дайте му от него.

Отец Каплан седна на ръба на леглото и взе ръцете на графа в своите. Иън понечи да излезе, но Блек Джек го задържа.

— Остани, сине.

Иън се обърна объркан.

— Ще почакам навън...

— Не! — заповяда Блек Джек с учудващо твърд глас. — Прието е следващият граф на Дънридж да научи как е започнала враждата с клана Мънзис.

— Боли ли те?

— Малко.

— Ще умреш ли?

— Днес няма.

— Утре ли?

— Не зная — Блек Джек се усмихна на Гленда, застанала много сериозна до леглото му.

— Мога ли да дойда с теб? — попита тя и в сините ѝ очи просветна внезапна надежда.

— С мен? — повтори той. — Умирането е нещо, което всеки трябва да стори сам. Разбра ли ме?

— Не — сините очи плувнаха в сълзи.

— Седни, ей тук — Блек Джек потупа ръба на леглото и ѝ смигна. — Както виждам, довела си ми и лейди Есен на гости.

— Да — Гленда изглеждаше ужасно потисната.

— Обичаш ли ме, мъничката ми?

— Да.

— Имаш ли ми доверие?

— Какво значи това?

— Да имаш доверие в някого, значи да вярваш в онова, което ти казва — обясни ѝ Блек Джек.

— Аз ти имам доверие.

— Добре. Аз бях тежко ранен — подхвана той, — но се надявам след няколко дена пак да съм здрав и читав. И все пак аз съм стар човек, гребал от живота с пълни шепи. Ако не оздравея и мина в отвъдния свят, ще те чакам там. Когато животът ти отmine, двамата ще се разхождаме вечно из божията градина. Разбра ли ме?

Гленда кимна.

— Но ще ми липсваш, ако си отидеш.

— Ти може би няма да ме виждаш, но аз винаги ще съм тук — каза Блек Джек и сложи ръка на сърцето ѝ.

Вратата се отвори, Бриджит влезе и се усмихна за поздрав и на двамата.

— Не, Слай! — лисичето профуча край нея. То изтича до леглото и скочи към Гленда, която се наведе, за да може то да я близне по лицето.

— Не се притеснявай, нека остане — каза Блек Джек, а после се скара на внучката: — Не позволявай на животинчето да те ближе по лицето. Хората целуват хора, а животните целуват животни.

— Лейди Бри позволява на Слай да я целува по лицето — отвърна Гленда.

Бриджит се престори, че не е забелязала строгия поглед на графа и седна на стол до леглото. После попита:

— Как се чувстваш днес?

— Много по-добре — излъга той, — особено откакто ми гостуват моите две любими дами. А ти как си?

— Вече съм много по-добре, щом мога да посетя любимия си свекър — пошегува се тя и дяволито се усмихна.

— От теб можеше да излезе добра дипломатка — ухили се Блек Джек.

Преди графът да успее да отговори, се чу гневният глас на Гленда:

— Слай!

Лисичето беше грабнало лейди Есен и вече се беше понесло като медночервена футболна топка през стаята. Гленда хукна подире му, но на прага спря и се върна тичешком при графа.

— Слай харесва лейди Есен — обясни му тя. — Радвам се, че днес няма да умреш. Щях да се чувствам самотна без теб — тя го целуна по небръснатата буза, после хукна пак подир животинчето, отвлякло лейди Есен.

Блек Джек и Бриджит се спогледаха и се разсмяха.

— Радвам се, че не си сериозно ранен — продължи тя казаното от Гленда. — Щеше да липсваш и на мен.

Дълбоки бръчки прорязаха челото на графа, но тутакси изчезнаха.

— Имам намерение да подържа внука си на ръце — каза той. — Съмняваш ли се?

— Не — Бриджит поклати глава и се усмихна, за да прикрие тревожното чувство, че състоянието на графа е много сериозно.

Измина седмица. Графът не стана пак здрав и читав, както бе обещал. Напротив, все повече отпаднаше. В себе си Бриджит се съмняваше дали все още има сили да държи бебе, но заблудена от оптимизма на Иън, мълчеше по въпроса.

Бриджит прекарваше дълги, хубави часове в компанията на графа. А на него му беше приятно да вижда как изпод пръстите ѝ бебешките дрешки придобиват форма, навярно както и детето в нейния корем. Докато шиеше, Бриджит говореше за незначителни неща, които изглежда го успокояваха. Понякога Блек Джек се отдаваше на спомени за отминалите години с майката на Иън. Всеки път, когато детето се размърдваше в корема ѝ или тя си поемаше дъх, защото то почваше да рита, графът просияваше.

— Пърси! — възкликна Бриджит един ден, когато вратата се отвори и Иън влезе заедно с брат си.

— Божичко, как само си разцъфтяла — ухили се Пърси, изненадан явно малко повече от обемите ѝ. — Малката Гленда е права. *Наистина* изглеждаш, сякаш си глътнала отведнъж голям зальк.

— Много ти благодаря, Пърси — отвърна тя сухо. — Ужасно ми липсваше изключителната ти дарба да правиш комплименти.

— Би ли ни оставила сами, Бри? — попита Блек Джек. — Искам да поговоря със синовете си.

Иън вече беше до нея, за да ѝ помогне да стане и да я изпрати до вратата. Отвън Бриджит спря за миг, облегна се на вратата и се замисли.

„Всичко отдавна не е такова, каквото трябва да бъде, помисли си тя за кой ли път. Защо се е наложило Пърси да напусне Единбург, ако Блек Джек не е в опасност? Нещата изглеждаха така, сякаш го бяха извикали, понеже... *Не!* Не може да бъде, опитваше се тя да се убеди. Иън не би крил подобно нещо от мен. Но каква друга причина може да има за завръщането на Пърси?“

На сърцето на Бриджит беше не по-малко тежко, отколкото на тялото ѝ, докато слизаше в голямата зала с надеждата да намери там

Гленда и Слай. Лисичето се беше свило на кълбо пред камината, но детето го нямаше никакво.

Бум! Бум! Бум! Слай завъртя опашка, когато Бриджит се отпусна на стола до него. Когато господарката му го повика, лисичето клекна до нея, а когато тя зачеса копринената козина под муцунката, Слай въздъхна, доволен от себе си и от живота.

— Както виждам, напуснала си най-сетне стаята си — до нея стоеше Антония.

— Бях при графа — Бриджит изгледа русокосата жена и добави: — Пърси се върна.

— Видях го. Наистина не разбирам защо си губиш времето с един умиращ старец.

— *Той не е умиращ* — изкрещя гневно Бриджит. Опита се да се надигне, за да застане срещу етърва си, но не можа да изправи натежалото си тяло. — И не го наричай старец.

— Като умре, ти ще станеш графиня — каза Антония. — Би трябвало да се молиш за смъртта му.

— Не съм способна никому да пожелаая смъртта. Дори не и на теб.

Антония се отдалечи, наперена и обидена. Очите на Бриджит се изпълниха със сълзи на мъка и яд. Не ѝ беше вече по силите да сдържа чувствата си. Едри сълзи се застичаха по бузите ѝ.

— Какво се е случило? — попита Иън и клекна до стола ѝ.

— С-скарахме се с Антония, а като се опитах да стана, не можах. Беше уничително.

Иън се засмя тихо.

— Нали Пърси не се е върнал, защото... — Бриджит се опита да прочете в очите му истината. — Блек Джек ще оздравее, или?

— Разбира се — Иън избърса нежно сълзите ѝ. — Нали ти казах. Нямах ли ми доверие?

— Вярвам ти — отговори тя.

Иън знаеше, че лъже и усети как му се свива сърцето.

Бриджит седеше между съпруга и девера си на почетната маса и местеше яденето от единия в другия край на чинията. Мисълта, че

Блек Джек може да умре, я тревожеше, особено откакто Пърси се върна. Всъщност състоянието на графа бързо се влошаваше.

— Не ядеш май много — забеляза Иън.

— Не съм гладна.

— Нещо да се е случило?

— Ако наистина искаш да знаеш — Бриджит се обърна към него с израз, който издаваше страдание, — кожата на корема ужасно ме сърби. Мъчението е неопикуемо, а се притеснявам да се почеша пред хора.

— Какво нещастие да си се родила жена — пошегува се с престорено съчувствие Пърси.

Бриджит изгледа не твърде весело девера си, после се обърна отново към Иън.

— Мисля, че ще се оттегля, за да мога спокойно да се чеша. Ще ми помогнеш ли да стана?

Докато излизаше от залата, Бриджит даде знак на Спринг, че няма нужда да я последва. Помисли си с горчивина, че от месеци не се побира в хубавите си рокли. Не приличам на графиня, а на слугиня в кухнята. На всичкото отгоре и на дебела слугиня.

Вече в стаята си, Бриджит изхлузи презглава бродираната рокля, широка като палатка, смъкна презрамките на ризата и я пушна да се свлече на пода.

Енергичната разтривка на издутия корем не ѝ донесе облекчение. Седна и почна да се масажира с крема на Мойридж. Той поуспокои мъчителния сърбеж.

Облекчена, Бриджит навлече нощницата и завърза връзките, които стигаха от деколтето чак до пъпа. Сложи пенъоар и излезе от стаята, тръгнала да посети Блек Джек.

Мойридж тъкмо излизаше от стаята на графа с поднос недокоснатото ядене.

— Не е гладен — измърмори икономката.

— Не е добър признак.

— Може би следва вашия пример — сопна се Мойридж, — тази вечер и вие не ядохте много.

Бриджит си направи оглушки и се шмугна покрай икономката в стаята на графа. Очите му бяха затворени, лежеше неподвижно. Без да каже дума, Бриджит седна на стола до леглото.

— Ти ли си, Бри?

— Да. Как сте? — Бриджит видя, че погледът му е станал стъклен.

— Бил съм и по-добре.

Бриджит стана бавно и се премести на ръба на леглото. Сложи длан на челото на Блек Джек и усети, че е много горещо. Тя взе ръцете му в своите, поколеба се, но все пак попита:

— Ти, ти няма да оздравееш, така ли?

Само мъртвец не би усетил болката й.

Блек Джек дълго мълча.

— Не, момиче — потвърди най-сетне, — аз няма да оздравея.

Бриджит преглътна мъчително, дано се пребори със сълзите.

— Иън защо не ми каза? — гласът й звучеше като ранен, объркан шепот.

— Мълчал е по моя заповед — каза Блек Джек. — Не исках някой, най-вече Гленда и ти, да тъгувате още преди да съм умрял.

— Свикнах да те обичам като свой баща — гласът й секна от възмущение. — Какво ще правя без теб?

— Който умира, е на сигурния път — каза Блек Джек, — но който остава, трябва да върви през тази долина на страданията, която наричаме живот... И аз те обичам като дъщеря, каквато никога не съм имал. Помниш ли първия си ден в Дънридж? Тогава попитах Иън дали не си глупава.

Бриджит се усмихна иронично.

— А пък аз те нарекох коравосърдечен старец.

При този спомен умирацията граф и бъдещата графиня тихичко се засмяха.

Вратата бавно се отвори. Иън влезе, но спря в сянката, за да не попречи на двамата да останат насаме.

— Само за едно ми е мъка — призна си Блек Джек, — няма да съм тук, когато внукът ми се появи на бял свят.

— Но той е вече тук — Бриджит отметна пенъоара и развърза връзките на нощницата от гърдите си чак до скута. Разтвори я и оголи набъбналия корем.

Отначало Блек Джек не усети нищо. Но после долови леко потрепване и едва доловимо движение. Изведнъж бебето ритна силно.

— Ох! — изпъшка Бриджит. — Твоят внук е тук — каза тя, сложила ръката на графа върху корема си.

Безкрайно щастие озари лицето на Блек Джек.

— Момчето е много енергично — той затвори очи и се съсредоточи върху тъпото пулсиране в корема на снаха му.

Нечия ръка докосна рамото на Бриджит. Тя се стресна и видя лицето на Иън.

— Обичам те — прошепна той.

Чул гласа на сина си, Блек Джек отвори очи.

— Запознавам се с внука си — каза той, а Иън тъжно се усмихна. — Положително е момче. Разбирам го по движенията му. Под твое ръководство ще стане добър мъж и воин.

— Моят син няма да става воин — заяви твърдо Бриджит.

Иън и Блек Джек се спогледаха с усмивка.

— Почини си — предложи Блек Джек. — Утре заран ще прекараме няколко часа в подробно обсъждане на този въпрос.

Бриджит се засмя, събра двете страни на нощницата и стана от леглото. Иън ѝ помогна да навлече пеньоара. Тя се наведе, целуна графа по челото и прошепна:

— Спокоен сън.

Иън седна на ръба на леглото и се вгледа в баща си. Бузите му сякаш хлътнаха след излизането на Бриджит.

— Тя е смело момиче — каза Блек Джек, — въпреки че е англичанка.

— Толкова съм ти благодарен, че настоя да се ожения за нея — отвърна Иън.

— Ще ражда яки синове.

— Да.

— Сине, обещавай ми нещо — помоли Блек Джек. — Ще дойде време да отпратиш Антония при Маккинъновци. Задръж Гленда в Дънридж. Тя е единственото дете на твоя брат Малкълм. И не забравяй да пратиш Пърси обратно в Единбург. Като му дойде времето, той ще получи Шийна Мънзис. Тя е единственото слабо място на онова копеле. Бъди верен на кралицата, но бъди лоялен преди всичко към собствения си клан. Стюардовци не всякога са верни на онези, които им служат най-добре.

— Разбрах те.

— На твоята възраст — спомни си графът — не вярвах, че ще умра като старец в леглото си.

Иън беше дълбоко развълнуван. Безнадеждна, неукротима болка раздираше сърцето му и той с мъка си поемаше дъх.

— Утре вече няма да съм тук — простена Блек Джек. — Хвани ми ръката.

Иън беше съкрушен. Искаше му се да се хвърли като дете в обятията на баща си и да изплаче на висок глас мъката си. Но вместо това хвана ръката на баща си, за да облекчи преминаването му от този свят в отвъдния. Очите на Блек Джек се затвориха уморено. Той пусна ръката на сина си и си отиде завинаги. Иън хълцаше задавено. Наведе се и целуна ръката на баща си. Вдигна я към бузата си и заплака с горчиви сълзи.

Най-сетне Иън стана, целуна баща си по бузата и прошепна отчаян:

— Бог да те закриля.

Беше много след полунощ, когато Иън се прибра в стаята си. Леглото беше празно. Увита в одеяло, Бриджит седеше пред камината, втренчила безизразен поглед в тлеещата жарава.

— Да не си болна? — попита той уплашено и прекоси с бърза стъпка стаята, за да коленичи до нея.

— Не можах да заспя. Иън?

— Да — отвърна той с треперещ глас. — Баща ми е мъртъв.

Бриджит отвори обятия и го привлече силно към себе си. Той сложи тъмнокоса глава на корема ѝ и двамата заплакаха. Това беше един от редките случаи в много дългия им съвместен живот, в който тя видя съпруга си да плаче.

Камбаните на параклиса забиха за Ендрю Макартър, падналия в бой граф на Дънридж. Тялото на графа беше изложено в голямата зала. Там сложиха простия му дървен ковчег.

Преди гостите за погребението да заприиждат, Иън заведе Бриджит и Гленда при мъртвия граф. В голямата зала бяха само Джейми и Дъги, застанали на стража при ковчега. Погледите на Иън и Бриджит се срещнаха. Той вдигна капака на ковчега и пристъпи напред, за да се сбогува за последен път с графа.

В карираните си черно-зелени официални дрехи мъртвият беше сякаш заспал. Блек Джек беше прекосил мирно границата между двата свята. Изразът му беше спокоен, смъртоносната рана не беше оставила следи по лицето, му.

Бриджит докосна бузата му и се наведе да я целуне. Изправи се и погледна съпруга си, който се мъчеше да изглежда овладян.

Беше ред на Гленда. Иън я вдигна до самия ковчег.

— Спи ли? — прошепна тя високо. Устните на Иън потрепераха.

— Да, но ще се събуди чак когато настъпи Второто пришествие.

Гленда направи като Бриджит и се наведе да целуне дядо си по бузата.

— Сбогом — каза тя тържествено. — Липсваш ми. Довиждане до деня на Второто пришествие. И не забравяй да ме чакаш, за да се разхождаме заедно в Божията градина.

Четиримата в залата се бореха с напиралите сълзи. Иън свали Гленда на пода и намести капака на ковчега.

— Отведи Гленда горе — каза той на Бриджит. — Искам да си починете, преди Кембълъвци да пристигнат.

Бриджит кимна и поведе Гленда, но думите на детето стигнаха и до тримата.

— Бри, кога е денят на Второто пришествие? След Коледа ли е?...

Херцогът на Арджил и свитата му, в която бяха и Магнус със съпругата си Ейприл, стигнаха в Дънридж, когато дългите сенки на следобеда преминаха в здрач. Иън, Пърси и Антония ги очакваха в двора.

Херцогът стисна най-напред ръка на Иън, после на Пърси. Беше дълбоко потресен от преждевременната смърт на най-верния си приятел, на когото винаги бе могъл да разчита. Херцогът се чувстваше донякъде и отговорен за смъртта на Блек Джек. Всъщност, казваше си той, измъчван от угризения, вражда с клана Мънзис изобщо нямаше да има, ако... Уф! Та той бе сторил глупостта преди толкова години.

— Събрал ни е много тъжен повод — каза херцогът. — Кой можеше да предположи? Но толкова мои добри приятели си отиват един след друг. А тази смърт сигурно предвещава и собствения ми

край — старите, мъчителни спомени, нахлули в съзнанието на херцога, ужасно го измъчваха. — Преди да умре, баща ви разказа ли ви за?...

— Да — прекъсна го Иън. — Но сега ме интересува най-близкото минало. Убийството на баща ми ще струва на Мънзис собствения му живот.

— Иън, Пърси — Магнус им стисна ръка и притегли нежно жена си към себе си. — Това е съпругата ми Ейприл, дъщерята на Хънтли.

— Милорди, графиньо — поклони се Ейприл.

— Милейди — поправи я с усмивка Антония. Неправилно използваната титла ѝ хареса. — Графинята всеки миг ще дойде.

— Това е лейди Антония — Иън представи една на друга двете жени. — Вдовицата на моя брат Малкълм.

Той отведе групата в голямата зала, където щяха да сервират вечерята. Няколко мига по-късно Бриджит се появи на вратата и под развеселените погледи на присъстващите Иън се втурна към нея, за да я придружи до почетната маса.

Магнус я прегърна в приятелски порив.

— Пораснала си откакто те видях последния път — каза той.

— Да, наистина — изчерви се Бриджит. — Моля да ме извините, че не мога да направя реверанс — обърна се тя към херцога. — Както виждате, в момента съм неспособна на такива движения.

— Много сте красива така — отвърна херцогът. Дългогодишният опит го беше научил, че отношението към бременни жени трябва да е особено внимателно. — За един мъж няма по-хубава гледка от жена, очакваща дете — той погледна Иън и добави: — Особено когато е собствената съпруга. Надявам се, че няма да чакаме дълго, преди нашата Ейприл да заизглежда по същия начин.

Ейприл преглътна нервно. Сините ѝ очи се впериха, разширени от ужас, в огромния корем на Бриджит.

— Бри — представи я Магнус, — това е съпругата ми Ейприл.

— Честито! — усмихна се Бриджит. — Съжалявам, че не можахме да дойдем на венчавката, но в моето положение не мога да пътувам — Ейприл кимна, усмихна се в отговор, но очите ѝ оставаха вперени в корема на Бриджит.

— Скъпата ни Бри ужасно напълня — обади се със сладко гласче Антония. — Питаме се дали не е сбъркала нещо с времето на

раждането — единствени Иън и Бриджит разбраха смисъла на забележката, но решиха да не ѝ обръщат внимание.

По понятни причини настроението по време на вечерята беше потиснато. Сервираха съомга, агнешко, хляб и други лакомства.

— Как мислите да отмъстите? — попита херцогът.

Иън отвори уста да отговори, но усети ръката на Бриджит да го докосва. Когато тъмните и зелените очи се срещнаха, той не можа да откаже на мълчаливата ѝ молба.

— Имам нещо предвид — отговори той на херцога. — След погребението много бих искал да чуя и вашето мнение.

Херцогът кимна и погледна Бриджит.

— Вашето диво животинче още ли живее тук?

— Да — поотпусна се Бриджит. Радваше се, че не ѝ се наложи да слуша плановете на съпруга си, свързани с война и смърт.

— Какво диво животно? — учуди се Ейприл.

— Слай е опитоменото ми лисиче — обясни Бриджит. — Той ме последва в гората, когато избягах от Иън.

— Избягала сте? — очите на Ейприл заблестяха и тя хвърли крадешком поглед към собствения си съпруг. — Това е решение, над което изобщо не се бях замисляла.

— Не ти се е налагало да вземаш решение, скъпа — пошегува се Магнус, — по простата причина, че никога не си имала проблеми. Хънтли ужасно те е разглезил.

Очите на Ейприл пламнаха от гняв, но Магнус само тихичко се засмя и я целуна по бузата.

— Хайде, не изпадай сега в ярост — прошепна ѝ той тихо и предупреждаващо на ухото. — Помни по какъв повод сме тук и се дръж добре.

Ейприл премълча и Магнус се обърна към Пърси.

— Ще се върнеш ли в Единбург, братовчедо?

— Тръгвам след няколко дена.

— Ще се радваме да живееш в Кембъл Меншън — прекъсна го херцогът.

— От Нова година и аз ще съм там — добави Магнус.

Бриджит сподави смеха си, защото успя да хвърли поглед към Ейприл. Силен гняв беше зачервил бузите на младата жена. По всяка вероятност лейди Ейприл щеше да остане в Инвъреъри, а съпругът ѝ отново да тръгне на път, изпълнявайки поръченията на кралицата.

— Трябва да бъдеш сигурен, че Ейприл носи дете в утробата си, преди да се оставиш да те убият при някое поръчение на кралицата — предупреди го херцогът.

— Не мога нищо да обещаая — възрази мило Магнус, — но ще направя всичко, което зависи от мен.

След вечеря свирачите на гайда изпълниха траурна песен. Хората на Макартъровци отдадоха последна почит на предводителя си с погребален танц, при който се олюляваха през цялата зала. Те се разотидоха, но семейството остана да бди до погребението на другата заран.

— Не е ли по-добре да заведеш Ейприл в нейната стая и да си легнеш? — предложи Иън на Бриджит. — Не е необходимо да бдиш до мъртвия.

— Ще остана.

— Аз ще покажа на лейди Ейприл стаята ѝ — предложи Антония, която не желаше да се лишава от съня си заради един умрял мъж, пък и с удоволствие би се сприятелила с бъдещата херцогиня на Арджил.

Семейството седна на корава дървена пейка до ковчега. Бриджит се плъзгаше неспокойно насам-натат. Бебето беше много активно и току се преобръщаше в корема ѝ от едната на другата страна.

— Не си добре — прошепна Иън. — Върви да спиш.

— Ще остана — настоя тя. — Бебето и горе ще ме държи будна.

Иън поклати глава, после стана и излезе от залата. Върна се след няколко минути и ѝ подаде глътка уиски.

— Това ще успокои бебето.

Бриджит си запуши носа и преглътна уискито. После направи гримаса и леко се олюля. След малко бебето се успокои, а на Бриджит ѝ се додряма. Очите ѝ се затваряха от умора.

— Ще те заведа горе — прошепна Иън и я прегърна през раменете. — И недей да спориш с мен — Бриджит беше прекалено уморена, за да протестира. Той я вдигна на ръце и я изнесе от залата.

На разсъмване голямата зала беше претъпкана с гости за погребението. Осмина войни от клана на Макартъровци, сред които Дъги и Джейми, тръгнаха първи, понесли ковчега. След тях вървеше отец Каплан, последван от семейството на графа и поканените. След гайдарите, членовете на клана и слугите тръгнаха арендаторите, дошли да отдадат последна почит на своя господар — човек, който винаги се бе държал добре с тях.

Мрачната процесия пое към параклиса, където отец Каплан отслужи тържествената литургия. Когато носачите вдигнаха ковчега на графа, за да го сложат в гробницата, Бриджит се вкопчи в ръцете на Иън и Пърси. Преплела пръсти с пръстите на двамата мъже, тя се опитваше да им предаде малкото сила, която ѝ бе останала.

Вместо да усети облекчение, че церемонията е минала, Бриджит изпитваше тревога. Остави останалите в голямата зала и отиде в градината, където Слай сновеше насам-натам.

Слай дотича при нея с подарък. Бриджит го погали по главата и взе пръчката. После я хвърли през цялата градина. Слай се понесе да я донесе.

Без Блек Джек животът в Дънридж ще се промени, помисли си тя. Смъртта му остави празнина, с която тепърва трябваше да свикне.

— Това лисичето ли е? — чу зад себе си гласа на лейди Ейприл.

— Да — Бриджит се обърна смила усмивка към гласа. Но усмивката ѝ замръзна, когато съзря презрението, изписано на лицето на другата жена.

— Ще мина веднага към въпроса — заяви решително Ейприл. — Наистина ли сте бременна с копелето на моя мъж?

Бриджит беше слисана.

— Попитах ви дали...

— Глупаво дете — нахока я Бриджит и зелените ѝ очи се превърнаха в тесни, изпълнени с презрение цепки.

— Глупаво ли?

— Наслушали сте се на отвратителните истории на Антония, нали? — нападна я Бриджит.

— Да, тя имаше доблестта да спомене за такава вероятност — призна Ейприл.

— Ако вярвате на зловните й приказки — предупреди Бриджит, — Антония ще разруши вашия брак, както се опита да го стори с моя.

— С каква цел би искала да ми причинява неприятности? — попита злобно Арджил. — Освен това още не сте отговорила на въпроса ми.

— Антония създава неприятности на мен, не на вас. Тя се надяваше да получи титлата графиня Дънридж. Вашият брак изобщо не я интересува.

Ейприл помълча малко, за да смели чутото.

— Ще ви повярвам — каза тя най-сетне, — ако се закълнете, че не носите копеле от мъжа ми.

Преди Бриджит да отвори уста, една ръка сграбчи Ейприл за рамото и силно я завъртя. С опакото на ръката Магнус силно я удари.

— Как смееш? Как можеш да обвиняваш Бри, след като е вече от осем месеца бременна с наследника на Дънридж!

— Д-да, но...

— Дръж си устата! — изрева Магнус. — Наистина ли вярваш, че съм бил способен да обезчестя съпругата на Иън? Освен това можеше да попиташ мен. Държането ти е направо непристойно за една херцогиня Арджил. Веднага се извини.

Лицето на Ейприл пламтеше.

— Много съжалявам, че ви притесних. Наистина ужасно съжалявам.

— Отровата на Антония може да бъде много ефикасна — отговори Бриджит. — Аз самата бях вече няколко пъти нейна жертва.

— И аз те моля за прошка — добави Магнус. — За нищо на света не бих искал да създавам проблеми на Иън или на теб.

През следващата седмица първата зимна вихрушка изфуча през Дънридж и накара Бриджит и Гленда да прекарват свободното си време пред камината в голямата зала. Следобедното време за игра също минаваше много по-различно. В помещението вече не кънтяха виковете по време на сляпа баба или друга дива игра.

Дънридж беше замък на духове. Всички горчиво съжаляваха за Блек Джек. Пърси се беше върнал в Единбург и очакваше като граблива птица удобния момент, за да се нахвърли върху Шийна

Мънзис. Иън беше много зает с новите си задължения като граф на Дънридж и глава на семейство Макартър.

Когато наближи Коледа, коремът на Бриджит се смъкна и я направи още по-неподвижна. Клатеше се по-бавно от охлюв.

Бриджит се опитваше да подготви весели празници, но търпеше мъчителни поражения. Успя все пак да накара Гленда и Иън от сърце да се разсмеят, когато подаде на Слай неговия подарък. Лисичето стана горд притежател на нещо като връхна дреха, изработена от одеяло с цветовете на Макартъровци.

Вечерята срещу Нова година мина спокойно, въпреки че хората на Макартъровци, щом раздигаха магаретата, върху които бе стоял ковчегът на Блек Джек, веднага се запиха яко и се заиграха на зарове. Лейди Антония я нямаше. Беше предпочела да посрещне Новата година сама в стаята си. Когато Мойридж отиде да сложи Гленда в леглото, Иън и Бриджит се оказаха сами на почетната маса.

Бриджит го погледна крадешком и си помисли, че съпругът ѝ изглежда много уморен.

— Отивам да си легна — заяви тя и привлече с това вниманието му. — Ужасно ме боли глава, пък и гърбът ми е изтръпнал. Ти остани да пийнеш нещо с хората си.

Иън ѝ помогна да стане, но когато поиска да я придружи до горе, тя отказа:

— Спринг ще се погрижи за мен.

— Няма да се бавя — увери я той и я целуна по бузата.

Наметната с плътен пенъоар, Бриджит седеше пред запалената камина. Спринг ѝ бе помогнала да се преоблече и беше излязла за малко, за да се върне с чаша пунш. Мойридж беше наредила да го дадат на Бриджит, за да облекчи болките в гърба. Виното наистина помогна, но накара очите ѝ да почнат да се затварят.

Докато изкачваше стъпалата към стаята си, Иън се чувстваше вече по-отпуснат, отколкото през целия изминал месец. „Съдбата отне баща ми, мислеше си той, но синът ми ще запълни тази празнота. Или дъщеря ми, напомни си сам, и влезе в стаята.“

— Ооох... — тих стон долетя откъм камината.

Иън прекоси бързо стаята и коленичи до Бриджит. После я побутна, за да я събуди. Пронизващ спазъм преряза корема ѝ и тя се преви от болки.

— Мокра съм — в очите ѝ ясно се четеше страх и объркване.

— Бебето е. Ще викна Мойридж — Иън стана, но спря като прикован. — Можеш ли да поостанеш сама? — попита нервно.

— Извикай Мойридж или искаш да се направиш на акушерка? Ооох!

Иън се съвзе и изтича от стаята. Няколко минути по-късно се върна с Мойридж и Спринг.

— Първородните са обикновено много бавни — каза икономката. — Нощта ще е дълга.

— Цялата съм мокра — каза Бриджит.

— Донеси чиста нощница — заповяда Мойридж на Спринг. — После събуди Кевин и му кажи да кипне вода.

— Ооох! — нов пристъп сякаш разкъса Бриджит. Стенеше като ранено животно, вкопчена в ръката на мъжа си.

Мойридж се усмихна в себе си, като видя, че Иън е преbledнял. Коравият воин трепереше безпомощно, като гледаше мъките на младата си жена.

— Може и да не продължи толкова дълго, колкото си мислех — каза Мойридж и помогна на Бриджит да облече чиста нощница. — Иън, помогнете ѝ де. А сега искам двамата да се поразтъпчете из стаята.

— Не мога да се разхождам — извика Бриджит. — Имам силни болки.

— Силни болки ли? — ухили се Мойридж. — Не ставайте глупава. Ако се раздвижите, това ще облекчи раждането. Като усетите пристъп, вкопчете се здраво в Иън и пъшкайте. Ще разберете кога болките наистина се засилят.

— Повече от сега?

— Не бойте се — потупа я по рамото Мойридж. — В добри ръце сте.

Времето се точеше бавно. Опряна на ръката на Иън, Бриджит мереше стаята надлъж и нашир. Всеки път, когато усетеше болезнен напън, почваше да стене ѝ се опираше с цялата си тежест на силното му тяло.

— Чувам камбани — каза тя изведнъж.

— Да, наистина — отговори той. — Отец Каплан предизвестява Новата година.

— Нова година и нов живот — прошепна тя. Ужасна болка, по-силна от всички досега, сякаш я разкъса. Тя извика и се свлече почти на колене.

— Сложете я на леглото — каза Мойридж. Иън вдигна Бриджит и я пренесе през стаята до леглото. Икономката вдигна спокойно нощницата, оголи огромния ѝ корем и гърдите. После внимателно я прегледа. — Слезете долу, Иън, и ми пратете Спринг с горещата вода.

Иън кимна.

— Няма да се бавя — успокои той Бриджит.

— Вие трябва да останете при мъжете в залата — настоя Мойридж.

— Но...

— Вашата съпруга утре няма да ви благодари, ако присъствате на раждането.

— Не ме оставяй сама — изплака Бриджит, когато нов пристъп прониза корема ѝ.

— Няма да те оставя, скъпа.

— Хм — изсумтя пренебрежително Мойридж. Окуражаващите мили думи на мъжа карат жената да се отпусне. Така раждането на детето може да продължи с дни. — Лейди Бриджит — укори я тя, — държанието ви е просто нечувано. Жена от Шотландските планини понася храбро изпитанията.

— Аз не съм шотландка, дърта лелко. Аз съм англичанка! Кажи ѝ го, Иън. Кажи ѝ, че съм англичанка.

Иън се ухили на абсурдното ѝ упорство.

— Копеле недно — съскаше Бриджит. — Осмеляваш се да се присмиваш на умиращата си жена? Ох, какво си ми сторил? Олеле!

Отново я пронизаха силни болки.

— Викайте! — заповяда Мойридж. — Помагайте си с викове.

Бриджит чу през болките заповедническия глас и се подчини.

— Отпуснете се — каза Мойридж с успокояващо напевен глас и се залови да масажира корема на Бриджит. — Ще пратя Иън за водата.

Бриджит кимна, прекалено уморена, за да протестира.

— Ще се върнете чак когато ви извикам — прошепна едва чуто икономката. — Разбрахте ли?

Той кимна и излезе.

Иън влезе капнал в голямата зала. В отдалечените краища на помещението неколцина мъже продължаваха да пият и да хвърлят зарове. Иън кимна на Дъги и Джейми да дойдат при него, седна на почетната маса и заповяда да му донесат бира.

— Как е лейди Бриджит? — попита Дъги.

— Ужасно страда.

— То при раждането си е така.

— Но тя е в добри ръце — вметна Джейми.

— Някои жени умират при раждане — изрече потиснато Иън.

— Нашата майка е раждала два пъти — обади се Дъги, — пък е здрава и пъргава и сега помага на лейди Бриджит.

Лицето на Иън леко се проясни.

— Моята майка е родила три здрави деца.

— Лейди Антония роди малката Гленда — добави Джейми.

— Мари дьо Гиз е родила нашата кралица Мария — притури Дъги.

— А любовницата на папата...

Иън се разсмя и предложи да седнат пред камината. Този път поиска да му донесат уиски.

Часовете минаваха. Вместо да се изпразва, залата се пълнеше все повече, защото новината за предстоящото раждане в Дънридж вече се бе разнесла.

Малко преди разсъмване Иън излезе със Слай от залата. Постоя в преддверието, погледна плахо към стълбището и отиде в заснежената градина.

Слай тичаше нагоре-надолу, а Иън, болен от страх, крачеше забързано напред-назад. Кървавите сражения бяха нищо в сравнения с мъките на жена му. Но да не зная какво става, е най-лошото, повтаряше си той отново и отново. Ако имаше избор, щеше да предпочете той да роди детето. Усмихна се в себе си и реши, че по този въпрос съпругата му сигурно е на друго мнение.

Първите слънчеви лъчи изпълзяха бавно на източното небе. Иън извика Слай и заедно се върнаха в голямата зала, вече пълна до пръсване с войни и слуги.

— Милорд! — извика Спринг и Иън се обърна тутакси към нея. — Момче е.

Оглушително ликуване разлюля гредите на тавана. Шокът остави Иън с отворена уста, но краката му бяха пъргави. Той изхвърча от залата и хукна по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж. Когато ръката му докосна дръжката на вратата, чу плача на бебе. „Моят син“, помисли си безкрайно учуден и влезе.

— Честито! — усмихна му се Мойридж. — Блек Джек щеше да се гордее с вас — и с тези думи тя изчезна.

Бриджит седеше в леглото. Гърдите ѝ бяха голи, на едната лежеше мъничка тъмна главица и с удоволствие сучеше от нея.

— Това е нашият син — каза тя с уморена, но победоносна усмивка. Тя откъсна бебето от гърдата и го обърна така, че баща му да може да го види. — Не е ли съвършен? И много прилича на теб.

Иън седна на ръба на леглото и се загледа в сина си. Бебето беше едро за новородено, тъмнокосо, с червено лице, сбръчкано като на стар човек.

— Е, да — измъкна се Иън — има моята коса и моя цвят на лицето, но аз никога не съм бил толкова грозен.

— Иън!

— Спокойно, скъпа. След време кожата му ще стане гладка, или поне така се надявам.

Бебето се разплака, сякаш протестираше срещу обидите на баща си. Бриджит му загука и го върна на гърдата. Бебето веднага се успокои, а баща му се усмихна.

— Каквото му липсва външно, веднага си го набавя с разум — пошегува се Иън, а тъмните му очи светеха, изпълнени с любов. — Кой интелигентен мъж не би копнял по вкуса на сладкото ти тяло? — той я погали по бузата, наведе се и нежно я целуна. — Благодаря ти за сина, миличко.

— Искаш ли да го подържиш?

— Да — Иън протегна ръце към сина си и го гушна непохватно в прегръдката си. — Ще го кръстим Джон Ендрю, на баща ми.

— Съгласна съм. А кои ще са кръстниците?

— Магнус и Ейприл Кембъл — отговори Иън. — Херцогът или неговият наследник са всякога кръстници на наследника на Дънридж. Това е традиция. Може да го сгодим един ден за първата им дъщеря.

Бриджит вдигна вежди.

— И това ли е традиция?

— Не, това е политика — ухили се Иън.

Бебето изплака и Бриджит протегна ръце към него.

— Прави си планове, щом трябва — каза тя, — но аз притежавам онова, което Джон Ендрю желае най-много на този свят.

И тя отново подаде на бебето гърдата. Докато гледаше сина си, дълбоко удовлетворение изпълваше сърцето ѝ. Със съпруга до себе си и сина си на ръце Бриджит изпита спокойствие, каквото никога не бе могла да си представи. Вече никой и нищо не можеше да проникне през обграждащата я защитна стена от любов, за да я нарани. Нищо.

16

Бриджит смръщи нос, усетила как нещо гъделичка връхчето му. Отвори очи и видя гъстите черни косми по гърдите на Иън. Двамата лежах на хълбок и голите им тела бяха тясно преплетени.

Бриджит се вгледа внимателно в лицето на Иън. Сладострастие припламна в очите ѝ. Ръката ѝ се плъзна съвсем леко по гърдите му, по корема, после загали члена му. С връхчетата на пръстите галеше върха, докато той наедря и почна да пулсира все по-лудо.

— Момиченца, които си играят с огъня, си опарват пръстчетата — прозвуча над главата ѝ страстното предупреждение на Иън.

Бриджит го погледна изненадана в тъмните пламнали очи, но пръстите ѝ не спряха възбуждащите си движения.

— По-добре ти внимавай — предизвика го тя.

Иън се изсмя гърлено и понечи да я награби, но Бриджит го изпревари. Тя го обърна по гръб и седна изправена върху него. Погледна го насмешливо.

— Прекъсвам съпротивата — предаде се Иън. — Прави с мен каквото пожелаеш.

— Много е просто — измърмори Бриджит, отпусна бедра и седна върху еректиралния му член. И двамата застанаха от невероятното удоволствие при срещата на женска мекота и мъжка коравина, а тя се задвижи предизвикателно нагоре и надолу.

Когато Иън загали с палец тъмните пъпки на гърдите ѝ, изгарящо желание я прониза от гърдите до средоточието на нейната женственост. Бриджит пламтеше и пулсираше. Първата вълна напиреща страст я заля цялата и я отнесе.

Иън я свали от себе си и засмука жадно от пълната с мляко гърда.

— Иън! — извика Бриджит и се вкопчи в него. С бързо движение Иън я обърна по гръб. Вдигна краката ѝ над раменете си и вкара бесния си дракон в горещата ѝ пулсираща пещера.

— Бри! — извика той, изживявайки разтреперан върховния си миг.

Силно задъхани, двамата лежаха сега неподвижно. Когато дишането му се успокои, Иън я целуна по устните и връхчето на носа. После надникна в очите ѝ и се усмихна.

— В какво се превърна девствената ми циганка? — попита той.

— Ти я прелъсти.

Бам! Врата на стаята рязко се отвори и Мойридж влезе с крещящия им син на ръце.

— О! — извика смутено Бриджит. Иън се засмя и се отърколи от тялото ѝ. После вдигна одеялото до бедрата и се облегна на възглавниците.

— Само не ми казвайте, че сте спали — предупреди Мойридж. — Ревът при вашето съвкупяване се чуваше чак долу. Малкият Блек Джек е гладен и бесен на майка си.

— Вече ти казах — поправи го Бриджит и посегна към сина си — умалителното име на Джон Ендрю е Даб. Блек Джек не е подходящо име за тримесечно бебе.

— Мляс! — Даб атакува бясно гърдата на майка си, за да ѝ покаже колко глупаво е било да го кара да чака закуската си.

— Няма нищо лошо в това да го наричаме Блек Джек — аргументира се икономката. — Даб е галската дума за „тъмен“, а Блек Джек значи просто „Черният Джек“. Има ли разлика?

— Иън и аз го предпочитаме — упорстваше Бриджит. — А ние сме, в края на краищата, неговите родители, нали?

— Само не ми излизайте с този високомерен тон, графиньо — избухна Мойридж, застанала на вратата. — Не забравяйте, че аз го държах, докато излезе от тялото ви. Пратеник на Пърси ви чака отвън — обърна се тя към Иън.

Иън подаде на сина си пръст и се усмихна, когато мъничката ръчица на бебето го обгърна. Даб погледна с огромни очи баща си, но устата не преставаше да суче от гърдата на неговата майка.

— Не проумявам как Даб може да е толкова силен — учуди се Иън.

Бриджит вдигна очи към тавана, убедена, че навярно всички бащи се смаяват по същия начин от синовете си, особено от първия. Иън ѝ смигна и се измъкна от леглото. После се изми и се облече.

— Като на графиня ми се оказва по-малко уважение, отколкото ми се оказваше като на втора дъщеря на граф — оплака се Бриджит и премести Даб на другата гърда.

Иън obu ботушите, прекоси стаята и вдигна високо брадичката ѝ.

— Искаш да кажеш, невероятно разглезената втора дъщеря на граф, миличка.

Бриджит присви очи, но премълча. Не искаше някоя кавга да ѝ наруши спокойствието.

— Ще се видим долу — каза той и тръгна към вратата. — Но трябва да те похваля за самообладанието. Преди година сигурно щеше да се хванеш в този капан.

— Не съм мечка, та да се оставям да ме хващат в капан — отвърна тя и нещо като усмивка се появи на устните ѝ. — Аз съм само твоята страдаща съпруга.

— Всяко клето създание трябва да си носи кръста — каза Иън, — а ти си моят — той изчезна от стаята, преди тя да успее да каже нещо подире му.

След като нахрани Даб и го върна в детската стая, Бриджит се изми и бързо се облече. После слезе в голямата зала. Седна на почетната маса до Иън и получи купичка овесена каша.

— Спешен случай — каза Иън. — След един час трябва да потегля.

Лъжицата с каша, спря по пътя към устата на Бриджит и се върна в купичката.

— Спешен случай?

— Група лоялни благородници са убили секретаря на Кралицата. Нали помниш Рицио, италианеца — Иън се отметна на облегалката на стола и докосна с ръка рамото ѝ. — Кралицата е бременна в седмия месец, но е в плен.

— Нима ще убият кралицата? — смая се Бриджит.

— Предателите няма да посмеят — изсумтя Иън, — поне не преди да роди наследник. Въпреки заповедите на кралицата, клетият Рицио е бил отвлечен в нейно присъствие и пронизан с кинжал. Найлошото е, че Дърили е участвал в заговора — засмя се тъжно Иън. — Съпругът на кралицата не знае, че става безполезен, ако тя роди син. Собственото му кралско битие може да е твърде кратко. Предполагам, че и Джейми Стюард има пръст в цялата тази работа.

— Но защо трябва ти да вървиш? — протестира Бриджит. — Нали Магнус сигурно ще...

— Магнус не е в Единбург — прекъсна я Иън. — Той е някъде на път по поръчение на кралицата, а пък Арджил е в Инвъръри. Освен това херцогът е стар човек. Онези копелета са били достатъчно умни да изчакат всички Кембълъвци да напуснат Единбург.

— Но какво можете да постигнете ти и Пърси, освен да се оставите да ви убият? — гласът на Бриджит трепереше от загриженост.

— Не се паникьосвай, мила — закачи я Иън. — Иначе млякото ти ще се вкисне. Нямам намерение да се оставя да ме убият. Верни войници подготвят бягството на кралицата. Ако Мери избяга, докато съм на път, ще ѝ трябва всеки мъж, способен да язди до нея и да изтребва онези копелета. Оставям Джейми да отговаря за вас и те моля да не му създаваш затруднения.

— Аз ли? — усмихна се зловещо Бриджит. — Аз да създавам някому затруднения?

Иън се наведе и силната му ръка обхвана тила ѝ. Устните му се приближиха плътно към нейните.

— Имаш слабост към трудности, тъй че внимавай.

Седмица по-късно Бриджит седеше сама в стаята си. Даб сучеше и докосваше меката плът на гърдата ѝ. Тя му се усмихваше и го галеше по мъхестата бузка. „Все още няма новини от Иън, помисли си тя за стотен път. Междувременно сигурно е стигнал в Единбург. Моля те, изпрати Бриджит безмълвната си молитва към небето, моля те, Боже, не допускай да овдовея.“

— Имаш ли нужда от помощ? — Спринг влезе и прекъсна мрачните мисли на братовчедка си.

— Да ти се намира излишна гърда за гладно момче?

— Даб би умрял от глад — Спринг седна на табуретката до креслото на Бриджит. — Благодаря ти, че не създаваш проблеми, докато мъжът ми отговаря за всичко тук. Иън за малко не уби Пърси, когато ти избяга от Дънридж — каза Спринг. — Не би се поколебал да направи същото и с Джейми. А пък аз съвсем не държа да ставам вдовица.

— Тъкмо си мислех същото и за себе си — отбеляза сухо Бриджит.

— Какво?

— И на мен не ми харесва мисълта да стана вдовица, а още нямам новини от Иън.

— Сигурна съм, че всичко ще е наред — ободри я Спринг. — Докато Даб спи, би могла да пояздиш с Гленда към езерото, нали?

— Джейми може да ми забрани.

— Не е далеч, пък и земите се охраняват добре. А ти си в края на краищата графинята на Дънридж, нали? — вдигна вежди Спринг.

— Да, така е — усмихна се Бриджит. — Кой би се осмелил да противоречи на графинята в собствения ѝ дом?

Бриджит приспа Даб, облече пола и стара блуза, взе и най-вехтото си наметало за езда. Докато слизаше по стълбата към външната врата, чу гневния глас на Мойридж, а после икономката се появи, последвана от Гленда и Слай.

— Колко пъти да ти повтарям — хокаше Мойридж момиченцето. — Повикам ли те, ще идваш. Отец Каплан те чака в библиотеката.

— Не съм те чула да ме викаш — бранеше се ожесточено Гленда.

— Не ме лъжи, невъзпитано дете. Това е един от най-лошите грехове.

— Не лъжа — възропта силно Гленда. — Защо и Слай да не взема уроци?

— Не! — остана неумолима Мойридж. — Той се нахвърля върху перата и дъвче пергамента.

Бриджит влезе в антрето и Гленда се обърна към нея:

— Може ли Слай да присъства на уроците, необходимо му е.

Бриджит поглеждаше ту Гленда, ту Мойридж, но смръщеното чело на икономката пресече смеха, който се надигаше в гърлото ѝ.

— Мойридж вече ти каза „не“.

— Ти си графинята — възрази Гленда, — а тя е твоя слугиня. Твое право е да я командваш както си щеш.

Очите на Мойридж се присвиха от гневна обида. Под твърдия ѝ поглед Бриджит запристъпва от крак на крак и беше достатъчно мъдра да заобиколи темата.

— Да, аз съм графинята — каза тя дипломатично, — но в момента графът отсъства.

— Щом чичо Иън го няма — заразсъждава Гленда, — значи ти носиш отговорността.

— Чичо ти Иън прехвърли отговорността на Джейми — възрази Бриджит.

— Кажете на Джейми да каже на Мойридж, че Слай може да идва с мен на уроците — настоя отчаяно Гленда.

— Това няма да помогне.

— Защо?

— Защото кръвта вода не става.

— Не те разбирам.

Бриджит коленичи до Гленда и сега двете се гледаха очи в очи.

— Мойридж е майка на Джейми и той е длъжен да я слуша.

— Да не би Мойридж да носи отговорността за Дънридж? — извика Гленда и Бриджит не можа да не се засмее.

— Бих искала да зная на какво сте научили това, преди толкова послушно, дете — изказа мислите си на глас икономката.

— Може би лейди Есен ще пожелае да дойде на урока — предложи Бриджит на Гленда. — Пък аз отивам да поаяздя...

— Не! — Гленда се хвърли в прегръдките на Бриджит и замоли: — Не ме оставяй отново сама. Обещавам ти, че ще чувам Мойридж, когато ме вика, и ще я слушам... Моля те, не ме изоставяй!

Бриджит прегърна силно детето.

— Ще ида само до езерото — опита се да го успокои, — пък и ще взема Слай. Какво ще кажеш? — Гленда мълчеше, заровила лице в шията на Бриджит. — Денят е толкова хубав, миличка и знаеш ли какво?

— Какво?

— Даб още никога не е бил в градината.

— Никога ли? — учуди се Гленда.

— Нито веднъж. Искаш ли, като се прибера, да покажем на Даб пъпките по дърветата?

— Ще е чудесно.

— Хм! — изсумтя Мойридж. — Надявам се, че моят Джейми ще знае къде сте.

— Първо ще го попитам дали ще ми позволи — каза Бриджит и стана. — Ела с мен, Слай.

Когато Бриджит слезе в двора, видя Джейми да приказва с неколцина от войните на Макартъровци. На няколко крачки от мъжете тя се поколеба, защото не знаеше как да се държи със съпруга на братовчедка си. Един от мъжете побутна Джейми и му я посочи.

Джейми се обърна.

— Добро утро — поздрави той.

— Добро утро — мога ли да говоря с теб?

— Разбира се — Джейми вече се питаше дали не е наближил края на щастието му.

— Ще пояздя до езерото — усмихна се приятелски Бриджит. — Ще се прибера след около час.

— Питате ме за разрешение или просто ме осведомявате? — вдигна въпросително вежди Джейми.

— Искам ти позволение. Нали Иън на теб възложи отговорността?

— Да, така е — отговори поуспокоен Джейми, — но смятам, че не е разумно да яздите сама, особено докато съпругът ви не е тук.

— Не съм сама — просия Бриджит. — Слай е с мен.

Погледът на Джейми падна върху животинчето, клекнало покорно до господарката си.

— Та това лисиче не може да ви защити от престъпници или нападатели.

— Но нали земите ни са добре охранявани?

— Да.

— В такъв случай нападение е малко вероятно — заключи тя. — А какво друго би могло да ми се случи?

— Сигурна ли сте, че няма да избягате, за Англия например — изтърси Джейми.

— И ще оставя тук сина си?

— Предполагам, че не — съгласи се той, но попита недоверчиво: — Да не сте решили да последвате Иън, за да се уверите, че не го застрашава опасност?

— Не съм чак толкова смела.

— Не, но достатъчно безразсъдна — лицето на Бриджит се вкамени и Джейми прокле невъздържания си език. — Е добре, идете да пояздите — отстъпи той. — Но ако нещо ви се случи и Иън наточи

меча си върху моята глава, кълна ви се, ще се върна като призрак и ще ви преследвам.

— Нямай грижа — извика му Бриджит през рамо, запътена към конюшната. — Всичко е наред.

— Да де, наред — изръмжа Джейми. — Тя и на Пърси това каза.

Минавайки през портата, Бриджит помахала весело на стражите. Усещаше се свободна, избягала от затвора, в който се бе превърнал за нея Дънридж в отсъствието на Йън.

— Ела тук, Слай — извика на лисичето, което се щуреше безцелно, не по-малко възбудено от господарката си от свободата.

Денят беше необичайно хубав за високото Шотландско плато: синьо небе и сияйно слънце. Птичките пееха на висок глас и строяха забързано гнездата си по клоните, понесли първите пъпки. Слай тичаше насам-натам и душеше, пръхтеше и миришеше всичко в полезрението си.

Възхитена от прекрасния пейзаж наоколо, Бриджит насочи коня към Страшното езеро и потегли по отъпканата пътека надолу към гората. Целият свят и великолепните му творения се събуждат за нов живот, каза си тя в рядък миг на философски размисъл, и се засмя от преливаща радост. Сега може да забрави за малко огромната си отговорност на съпруга, майка и графиня. За няколко освежаващи минути Бриджит се отдаде на чувството, че е млада и ето, сега язди в този великолепен ден.

После идилията изчезна. Изпита неприятното усещане, че някой я следи. Косата на тила ѝ настръхна, по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Беше се почти вцепенила от страх, но конят ѝ продължаваше по пътя.

„Земите на съпруга ми са добре охранявани, каза си тя. Сигурно ме е страх само защото съм сама, а необузданата ми фантазия просто не престава да работи.“ С въздишка на облекчение излезе от гората и препусна край обляния в слънце бряг на езерото.

Слай изтича край нея. Козината на гърба му беше настръхнала.

Опасност! Бриджит пришпори коня и препусна в галоп по брега.

Изведнъж нещо изсвистя край нея. Сърцераздирателен вик раздра въздуха. Слай падна на земята, от десния му хълбок стърчеше стрела.

— Майчице богородичке! — извика Бриджит. Дръпна толкова рязко юздите, че се изтърси почти презглава от седлото. После изтича при животното, което виеше от болка.

— Слай! — Бриджит коленичи и протегна към него трепереща ръка, но в същия миг нечия сянка покри раненото, умиращо лисиче. Тя се обърна рязко да види нападателя.

Черно-бяло каре — човек на Мънзис! Бриджит вдигна очи, но видя само руса коса, обрамчваща лице, останало в сянка.

Слай скимтеше и гневът на Бриджит изригна със силата на вулкан.

— Проклето копеле! — задъхана от гняв тя скочи като котка, нападаща лъв. После юмрукът на чужденеца я улучи в брадичката.

— О-ох! — Бриджит се свлече в ръцете му.

Без да обръща внимание на скимтенето на раненото лисиче, мъжът измъкна въже и върза яко ръцете на Бриджит. После я вдигна високо и я хвърли на коня си. Въпреки опасността, която носеше забавянето, той облегна глава на седлото. „Толкова дълго чаках възможността да хвана англичанката, каза си мъжът и усети, че му призлява. Но не бива да се отпуска точно сега. Антония разчита на него.“

— Проклятие! — изруга тихо Финли Маккинън. Цялото му тяло беше плувнало в пот от напрежението и ръцете му силно трепереха. Англичанката несъмнено е вещица, мислеше си с растяща тревога. Очите на тази дивачка издават, че носи сърце на вещица. За по-сигурно Финли се прекръсти, после яхна коня зад пленницата. Бързо го насочи към горския гъсталак. Болезненото скимтене на Слай го преследваше на всяка крачка. Бриджит идваше бавно на себе си. Отначало помисли, че сънува. После реши, че Иън е заел цялото легло, а тя е увиснала на ръба. Всеки мускул на тялото ѝ се противеше на неудобното положение и движенията на коня.

— Моля ви — простена тя.

Като чу гласа ѝ, Финли първо пришпори коня, но после спря, слезе и я смъкна от седлото. Бриджит веднага падна, защото краката ѝ бяха изтърпнали. Осъзнала ужасното си положение, тя наведе глава и тихичко заплака.

Финли гледаше нежната хубост в краката си. „Красива е, въпреки че е английска вещица“, каза си той и клекна до нея.

— Ако се закълнете да не ми създавате неприятности — прошепна ѝ той на ухото, — ще охлябя въжето.

Бриджит вдигна глава и видя за пръв път лицето му. Беше слабо, почти нежно, с бледа кожа, руса коса и сини очи. Бриджит беше сигурна, че никога не са се срещали, но въпреки това откриваше в лицето му нещо познато, особено в погледа.

Финли се беше втренчил в омайващите ѝ зелени очи и се бореше с желанието да се прекръсти. Разбираше, че ще е глупаво, ако вещицата разбере, че присъствието ѝ го изнервя. Само потомък на дявола като Макартър е могъл да намери смелост да се ожени за дяволица.

Бриджит кимна покорно, Финли извади кинжала и разреза въжетата около китките ѝ.

— Съпругът ми ще ви убие за стореното — изсъска тя.

Страховитата представа за Иън Макартър с меч в ръка придоби плът и кръв в съзнанието на Финли и страх премина като вълна по гърба му.

— Тихо! — изсумтя той, накара Бриджит да яхне коня и се качи зад нея.

Продължиха да препускат, както ѝ се стори, безкрайно дълго. Бриджит вече нямаше очи за прекрасната природа наоколо. Краката ѝ, доскоро вцепенени, сега ужасно пулсираха. Тя опипа предпазливо брадичката си и се опита да установи дали последиците от удара са големи. Сигурно е счупена. Но най-силно я боляха гърдите, преливащи от майчино мляко.

„Как ще хранят Даб, питаше се Бриджит и тревожни мисли подпалиха адски огън в главата ѝ. Какво ще ми стори Мънзис, когато стигнем в замъка Уийм? Ами Слай? Милото ми животинче лежи ранено, може би даже мъртво.“

Бавни сълзи се застичаха по лицето на Бриджит. Смътно видя как Финли посегна с ръце да я погали по гърдите.

— Махни си мръсните пръсти от мен — изсумтя тя. — Инак ще съжаляваш.

Финли веднага отпусна ръце. Учудена, но и зарадвана, Бриджит се замисли защо, след като я беше отвлякъл и набил, той се стряска от заканите ѝ.

— Убихте животното ми — обвини го тя.

— Искате да кажете, домашния ви дух? — изсумтя той.

— Моят какво?

— Мен не можете да измамите — изсмя се зловещо Финли. — Вие сте вещица, а животното беше домашният ви дух.

Бриджит не отговори. Вещица? Домашен дух? Този мъж е луд. Дано стигнат по-скоро в замъка Уийм.

Следобедът премина в здрач. Силен мирис на сол погъделичка носа на Бриджит, ноздрите ѝ се разшириха, за да открият източника. С всяка измината крачка миризмата ставаше все по-силна.

— Това е морето — прошепна Бриджит, когато излязоха от гората и стигнаха до малко заливче.

— Заливът Мал — каза Финли, слезе от коня и я смъкна от седлото. — Седни!

Бриджит изпъшка високо и седна на близката скала. Финли коленичи пред нея и върза глезените и китките на ръцете ѝ.

— Какво правите? — протестира тя.

— Приливът ще ни попречи да продължим, а не искам да избягате през нощта — Финли извади манерка. — Пийте.

Прежадняла от дългия път, Бриджит отпи огромна глътка. Очите ѝ се разшириха от ужас. Тя се задави и се закашля, когато силното уиски се стече изгарящо в гърлото ѝ.

Финли се засмя и я потупа грубо по гърба. После се залови да кладе огън. Когато той се разгоря, извади от ленената си торба няколко овесени курабии, предложи от тях и на Бриджит, която лакомо ги загриза.

— Как се казвате? — попита Бриджит. Никакъв отговор. — Как да се обръщам към вас?

— Никак.

Очите на Бриджит се присвиха заплашително.

— Настоявам веднага да ме пуснете! Ще направите убийствена грешка, ако не го сторите, господин Никой — Финли я изгледа подозрително. Откъде идва опасността — от Иън Макартър или от магьосническите ѝ сили? — Е, чакам.

— Дръж си устата — изрева той, — за да не ти я затворя.

Бриджит беше достатъчно разумна и замълча. Притискаше се отчаяно към скалата и обмисляше положението си. Не биваше да тръгвам сама. Господи, защо трябва Иън да е в Единбург? Отдавна да

ме е спасил. Горкото ми дете сигурно плаче от глад. Ами Слай? Бриджит скри лице в шепи и заплака.

— Сега пък какво има? — попита ядосано Финли. Божичко, как мрази скимтящи жени!

— Ако толкова искате да знаете — отвърна тя с приглушен глас, — гърдите ме болят, защото трябваше да накърмя сина си.

— Ще имаш да вземаш! — измърмори ядно Финли. — Аз ще суча от циците ти, за да успокоя болката.

Бриджит отметна глава, Финли стоеше пред нея с гол корав член. Зелените ѝ очи издаваха дълбока омраза, устните ѝ се присвиха подигравателно.

Финли отстъпи инстинктивно и се прекръсти. После изкрещя:

— Вещица!

— Мухльо!

Обидата увисна за миг във въздуха, после Финли удари силно Бриджит по лицето. Тя падна от скалата и остана да лежи. Лежеше на земята, но не беше победена.

— Ако го сторите още веднъж, ще ви превърна в крастава жаба, каквато сте всъщност.

Финли отскочи ужасен и потърси на другата страна на огъня спасение и кураж.

— Утре заран по-иначе ще приказвате.

Бриджит се обърна на хълбок с гръб към него. Тя затвори очи и се замоли мъжете на Макартъровци да дойдат преди разсъмване. Но молитвата ѝ не бе чута. На другата заран я събуди бруталното настъпване на ботуш. Тя се обърна по гръб и отвори очи.

— Време е — изрече изправен над нея Финли. Без дума повече той се отдалечи и измъкна иззад една скала разнебитена малка лодка, после я избута във водата.

— В това нещо няма да се кача — каза твърдо Бриджит. — Отказвам. Не зная да плувам.

— Тогава лодката изобщо няма да ви потрябва — ухили се злобно Финли.

Той коленичи пред нея и разряза въжетата на китките и глезените. После размаха кинжала си пред носа ѝ.

— Станете бавно и се качете в лодката.

От немай-къде Бриджит трябваше да се подчини. С кинжала в зъби Финли избута лодката по-навътре в морето и скочи в нея. Взе веслата и загреба през залива към група скали, които се подаваха при отлив.

— Къде ме карате? — попита Бриджит.

— Там, където Макартър никога няма да ви намери.

Бриджит преглътна нервно. Нямаше никаква възможност да избяга.

Когато стигнаха най-голямата скала, Финли протегна към нея едната си ръка, а с другата продължи да размахва кинжала.

— Покатерете се!

— Не — изкрещя тя. — Не можете да ме оставите тук!

— Мога и ще го сторя. Хайде, изкатерете се!

Бриджит кълнеше с поглед мъжа, който я бе отвлякъл, но стана и посегна към скалата.

— Проклет да си. Ти и близките ти. Завинаги и за вечни времена.

Панически страх се появи в очите на Финли.

— Върни си клетвата обратно! — изкрещя той и посегна към нея.

Бриджит се вкопчи здраво в скалата и го ритна. Улучи го в слабините. Финли изгуби равновесие, препъна се и лодката се преобърна заедно с него.

— Не мога да плувам. Спаси ме!

Бриджит се изкатери до върха на скалата и погледна надолу. Финли беше изчезнал.

— Майко богородичке — изпъшка тя, докато гледаше как лодката се отдалечава. — Сега съм сама насред морето... *Помощ! Помощ!*

Само писукащите чайки можеха да чуят отчаяните ѝ викове.

— Помощ! — крещеше Бриджит. Гърлото ѝ преградна от дългите часове безсмислени викове. Трепереща от студ, тя гледаше развълнуваното море, което бързо прииждаше към върха на скалата.

„Прекалено млада съм, за да умра, мислеше си тя истерично. Мили Боже, кълна ти се, ще бъда образцова и много покорна съпруга. Не ме оставяй да умра тук сама.“ През замрежилите очите ѝ сълзи Бриджит оглеждаше хоризонта и изведнъж зърна в далечината тъмна точка. С всеки изминат миг тя ставаше все по-голяма. Не можеше да повярва на очите си, примижа и поклати глава.

Лодка! Но как да привлече вниманието ѝ? После се сети за нещо. Бриджит съблече блузата и я размаха диво над главата си.

Младият Дани Макдоналд бдеше отегчено на вахта на борда на пиратския кораб „Дъртата лейди“. Но ето, че нещо в далечината прикова погледа му. Дани се взря напрегнато и просто не можеше да повярва на очите си. Размахала отчаяно нещо, полугола жена стоеше на опасната Женска скала.

— Хей, чичо, виж! — извика Дани на Аластеър, капитана, на пиратите от клана Макдоналд от Олбън. — Ей там, на Женската скала — сочеше му момчето посоката.

На долната палуба Аластеър Макдоналд насочи бинокъла си към Женската скала.

— Какво има? — попитаха го от екипажа. Макдоналд подаде безмълвно бинокъла на пратеника на кралицата Магнус Кембъл.

— Жена, корабокрушенка. Можем ли да я спасим?

Аластеър Макдоналд изгледа отвисоко пратеника на кралицата и попита:

— А защо?

— Тя ще се удави.

Пиратът сви равнодушно рамене.

— Когато един мъж иска да се отърве от съпругата си, трябва ли да пречим на намеренията му?

— Как можем да я оставим чисто и просто да си умре там? Това е безчовечно.

— Ако съпругът не си иска момичето — каза Аластеър, — после ще се чудим какво да я правим.

— Поемам отговорността — увери го Магнус.

— Е, добре — съгласи се пиратът, но беше сигурен, че младият лорд прави сериозна грешка. — Роб, ти и Колин ще свалите лодката на вода — после се обърна отново към Магнус: — Можете да отидете и вие да си приберете плячката.

Полугола и викаща без глас, на тримата мъже в лодката Бриджит приличаше на луда. Свежият вятър развяваше дългата ѝ до кръста коса и закриваше лицето ѝ. Когато мъжете приближиха, Бриджит падна на колене и се разрева истерично от чувството на облекчение.

— Плувай до лодката — извика Роб, който не искаше да рискува да се разбие в скалата. Бриджит поклати енергично глава.

— Мамка му! — Роб изу ботушите, свали якето и се гмурна в студената вода. До скалата се подаде отново на повърхността и преплува без усилия последното разстояние, после се покатери на скалата и помогна на Бриджит да стане.

— Б-благодаря — изхълца тя и се вкопчи здраво в него. Огромен мъжага като баща си, Роб погледна треперещата жена, чиято глава едва стигаше до гърдите му.

— С мен можеш да си сигурна, момиче — успокои я той. — Сега ще доплуваме заедно до лодката.

— Докарай лодката тук! — извика Бриджит. — Не зная да плувам.

— Не мога да я докарам. Хвани се за мен, ще те пренеса. Ще видиш, че ще плуваш, тъй че без паника. Изуй си обувките. А сега свали полата.

— Полата?

— Платът е тежък — обясни той. — Ще ни дърпа надолу.

Бриджит свали полата. Остана само по дантеленото си бельо.

Роб се забави за миг да се полюбува на изключителната хубост на жената. После каза:

— Тръгвам пръв, вие ще ме последвате. Разбрано?

Бриджит кимна и погледна угрижено прииждащия прилив. Когато вдигна отново очи към Роб, той прочете в тях надигащия се

ужас. Замахна да я удари, но Бриджит му спести неприятностите, защото припадна. Роб я метна през рамо, запуска се бавно надолу и влезе в леденостудената вода. Преобърна Бриджит, както я държеше, хвана я здраво с една ръка за брадичката и заплува към лодката.

Двамата мъже в лодката я извлякоха вътре. Магнус съблече палтото си и загърна с него припадналата жена. Сега я погледна за пръв път в лицето.

— Всеблаг Божо! Бри!

— Вие я познавате? — попита Роб и се покатери в лодката.

— Съпруга е на мой братовчед.

— А той ще ви прости ли? — изсмя се Роб — Задето сте попречили на намерението му да се отърве от нея?

— Сигурен съм, Иън няма нищо общо с това, че тя се е озовала тук — каза Магнус.

Роб погледна преbledнялото лице на Бриджит.

— Не разбирам защо един съпруг ще иска да се освободи от такова ангелче.

Когато стигнаха в Олбън, Магнус занесе Бриджит в къщичката, която Макдоналд му даде на разположение, сложи я внимателно на леглото. Той я съблече, уви я в няколко одеяла. После запали огън и седна до нея на ръба на леглото.

— Как се чувства нашето момиче? — прозвуча гласът на Аластеър откъм вратата.

— Тресе я.

— Ще кажа да донесат нещо за ядене — предложи пиратът и прекоси стаята. — Мога ли да направя още нещо за вас?

— Пратеник да препусне до замък Дънридж — каза Магнус. — Съобщете на графа, че съпругата му е тук.

— Тя е графиня? — Аластеър гледаше с любопитство Бриджит. Приличаше повече на сираче, отколкото на благородничка.

— Да има тук някоя жена — попита Магнус, — която да знае какво се прави, та майчиното мляко да секне?

— Майчино мляко? — повтори изумен Аластеър.

— Графинята роди наскоро момченце — обясни Магнус. — Видях, че трябва на всяка цена... нали разбирате...

— Ясно — на излизане Аластеър каза: — Ще пратя жена си.

Докато Бриджит лежеше в треска, Магнус почти не се отделяше от нея. Когато тя почваше да трепери от студ, стъкваше огъня и я увиваше добре с вълнените одеяла. Ако и това не помагаше, пъхаше се под завивките при нея и я топлеше с тялото си. Когато на Бриджит ѝ ставаше прекалено горещо и тя отмяташе завивките, той я миеше с хладка вода, а после отново я завиваше.

През определени часове Магнус ѝ даваше вода и я хранеше със зеленчукова супа. Опираше главата ѝ на гърдите си, пъхаше ѝ лъжицата в устата и галеше нежно врата ѝ, за да облекчи преглъщането.

Когато Ина, жената на Мақдоналд, влезе в къщичката, веднага изпъди Магнус и настоя тя да се погрижи за изцапаните чаршафи и да върши трудната задача да мие Бриджит. Ина заяви, че Магнус не бива в никакъв случай да наранява достойнството на графинята, въпреки че е болна и не е на себе си. Но Магнус не послуша съпругата на Мақдоналд и се върна в къщичката да се грижи за жената на роднината си.

Магнус прекарваше дълги часове в размисли за живота си. В преждевременната смърт на Блек Джек предугаждаше съдбата на собствения си баща. Херцогът заслужава да види няколко внучета, преди да умре. Съдбата е капризна жена, мислеше си той, та е разумно да не я предизвиква повече. Решението му беше взето. Щом докладва на кралицата, ще се върне в Инвъреъри при Ейприл. Опрял крака в ръба на леглото, Магнус дремеше на един от двата стола в къщичката.

— Магнус — прошепна тихо Бриджит.

Чул гласа ѝ, Магнус се събуди и се взря в зелените ѝ очи, хлътнали от болестта и обрамчени от тъмни сенки. За миг се запита дали тя не бълнува все още, но след миг слаба усмивка се появи на лицето ѝ.

Магнус седна на ръба на леглото и сложи длан на челото ѝ. Беше хладно.

— Как се чувстваш?

— Ужасно.

— Представям си — каза той. — Да знаеш как само ме уплаши.

— Вода.

Магнус донесе чаша вода, повдигна ѝ главата, поднесе чашата към пресъхналите ѝ устни. Бриджит не беше пила нищо по-вкусно от тези първи освежаващи глътки.

— Как ме намери? — попита тя, предполагайки, че е с група, тръгнала да я търси.

— Случайно, но да не говорим сега за това. Ще викна Ина и ще ти донеса малко супа. Затвори очи и си почивай, докато ме няма.

Съпругата на Макдоналд заповяда на Магнус да остане един час навън. Когато се върна, Бриджит беше заспала.

— Хей! — поздрави я весело Магнус, когато тя отвори очи. Той седна на ръба на леглото и заповяда: — Сядай, ще те нахраня с овесена каша.

Гола под одеялото, Бриджит седна и го притегли срамежливо под мишниците. Когато погледна Магнус, видя, че е зяпнал в деколтето ѝ.

Бриджит силно се изчерви, но също и Магнус, зърнал пламналото ѝ лице. Тя се позасмя и той я последва. Смехът позамаза неловкия миг.

— Отслабнала си — каза Магнус и ѝ подаде лъжица каша. — Искам да изядеш цялата купичка.

— Как ме намери?

— Отвори си устата. Добро момиче. Тъкмо разговарях с Макдоналд по поръчение на кралицата, когато случайно се натъкнахме на теб. Как се озова там?

Бриджит отвори уста да отговори, но Магнус ѝ я напълни с каша. Тя сдъвка и преглътна, после се облегна назад и каза:

— Не мога да ям повече. Някакъв мъж от клана Мънзис ме отвлече и ме замъкна там, за да се удавя.

— Сигурна ли си, че е бил човек на Мънзис?

— Носеше черното им каро.

— Ясно — Магнус напълни още една лъжица с каша. — Трябва да хапнеш още малко.

— Не мога — заинати се тя.

Магнус не ѝ обърна внимание и приближи лъжицата към устата ѝ. Тя извърна лице, но лъжицата я следваше.

— Не! — Бриджит се засмя и лъжицата се озова в устата ѝ.

Неочаквано вратата рязко се отвори, навъсен и с мрачен поглед Иън стоеше на прага. Беше неприятно изненадан да види жена си,

очевидно гола под одеялото, да се смее и да се забавлява в братовчед му. На пръв поглед изобщо не изглеждаше да е страдала поне малко.

— Иън! — извика Бриджит, толкова зарадвана, че не забеляза строгия израз на святкащите му тъмни очи. Тя протегна ръце, но веднага си спомни, че е гола и притегли одеялото нагоре.

— По дяволите! — изрева Иън. — Какво, за Бога, правиш ти тук с жена ми?

Магнус стана и го изгледа.

— Ти как мислиш, братовчече?

— Какво търсиш тук? — изръмжа Иън. — Защо си седнал до Бри на това смешно легло, а тя защо лежи както майка я е родила? И защо все ти я спасяваш?

— Бри имаше висока температура — изсъска Магнус. — А пък аз я спасих случайно — или предпочиташ тя да се беше удавила в морето?

— Удавила в морето?

— Да — изсумтя Магнус. — Бяха я оставили на една скала наскреде залива.

— Полудях от страх — каза Иън и вдигна ръце с жест, показващ, че се извинява.

Иън мина край братовчед си, седна на леглото и прегърна Бриджит. Лицето ѝ бе бледо, измъчено, забеляза той, а очите ѝ, които блестяха обикновено като смарагди, бяха помръкнали и хлътнали на малкото личице. Иън вдигна лицето ѝ към своето и нежно я целуна.

— По-добре ли си? — попита той и силно я притисна към себе си.

Сигурна в прегръдката му, Бриджит се отпусна и кимна. Иън я целуна по главата и призна:

— Малко оставаше да те загубя, скъпа. А не знаех какво бих правил без теб. Ти си моят живот, смисълът на съществуването ми.

Бриджит въздъхна.

— Думите ти ме карат да мисля, че почти си е заслужавало за малко да ме убият.

— Радвам се, че не си загубила чувството си за хумор — засмя се Иън. После погледна Магнус и каза: — Седни, братовчече и ми разкажи каква работа имаш с Макдоналдовци.

— Кралицата им обещава амнистия, ако престанат да ограбват шотландските кораби.

— Пропуснал си вълнуващи събития — каза му Иън. — Убиха Рицио и плениха кралицата.

— Какво! — скочи Магнус. — Трябва да предприемем нещо.

— Вече е сторено, глупако.

Магнус пак седна.

— Какво се е случило?

— Кралицата убедила онзи треперко, съпруга си, че съзаклятниците ще убият най-напред него. Дарили й помогнал да избяга и тя се присъединила към Ботуел и другите, останали лоялни. Съзаклятниците са всъщност обречени на смърт, но Джейми Стюард плещи само за прошка и милост.

— Прощката е глупост — каза Магнус и поклати глава.

— Съгласен съм, но сестрата на Джейми го слуша. Не вижда опасността, която крие доверието в жадното ѝ за власт братле.

— А какво ще стане с мен? — обади се Бриджит.

— Ако нямаш нищо против — обърна се Иън засмяно към Магнус, — с удоволствие бих останал за малко насаме със своята клета, пренебрегната съпруга.

— А сега ми разкажи какво се случи — каза Иън, когато Магнус излезе.

— Отидох да поюздя към езерото — подхвана Бриджит и потрепери, като си спомни онзи ужасен ден. — Един от хората на Мънзис ме е дебнал, той ме изостави на онази скала сред залива, та да се удавя, щом дойде приливът. Вълните прииждаха, прииждаха, а аз непрекъснато виках за помощ. Вече щях да се удавя, когато Макдоналдовци най-сетне ме спасиха.

— Сигурна ли си, че е бил човек на Мънзис?

— Носеше черното каро.

— Ще удуша с голи ръце това копеле.

— Нямай грижа — заяви победоносно Бриджит. — Аз вече му видях сметката.

— Какво си направила? — смая се Иън.

— Докато той се опитваше да ме удави — осведоми тя гордо мъжа си, — удавих го аз.

— Кръвожадна жено! — засмя се тихо Иън и я погали по бузата.
— Той нали не те докосна? Искам да кажа...

— Не, аз му вдъхвах ужас.

— Трудно ми е да повярвам, мила — в гласа на Иън прозвуча съмнение.

— Но е така — настоя Бриджит. — Той ме смяташе за вещица... Жената на Макдоналд ми даде билки, за да ми спре млякото. Как ще кърмя сега Даб?

— Не се тревожи. Мойридж няма да го остави да умре от глад.

— Ами Слай! — Бриджит не можа да сподави сълзите си. — Моят любим Слай е мъртъв.

— Слай не е мъртъв — Иън се засмя, като се сети за лисичето. — Жив е, но малко попревързан. Когато тръгнах от Дънридж, Гленда тъкмо го мъчеше. Тя и лейди Есен отговарят за оздравяването му.

Рано на другата сутрин Бриджит седеше сама в къщичката.

Носеше дадени назаем пола и блуза, и двете виждали вече подобри времена, косата ѝ беше сплетена на дебела плитка. Стаята беше разтребена и сега не ѝ оставаше друго, освен да чака завръщането на съпруга си.

— Готова ли си, миличка? — попита Иън, докато влизаше.

— Да.

Иън я взе в прегръдките си и я целуна страстно.

— Кълна ти се, че ще браня твоята сигурност с живота си — обеща той. — Никога няма да ти се наложи да изпиташ страх — заклевам ти се.

— За Бога, не се чувствай виновен — помоли го Бриджит. Сърцето ѝ се сви от отчаянието и мъката в гласа му. — Бях толкова глупава. Безкрайно съжалявам, че безгрижието ми ти причини толкова тревоги.

— Благодаря ти, скъпа — каза Иън. Той я целуна още веднъж, после взе от леглото даденото им назаем вълнено одеяло и хубаво я зави в него. — Сгуши се в одеялото. Не искам пак да настинеш.

Навън ги чакаха Магнус и десетима от хората на Макартър, сред които и Джейми, съпругът на нейната братовчедка. Вече бяха яхнали конете. В средата им стояха Аластеър, жена му и техните хора.

Бриджит взе ръцете на Ина Макдоналд в своите и целуна по-възрастната жена по бузите. После благодари на капитана и на сина му Роб, който беше плувал до скалата, за да ѝ спаси живота.

Иън вдигна Бриджит на коня и се обърна още веднъж към главатаря на пиратите. Извади претъпкана кесия и я подаде на Аластеър. После му стисна ръка и каза:

— Обещавам ви своето приятелство, за вечни времена.

— Вие сте изключителен човек, Макартър — каза сухо Аластеър. — Друг би станал мой заклет враг, задето съм спасил съпругата му. Но графинята трябва да е нещо съвсем особено.

— Не е — каза Иън и яхна коня зад жена си. — Когато е здрава, езикът ѝ не престава да мели — с изключение на Бриджит всички се разсмяха. Хората на Макартър насочиха конете си на изток и потеглиха към Дънридж.

Бриджит се облегна на мъжа си и се отпусна. Усещаше с удоволствие силата му зад гърба си. Поглеждаше крадешком към Джейми, който яздеше вдясно от нея и се питаше дали Спринг ще ѝ проговори някога пак.

— Джейми — извини се тя. — Съжалявам, че ти причиних неприятности.

Джейми я погледна изкосо и кимна. Какво друго му оставаше? Като прост войник не можеше, въпреки гнева си, да укори графиня, колкото ѝ си е равносвременно да е тя. — Освен това — продължи съчувствено Бриджит, — радвам се, че съпругът ми не е изпълнил закана си да наточи върху тебе мечи си.

— Достатъчно съм уравновесен, за да не върша такива безумства — каза Иън. Магнус, който яздеше вляво от тях, се изсмя и си спечели предупреждаващ поглед от своя „уравновесен“ братовчед.

Няколко мили яздиха мълчаливо. Равномерният ход коня приспиваше Бриджит и тя затвори очи. Не заспа, а изпадна в онова подобно на транс състояние на вцепененост, което слива съзнание и сън.

— Какво даде на Аластеър? — попита сънено Бриджит.

— Злато.

— Злато ли? — думата накара Бриджит да наостри уши.

— Този нехранимайко ми поиска откуп, задето те е спасил — обясни Иън.

Бриджит се разсмя на наглостта на пирата, после се замисли и задълго замълча.

— Е, и? — попита най-сетне.

— Е, и какво?

— Каква е цената ми в злато?

Иън се засмя, приведен над червената ѝ коса. Познаваше достатъчно добре жена си и знаеше, че равнодушният ѝ тон крие палецо любопитство.

— Въпросът ти не е честен, миличка — отговори уклончиво. — Сделката не беше равностойна.

— Някои от най-хубавите неща на този свят са, скъпи — каза тя. — Та колко по-точно ти струвах?

— Повярвай, мила, не си никак евтина.

Бриджит смръщи чело и не беше сигурна дали казаното от мъжа ѝ е комплимент или обида. „Цената ми трябва да е била висока“, заключи тя и радостна усмивка разцъфтя на устните ѝ.

— Сигурна съм — добави скромно, — че високото ти мнение за мен почива на любов, а не само на това колко струвам.

Иън се притисна засмян към шията ѝ.

— Обичам те — измърмори той в ухото ѝ, — но ще те обичам още повече, ако ми струваш по-малко.

— Оо! Невъзможен си.

— Но ти ме обичаш, нали?

— Сякаш не го знаеш.

Свитата стигна в Дънридж вече по здрач. Отмаляла от болестта, Бриджит спеше, притиснала глава към шията на Иън.

Докато минаваха през външната порта, стражите ги поздравиха с викове. Бриджит се размърда, но не се събуди. Иън я побутна лекичко, когато спряха в двора.

— Да те внесе ли? — попита.

— Не — тя изпъшка и се разкърши.

Иън се спеша и посегна към Бриджит да ѝ помогне да слезе. Очите ѝ бяха зачервени от безсъние. „Боже милостиви! — помисли си той и усети как мъжествеността му се надига. Едва ще дочакам вечерята да свърши и да останем сами в спалнята.“

С мъжа си от едната ѝ страна и Магнус от другата Бриджит влезе в пълната с хора голяма зала. С викове на радост Гленда се хвърли в

отворените обятия на Бриджит.

— Толкова съжалявам, че излязох сама — каза Бриджит и прегърна силно момиченцето. — Не исках.

— Лошият човек те е отвлякъл.

— А ти трябва да благодариш на чичо Магнус, защото той ме спаси от удавяне.

— Ами чичо Иън? — попита високо Гленда. Чичо Иън свъси чело при мисълта, че неговият братовчед притежава необичайния талант да спасява жена му.

— Чичо ти Иън ме върна у дома — побърза да добави Бриджит.

— Благодаря ви, че спасихте лейди Бри — каза Гленда на Магнус, после погледна към Иън. — И на тебе ти благодаря, чичо Иън, че я върна у дома — тя дръпна Бриджит за ръкава и каза: — Ела с мен, Слай те очаква.

Бриджит се усмихна на съпруга си, сви рамене и се остави да я отведаат.

Когато Бриджит коленичи до него, Слай затупка за добре дошла по пода с пухкавата си опашка. Тя протегна ръка, за да го погали, но езикът на лисичето беше по-бърз и близна ръката ѝ.

— Мой бедни, бедни Слай — утешаваше го Бриджит, оглеждайки превръзката. Лисичето изскимтя сърцераздирателно и така си спечели още по-силно съчувствие.

Бриджит стана да поздрави Мойридж и Спринг.

— Толкова съжалявам, че ви причиних неприятности — извини се тя и прегърна най-напред братовчедка си, а после и икономката.

— Вината не беше ваша — каза Мойридж.

Спринг кимна.

— Не изглеждаш добре, Бри.

— Бях болна, но вече бързо се оправям — заразказва тя. — Само дето умирам от глад.

— Седнете — каза икономката, — ще ви донеса вечерята.

— Донеси, моля те, Даб — каза Бриджит на Спринг, а после протегна ръка към Гленда. — Поседни до мен, докато се наям — Слай подскачаше около тях.

Бриджит седеше на почетната маса между Иън и Магнус. Гленда се беше залепила за нея, Иън я вдигна в скута си и ѝ заръча да не мърда от там. Скимтенето на Слай, който молеше за внимание,

пречеше на Бриджит. Тя го вдигна в скута си, а той я заблiza по брадичката, размивайки всичко живо. Когато донесоха Даб, Магнус пое Слай.

— Синчето ми! — възкликна Бриджит и протегна ръце към него. Даб размахваше ръчички и крачета, и не й позволяваше да го притисне силно към себе си. — Той ме помни.

— Мислеше, че ще забрави собствената си майка ли? — разсмя се Иън.

Бриджит целуна Даб по бузките.

— Толкова ми липсваше, сине.

— Ами аз? — попита нацупено Гленда.

— И ти ужасно ми липсваше — отговори Бриджит. Слай изскимтя. — И ти също ми липсваше, мъничкият.

— Ами аз? — Иън изимитира сполучливо Гленда.

Бриджит вдигна вежди.

— Ти особено много ми липсваше, скъпи. Тази нощ ще ти покажа точно колко — тя се обърна към Мойридж и попита: — Намери ли дойка за Даб?

Икономката се ухили и поклати глава.

— Той пиеше козе мляко от маркуч за вино.

В този миг влезе лейди Антония и подари на Бриджит явно фалшива усмивка.

— О, върнахте се, наистина чудесно!

Бриджит не искаше да си разваля завръщането и реши да не й обръща внимание.

— Братовчеде Магнус — каза Антония, — истински се радвам да ви видя отново. Имате дарбата да спасявате скъпата ми етърва.

— И аз се радвам да ви видя пак, лейди Антония — ухили се Магнус. — Винаги сте в добро настроение. Що се отнася до останалото... — той сви рамене. — Нека го наречем съдба.

— Разкажете ни какво се случи — настоя Антония.

— Нека кажа най-напред — подхвана Бриджит, — че случилото се е само по моя вина, а не по вина на Джейми. Бях толкова глупава, че отидох да пояздя без придружител. Тъй или иначе, но докато яздех към езерото, един от хората на Мънзис рани Слай и ме удари така, че изпаднах в безсъзнание. После ме изостави на една скала в залива

Мал, за да се удавя при прилива. За щастие хората на Макдоналд минаваха случайно от там и ме спасиха.

— Беше ли те страх? — попита Гленда с широко отворени очи.

— А тебе щеше ли да те е страх? — попита в отговор Бриджит и момиченцето кимна. — Ето, виждаш ли, и мен също.

— Имате ли намерение да оставите човека на Мънзис ненаказан? — попита Антония, Иън.

— Мисля, че ме познавате добре.

— Какво стана с онзи човек? — попита с привидно безразличие Антония. — Можете ли да го опишете?

— Няма смисъл да го описва — каза високо Иън. — Безстрашната ми съпруга е ликвидирала онова мръсно копеле.

Гръмогласно одобрение разтърси гредите на тавана. Антония преbledня. „Финли! Англичанката е убила брат ми!“ Никой не забеляза, че тя излезе.

Разговорът около почетната маса мина на други, по-радостни теми. Даб минаваше от майка си при баща си, после при кръстника си и обратно при майка си.

— Време е за сън — заяви Бриджит, — за малките деца и за оздравяващите животинки.

Гленда не се отлепи от нея, докато тя изнасяше Даб от трапезарията. Слай подтичваше след тях.

— Дъги, Джейми! — извика Иън, а когато двамата братя застанаха пред него, заповяда: — Първата ви работа е от утре заран да почнете да подготвяте мъжете за война.

— Ами да! — ухили се Дъги.

— С удоволствие — добави Джейми и братята излязоха.

— Имаш щастливо семейство — каза Магнус и протегна крака. — Започвам да изпитвам носталгия по Инвъреъри.

— Кой можеше да помисли, че една малка англичанка ще ме направи щастлив? Как е Ейприл?

— През последните два месеца не съм я виждал — отговори Магнус, — но щом се отчете пред кралицата, ще препусна към Инвъреъри. Крайно време е да се позадържа да подаря на Арджил няколко внучета, та да има кого да глези.

— Трудно ми е да си представя Арджил в тази роля — засмя се Иън. — А какво ще кажеш да сгодим първата ти щерка с моя Даб? Все

пак ще стане графиня.

— Готово! — Магнус се засмя и стисна ръката на братовчед си. После смени темата: — Как мислите да подмамите Мънзис да напусне замъка Уийм?

— Пърси ще го подмами — ухили се Иън.

— Пърси? — повтори със съмнение Магнус. — Тази дървена глава?

— Като стигнете в Единбург, ще му предадете ли нещо от мен?

— А именно?

— Да нападне.

Кралският замък в Единбург

— Нали нямаш нищо против да поемеш службата ми при кралицата?

— Казах ти — днес май нещо не си на ред.

Двете най-млади придворни дами на кралицата бяха външно съвсем различни, но всъщност чудесно се допълваха. И двете бяха нежни, но тъмните очи и коси на Шийна Мънзис контрастираха рязко със светлосините и пепеливо русите къдрици на Доротейя Друмън. И бяха хубавици, но очароваха особено силно околните, когато се появяваха заедно.

— Толкова е романтично — изрече замечтано Доротейя, изцяло в плен на младата си фантазия. — Лорд Макартър и ти — скрита от хората забранена любов... тайнствена среща... Оо! Толкова искам да съм на твое място!

— Днес по обед ще си направим само един пикник — засмя се Шийна, — но в твоите уста звучи като нещо забранено.

— Откраднати мигове, забранен екстаз — въздъхна Доротейя.

— Виж, тук си права — съгласи се Шийна. — Ако Мърдок беше при двора, нямаше да се разхождаме така смело из Единбург.

— Не го казвам, за да те обидя, Шийна, но хората от планините са диви. Лорд Макартър може да те отвлече в замъка си.

— Не бой се, Доротейя — тъмните очи на Шийна заблестяха от удоволствие. — Пърси няма замък. Граф и господар на Дънридж е неговият брат.

— Но какво ще сториш — попита Доротейя, — ако той реши да те примами в замъка на брат си?

— Ами ще кажа да извикат свещеник — пошегува се Шийна и накара и приятелката си да се разсмее. — Ще се върна преди вечеря и ще поема задълженията ти тази вечер.

Шийна излезе от стаята и тръгна през дългия коридор към стълбището. Вече на двора избърза към конюшната, където конят ѝ я

чакаше оседлан. Подари усмивка на луничавото конярче и му мушна монета в ръката.

Пърси чакаше в алеята пред двореца. Както всеки път, Шийна потръпна, когато го зърна. Веселите му сини очи и непринудената усмивка бяха толкова различни от навъсената припряност на брат й.

— Къде ще ме водите? — попита Шийна и го погледна смутено изпод тъмните клепки.

— Денят е хубав — каза Пърси, докато язدهа по „Хай стрийт“.
— Мислех да излезем извън града. Имате ли желание, момичето ми?

— Само ако сте съобразил да вземете закуски.

— Как можахте да предположите — попита той с престорено разочарование, — че мога да забравя нещо толкова важно като закуските.

Слънцето не грееше, но облаците бяха леки и денят необичайно мек за това време на годината. Скоро Единбург остана зад тях.

— Чудесно е да яздиш, без да мислиш кой ще ни види — каза Шийна, която се наслаждаваше на неочакваното удоволствие да остане насаме с мъжа, когото обичаше. — Ох, да можеше Мърдок изобщо да не напуска Уийм, тогава всеки ден щеше да е за нас като днешния.

— Целият свят е пълен с „ако“ — каза Пърси. — Хора, които наистина успяват, не се оставят на съдбата, те сами коват щастието си.

Двамата се отбиха от широкия път, поеха направо през гората и спряха до една река. Пърси слезе, помогна и на Шийна. След като напоиха конете, Пърси ги върза и окачи на шиите им торбите със зоб.

— Както виждам, помислил сте за всичко — засмя се Шийна.

— Естествено — смигна й той и заяви: — А сега нашият обед.

Пърси извади от дисагите одеяло и го хвърли на Шийна. Докато тя го постилаше под едно дърво, той донесе хляб, сирене, прясна шунка и вино.

След като се наядоха, Пърси се изтегна върху одеялото, а Шийна събра останалата храна. Той протегна ръка да докосне гърба й, а Шийна се обърна със смях.

Пърси я привлече към гърдите си и страстно я целуна. Тя въздъхна, а той изпъшка. После той я повали леко по гръб. Устата му покри устните й и той я беляза с пламенна целувка.

Пърси се взря с копнеж в блестящите тъмни очи на Шийна.

— Обичам те — прошепна той.

— И аз те обичам. Само ако...

— Проклетото „само ако“ — изруга той. — Искаш ли да се омъжиш за мен, Шийна?

— Да — отговори тя без колебание и той се засмя. — Но как ще убедим някога Мърдок да даде съгласието си? Може би кралицата би могла...

— По дяволите нашите братя и кралицата — изръмжа Пърси и усмивката му изчезна. — Не мога да чакам повече.

— К-какво искаш да кажеш? — попита изведнъж уплашена Шийна.

Да предизвикат гнева на брат ѝ беше лудост, същинско самоубийство.

— Мисля, че няма да се върнем в Единбург. Ще се венчаем в Дънридж.

— Не!

Без дума повече Пърси стана с навъсено лице и тръгна към коня. Шийна седна объркана и го загледа. Пърси извади от дисагите въже и парче плат, после тръгна решително към нея.

— Ще дойдеш ли доброволно с мен или трябва да те отнеса?

Ужасена Шийна си спомни за миг разговора си с Доротей. Но къде се бе дянало доброто настроение на Пърси? Къде непринудената му веселост, спечелила нейното сърце?

Шийна се овладя и скочи. Понечи да избяга, но Пърси я хвана за ръката и я завъртя около себе си. Когато Шийна вдигна ръка да го удари, той я сграбчи брутално и я повалила земята. После и върза ръцете и я накара да стане.

Шийна отвори уста да извика, но Пърси ѝ върза устата с парче плат. Сега тъмните ѝ очи го прострелваха с хаплив гняв.

— Съжалявам, че трябва да ти причиня всичко това — извини се Пърси и я повлече към конете, — но друга възможност няма — той я качи на коня си и го яхна зад нея. Повел коня на Шийна за юздата, Пърси препусна на запад, към замъка Дънридж.

Два дена по-късно стигнаха в Арджилшир, родината на клановите Кембъл и Макартър. Пърси зърна в далечината самотен ездач да се приближава към тях. Арджилшир не беше безопасно място.

Дали да остане на пътя или да потърси убежище в гората? За Бога, реши Пърси, няма да се крия в собствените си земи я!

Когато конникът приближи, на лицето на Пърси цъфна широка усмивка. Братовчедът Магнус!

Когато се озова на еднаква височина с тях, Магнус спря и взе да мести поглед от изчервения Пърси към разчорлената Шийна, а от нея отново към братовчед си. Толкова го досмеша, че високо се изкикоти.

— Здравей, братовчедо — поздрави Магнус. — Госпожице Мънзис — през кърпата на устата Шийна издаваше приглушени звуци.

— Добър ден — каза Пърси и си помисли, че идеята за отвличането може и да не беше чак толкова добра. — От Дънридж ли идвате?

— Да. И ако мога да кажа нещо, братовчедо, мисля, че сте ясновидец.

— Ясновидец?

— Иън ме помоли да ви кажа, че е време да нападнете — Магнус хвърли весел поглед към Шийна. — Както виждам, вече сте осъществил удара.

— Започвам постепенно да се убеждавам, че не е бивало да го правя.

— Боя се, че не ви разбирам — Магнус се усмихна широко и добави: — Но защо госпожица Мънзис е вързана и със запушена уста?

— По простата причина, че не желае да си държи устата затворена — изсумтя Пърси и добави с ужасно измъчен глас: — Мога да ви кажа, че да си отвлечеш съпруга не е толкова лесно, колкото някои се опитват да ти внушат.

— Изобщо не е лесно да си спечелиш съпруга, както някои се опитват да ни внушат — отбеляза сухо Магнус. — Лейди Бри накара наскоро Иън да прекоси цяла Шотландия чак до Олбън.

— Бри?

— Човек на Мънзис я отвлякъл и се опитал да я убие — чул сподавените протестни викове на Шийна, Магнус се обърна към нея. — Не искам да обидя вас, госпожице Мънзис.

— Но Бри е здрава и читава? — попита Пърси.

— Имала е късмет — кимна Магнус. — Колкото и да ми иска да видя края на романтичното ви приключение, не мога да остана по-дълго — той стисна ръка на Пърси и се усмихна подигравателно на

Шийна. — Най-искрените ми пожелания за предстоящата ви сватба, госпожице Мънзис. Нека Бог благослови дома ви с хармония и дузина великолепни синове.

Ужасени, отчаяни викове долетяха откъм вързаната ѝ уста.
Магнус продължи развеселен пътя си.

В Дънридж хората вечеряха и голямата зала беше оживена. Бриджит влезе тичешком и забърза към почетната маса.

— Закъсняваш — направи ѝ забележка Иън.

— Нахраних Даб — отговори Бриджит и посегна към хляба. — Не вярвам на очите си, но той наистина преспокойно си пие от маркуча за вино. Моля се само Даб да не стане пияница — добави тя.

— Това, че пие от маркуч за вино, съвсем не значи, че ще стане пияница.

— Сигурен ли си?

Иън вдигна очи към тавана.

— Надявам се, че нямаш намерение в близките осемнадесет години да се притесняваш от подобни страхове?

Бриджит не отговори и Иън я погледна. Лицето ѝ изведнъж беше преbledняло.

— Миличка? — той се обърна в посоката, в която тя се бе взряла.

На прага стояха Пърси и Шийна Мънзис. Тя беше вързана, с кърпа на устата и мръсна. Зърнали странната двойка, хората около масите и слугите изведнъж млъкнаха. Най-сетне Пърси пристъпи напред и поведе пред очите на всички пленницата си към почетната маса.

— Пърси! — възкликна ужасена Бриджит. — Как можа да направиш нещо толкова отвратително?

— Как можа да получиш толкова бързо наставленията — попита объркан Иън. — Та Магнус едва...

— Къде е отец Каплан? — прекъсна го Пърси.

— Развържи веднага Шийна — настоя Бриджит.

Пърси не пожела да се подчини, но Иън го погледна право в очите.

— На твое място, братле — посъветва го той, — не бих влизал в конфликт със съпругата ми. Бри наскоро ликвидира един мъж и е

опасна, ако я провокираш.

Пърси местеше поглед от Иън към Бриджит. Развърза неохотно Шийна и махна кърпата от устата ѝ.

— Добре ли сте? — попита Бриджит.

Шийна кимна сдържано.

— А сега извикайте свещеника — заповяда Пърси.

— Копеле недно! — изсъска му Шийна, смайвайки всички в залата. — Не бих се омъжила за теб, дори да беше последният мъж в Шотландия.

— Ти ще се омъжиш за мен — каза навъсено Пърси — или ще те насиня от бой.

— Не искам! — Шийна тропна енергично с крак.

— Тихо! — извика Бриджит и скочи от стола си. — Никаква сватба, преди лейди Шийна да се изкъпе и да хапне.

Пърси се поколеба, но после се съгласи навъсено:

— Добре де.

Бриджит заобиколи масата, хвана Шийна за ръка и я изведе от залата.

— Горкото дете. Ела с мен — успокояваше тя капналото от умора момиче.

Иън се ухили на Пърси, който седна до него.

— Не се надявах, че си толкова кадърен, братле.

Пърси го изгледа злобно, с което само засили сарказъма на Иън.

— Момичето може и да се омъжи за теб — продължи Иън, — но много се съмнявам, че ще те последва в леглото, ако не се изкъпеш и ти — Пърси изръмжа нещо, после стана и излезе от залата.

Бриджит и Шийна седяха в една от спалните на първия етаж. В скута на Шийна имаше недокоснатата чиния с ядене.

— Не съм гладна — заяви тя хладно.

— Както обичате — отвърна Бриджит, после попита: — Кажете ми откровено, наистина ли не искате да се омъжите за Пърси?

— Мисля, че вече го казах, нали?

— Убедена съм, че Иън няма да допусне сватба насила. Та значи вие не обичате Пърси?

Шийна мълчеше. „Боже милостиви, мислеше си Бриджит. Напомня ми за мен. А такава, каквато съм сега, приличам вече на майка си.“

— Шийна, обичате ли Пърси или не?

Погледите им се срещнаха.

— Обичам го — призна Шийна.

— В такъв случай какъв е проблемът? — раздразненият тон на Бриджит издаваше растящо нетърпение.

— Той е животно — изкрещя Шийна. — През целия ми живот никой не ме е малтретирал по такъв начин.

— Жестокостта е нещо съвсем чуждо на природата на Пърси — отбеляза Бриджит. — Сигурно много ви обича, щом е могъл да се отнесе така варварски с вас.

— Наистина ли го вярвате? — попита неуверено Шийна. Не беше поглеждала на въпроса от тази му страна.

Бриджит кимна.

— Сега вие трябва да решите, Шийна. Омъжете се довечера за Пърси или живеете до края на дните си без него — лицето на Шийна преbledня под мръсотията и Бриджит веднага използва предимството си: — Е, та какво решавате?

— Аз... аз ще се омъжа за него.

Бриджит въздъхна облекчено. „Майка ми трябва да е изпитвала същото, помисли си тя, когато аз подписах брачните документи.“

Когато банята беше готова и последният слуга излезе, Шийна се съблече и влезе във ваната. Тя въздъхна и се потопи във вдигащата пара, ароматна вода.

— Вярно ли е онова, което ни разказа лорд Кембъл? — попита тя Бриджит. — Наистина ли Мърдок ви е нападнал?

— Да.

— Ужасно съжалявам. Но как можете в такъв случай да сте толкова мила с мен?

— Та вие не носите отговорност за постъпките му — Бриджит подаде на Шийна пешкир. — Увийте се в него, веднага се връщам.

Шийна излезе от ваната, избърса се и се уви в пешкира. Бриджит се върна с най-красивата рокля, която Шийна някога бе виждала. Беше великолепно произведение от коприна и дантела, украсено със стотици перли.

— Погледнете — подкани я Бриджит. — Това е сватбената ви рокля.

— Колко е хубава! Ваша ли е?

— Трябваше да е моя — Бриджит гледаше тъжно роклята. — Вместо нея носех черна траурна рокля.

— Не може да бъде!

— Бях обидена, защото Иън беше пратил Пърси да го представлява. За да демонстрирам недоволството си, сложих траурната рокля на майка си — Бриджит се усмихна лукаво и добави: — Наистина сполучливо хрумване, за да накажа съпруга си. Не сте ли съгласна?

Шийна се разсмя високо и прегърна Бриджит.

— Радвам се, че ще станем сестри.

Добрата новина бързо се разпространи и голямата зала скоро се изпълни до последното местенце. Беше се събрала цялата дворцова общност.

Отец Каплан и братята Макартър чакаха булката пред камината, когато Шийна и Бриджит се появиха на прага, залата замря. Пърси се обърна и погледна годеницата си. Остана със зяпнала уста пред очарователната гледка.

Шийна се усмихваше смутено и тръгна към камината. Когато застана най-сетне пред Пърси и го погледна, той наведе глава и я целуна страстно.

Диви възторжени викове и свиркания изпълниха помещението. Отец Каплан се изкашля, но никой не му обърна внимание.

— Пърси? — старият свещеник сложи ръка на рамото на младежа: — По-добре е да поизчакаш да мине венчавката, синко.

Пърси прекъсна целувката, засмя се смутено и се извини:

— Прощавайте — Шийна се обърна и погледна свещеника.

— Събрали сме се тук — подхвана отец Каплан, — за да съединим този мъж и тази жена в свещения съюз на брака.

Иън се промъкна до жена си.

— Пърси може да не е чак толкова глупав — прошепна й той на ухото.

Бриджит го погледна с крайчеца на окото, а отговорът и пропъди усмивката от лицето му.

— Той е варварин, също като теб.

— Хайде, носи! — Гленда хвърли пръчката и Слай хукна толкова бързо, колкото му позволяваше раната. Беше още ранна сутрин, детето и лисичето бяха сами в градината. Вместо да донесе пръчката, Слай се шмугна покрай Гленда, която се обърна и видя Бриджит.

— Добро утро — извика Гленда и изтича при Бриджит. — Много рано си станала днес.

— За да не се пречкам на пътя на чичо ти Иън.

— Защо?

— Защото го нарекох варварин — отвърна, без да се замисля, Бриджит.

— Какво значи това?

— Друга дума за шотландски планинец — излъга Бриджит и побърза да смени темата. — Слай тича вече много по-добре.

— Да, само че куца.

Бриджит се престори, че търси нещо в градината.

— Не виждам лейди Есен.

— Тя беше тази заран много уморена — каза високо Гленда, но някак с половин уста. — Лорд Слай не я остави цялата нощ да мигне.

Бриджит изглежда учудено Гленда. Невъзможно беше детето да намеква за *онова*.

— Защо тази нощ Слай не е оставил лейди Есен да мигне?

— Ами дъвчеше ѝ ръката.

— Нехранимайко! — изсмя се Бриджит. — Гленда, знаеш ли, че тази заран е необикновена?

— Необикновена?

— От днес си имаш нова леля.

— Вярно? — Гленда беше впечатлена, но и объркана. — Коя е?

— Лейди Шийна е новата ти леля, защото се омъжи за твоя чичо Пърси. Да идем ли да закусим?

Двете влязоха хванати за ръка в голямата зала, вече пълна със закусващи войни и слуги. Иън и Антония седяха на почетната маса.

Бриджит настани Гленда между себе си и Иън. Слай седна между столовете им. Знаеше, че всичко, което момченцето оставя да падне, е за него. Гленда беше ужасно важна, защото седеше на стола на графинята. Тя погледна Иън и му посочи хората на Макартъровци:

— Погледни, чичо. Залата е пълна с варвари — поднесената към устата лъжица на Иън застина във въздуха. Той погледна Бриджит, която прехапа устна, за да не се разсмее, после хвърли бърз поглед и към Антония, която побърза да сложи ръка пред устата, за да прикрие надигащия се смях.

Иън се захили и Бриджит не можа да се сдържи. Гленда гледаше объркана ту единия, ту другия.

— Този тук е най-мъничкият варварин — пошегува се Бриджит и пое от Спринг Даб заедно с винения му маркуч.

Шумно ликуване избухна, когато на прага на голямата зала се появиха ухиленият Пърси с изчервената Шийна. Макартър младши поведе жена си към почетната маса и я представи първо на Антония, после и на Гленда.

— Ти си новата ми леля — обяви Гленда.

— Да, вярно.

Докато седеше до Бриджит, Шийна се усети безкрайно щастлива. Като се омъжи за Пърси, Шийна получи нещо, за което бе копняла през целия си живот: семейство. Досега Мърдок беше единствения ѝ жив роднина, а той трудно можеше да се нарече любвеобилен или нежен.

— Този малчуган е синът ми Даб — Бриджит обърна бебето така, че Шийна да може да го види.

Шийна протегна пръст, но Даб не пожела да го хване. Изразяваше с писъци недоволството си, докато не получи онова, което желаше от сърце: маркуча за вино.

— Хубаво момче — Шийна можеше да е сигурна, че си е спечелила с този комплимент приятелството на Иън. — Мисля, че прилича на графа.

— Най-вече, когато отвори уста — добави Бриджит и изгледа победоносно мъжа си.

Мойридж сервира усмихната закуската на младоженците.

— Ето бирата ви Пърси — каза тя и сложи на масата две чаши. — А за вас прясно мляко, милейди.

— Мляко?

— Понеже скоро ще забременеете, трябва да изпивате всеки ден чаша мляко.

Измъченият израз на Шийна разсмя Бриджит и тя ѝ прошепна:

— Още първата ми сутрин в Дънридж тя сервира мляко и на мен. В същия миг Шийна видя Слай, сложил с молба лапички на ръката на Гленда.

— Какво търси тук това диво животно?

— Слай не е диво животно — извика възмутена Гленда.

— Слай е домашното ми животно — обясни Бриджит. — Когато го намерих в гората, беше още бебе и беше изгубил майка си.

— Като малко момиченце — каза Шийна — много исках да имам коте.

— Желанието ти изпълни ли се? — попита Пърси.

Шийна поклати глава.

— В Уийм имаше, разбира се, много котки, които ловяха мишки, но аз си мечтаех за собствено животинче, което да спи нощем до мен — тя протегна ръка и Слай заобиколи стола на Бриджит, отиде да я подуши, а после я близна.

— Слай те хареса — заяви Гленда.

— Защо не ти дадох котенце? — попита Пърси.

— Мърдок не позволи. Беше купил вносни килими за стаята ми и смяташе, че котето ще ги развали.

— Какъв лош човек — отсече Гленда.

— Не бива да говориш така за брата на лейди Шийна — скара й се Иън. „Дори да е вярно“, помисли си той в същия миг.

Гленда се изчерви и се втренчи в масата.

— Моля да ми простите, лейди Шийна.

Пърси се извини и стана от масата, защото влязъл в залата пратеник се приближаваше към почетната маса. Мъжът носеше ливреята на семейство Деврьо.

— Някой е починал — пребледня Бриджит.

Пратеникът застана пред Иън, поклони се и каза:

— Поздрави от графа и графинята-майка на Базълдън.

Иън кимна и пратеникът подаде писмото на Бриджит.

Тя скъса плика и бързо го прочете. После се засмя.

— Бъкоу и Мариана са горди родители на дъщеря, Тереза. А Лил се е омъжила за дебелия Берти.

Иън се обърна засмян към пратеника.

— Намери си място и седни да хапнеш. Графинята ще ти даде писмо.

Пърси се върна, понесъл жива топка от пухкава бяла козина.

— Вашето желание е заповед за мен, госпожо — каза той и сложи в скута на жена си малко котенце.

— О! — сълзи на радост изпълниха очите на Шийна. — Къде го намери?

— Тук винаги има новородени малки на някое животинче — сви рамене Пърси.

— Чудесна е. Или е той?

— Не съм сигурен — ухили се Пърси, — но повече ми прилича на тя.

— Ще я нарека Бана — заяви Шийна и загали котето.

— Бана ли? — попита Бриджит.

— На галски значи „хубавица“.

Слай сложи глава в скута на Шийна и взе да души уплашеното, мяукащо клъбце козина. *Мяс!* Лисичето изплези език и близна котето.

Бриджит погледна племенницата си:

— Както виждам, лорд Слай много хареса лейди Бана.

— Чудесно — отговори Гленда, — сега ще остави, може би, лейди Есен за малко на мира.

Докато прекрачваше прага на хола, дребният арендатор Дънкан усети как почва да се притеснява. Никога не беше престъпвал външните стени на замъка Уийм, въпреки че като момченце често си бе пожелавал някой ден да го види. Сега Дънкан съжаляваше, че желанието му се изпълни, но вече нямаше връщане назад.

Мърдок Мънзис, граф Минич, беше суров мъж, а вестта, която Дънкан трябваше да му предаде, не беше добра. Дали графът ще си изкара гнева на донеслия лошата новина? — питаше се угрижено Дънкан. Беше ли жълтицата, която му даде чужденецът, по-скъпа от собствения му живот?

Придружен от двама войници на графа, Дънкан влезе в голямата зала и неволно потрепери. През огромното помещение хвърли поглед към почетната маса, до която седеше графът.

Мърдок Мънзис беше яко скроен и внушаваше страх. Лицето му щеше да е дори приятно, ако не беше обезобразено от белег през едната буза. Всъщност хората се плашеха не от белега, а от очите на

графа. Студени, черни очи на змия, издаващи липса на каквото и да било състрадание.

„Как ще се оправят жена ми и децата ми без мен?“ — тровеше се Дънкан, докато войниците го водеха през залата. Не беше страхливец, но докато се приближаваше към почетната маса, краката му трепереха.

— Милорд — каза един от войниците, докато Дънкан се покланяше на графа. — Този мъж настоява да ви предаде някаква вест.

Мънзис погледна Дънкан и със задоволство установи, че под изпитателния му поглед човекът престъпва нервно от крак на крак.

— Какво имаш да кажеш?

— И-името ми е Д-Дънкан, господарю — изпелтечи той и бръкна в джоба за жълтицата. — Един чужденец ми даде ей това и вест за вас — Дънкан млъкна за миг. Устата му беше пресъхнала. Не можеше дума да изрече.

— Е, казвай де — изсумтя навъсено Мънзис.

— Макартър е отвлякъл лейди Шийна — изтърси арендаторът. — Държат я сега в замъка Дънридж.

— Лъжеш! — скочи Мънзис и от гняв лицето му стана на петна. Дънкан отстъпи уплашен. Войниците, които също се бояха от Мънзис, направиха и те крачка назад.

Внезапен шум при входа на залата спаси тримата мъже от гнева на господаря. Придружен от още един човек на графа, пратеник пристъпи бързо към почетната маса. Носеше ливреята на херцог Мъри, полубрата на кралицата.

— Милорд Мънзис?

Когато Мърдок кимна, пратеникът му подаде писмо.

Мънзис прочете бързо новината и вдигна поглед. От дълбочината на черните му змийски очи струеше смъртоносен гняв и той се закле с леден глас:

— Ще превърна в пустиня не само Дънридж, а целия Арджил.

19

Лятото дойде и слънцето светеше високо в небето. През юни от Единбург дойде новината, че кралица Мария е родила син наречен Джеймс. Но в Дънридж нямаха поводи за ликуване.

Между Иън Макартър и Мърдок Мънзис беше пламнала особено ожесточена война. В нея бяха въвлечени естествено и жените. Не им се разрешаваше да напускат постните стени и това ужасно дразнеше Бриджит, то се чувстваше все по-притеснена в толкова малката градина.

Една юлска сутрин Шийна видя случайно, че Бриджит се е запътила решително към конюшните.

— Бри — извика тя и изтича при нея. — Къде отиваш?

— Ще поаядя до езерото — отговори Бриджит. — Искаш ли да дойдеш?

— До езерото?

— Точно това казах.

— Но графът ни забрани...

— Графът е глупак — нацупи се Бриджит. — Не желая да ме третират в собствения ми дом като пленница. Е, идваш ли?

Бриджит тръгна и Шийна я последва до безлюдните конюшни. Те оседлаха сами конете си, яхнаха ги и препуснаха през външната порта.

Неочаквано пътят им бе преграден. Иън, Пърси и група войни на Макартъровци изпълваха входа. Връщаха се от полето, където бяха установили щетите, нанесени от хората на Мънзис през изминалата нощ.

— Мога ли да попитам закъде сте се запътили? — изръмжа Иън и хвана юздите на коня на Бриджит.

— Не е по силите ми да изпълнявам и занапред молбата ти да не напускам крепостта — заяви тя.

— Не беше молба, а заповед.

— Не съм твоя пленница.

— Ти си моя жена и ще ме слушаш — Бриджит дръпна предизвикателно юздите, но Иън ги държеше здраво. Гневните му черни очи се бореха мълчаливо с нейните. — Слез от коня и се прибирай — заповяда той.

Бриджит му хвърли унищожителен поглед и гордо се отдалечи.

Погледът на Иън се обърна към снаха му.

— Вие също, лейди Шийна.

Шийна погледна Пърси, който извърна очи, сякаш беше чужда жена. Шийна слезе унижена от коня и последва Бриджит.

— Не бива в никакъв случай да пускате дамите да излизат — извика Иън на стражите. — Ще направите необходимото, за да ги спрете.

— Непоносимо е вече... и идиотско — измърмори Бриджит, когато Шийна я настигна.

— Мъжът ми даже не ме защити — оплака се Шийна.

— Кълна се, че ще намеря начин да избягам от тази огромна, разпадаща се, срутваща се скала — заяви Бриджит, — та ако ще да се наложи да се прекача през стената.

— Конете изобщо не ни трябват — добави Шийна. — Можем и да повървим пеш, вместо да яздим.

— Уф! Доколкото познавам Иън, отдавна е наредил на стражите да ни попречат.

— Защо не се измъкнем през задната порта? — предложи Шийна.

— Я гледай, ама ти си била по-хитра и от мен — усмихна й се радостно Бриджит.

— Благодаря — ухили се Шийна.

— Докато Гленда е на урок при отец Каплан — предложи Бриджит, — ще се срещнем при портата. Ще се върнем преди някой да е забелязал, че ни няма.

Същия следобед, докато излизаше от голямата зала, Антония забеляза как Бриджит се промъква в края на коридора и се залепи за стената, за да я наблюдава.

Бриджит огледа внимателно градината и се шмугна през вратата. Антония я последва заинтригувана.

Вече в двора Бриджит се сниши зад редица от храсти, после хукна към задния край на градината и се скри зад едно дърво. Миг по-

късно напусна скривалището и се шмугна през задната врата на градината.

Антония стигна достатъчно бързо до отдалечената част на градината, за да види как Бриджит изчезва през задната врата. Какво, по дяволите, търси англичанката тук?

Любопитството ѝ надделя и Антония отвори задната врата. Нечия ръка се стрелна и я повлече.

— Ти какво търсиш тук, да те вземат мътните? — попита я побесняла Бриджит.

— Същия въпрос мога да ти задам и аз — отговори Антония и вирна високо нос. Поглеждаше ту Бриджит, ту Шийна, после пренебрежително Слай. — Ще кажа на Иън.

Бриджит извади от колана на полата си кинжал и го размаха под носа на русокосата.

— Идваш с нас.

— Къде отивате? — попита Антония.

— До езерото и обратно — отговори Шийна.

— Чудесно, идвам с вас.

— И си дръж устата — предупреди я Бриджит. — Няма да ни развалиш малкото удоволствие.

Трите се разходиха мълчаливо през гората и стигнаха до брега на страшното езеро, без някой да ги види. Жените и лисичето се разхождаха бавно и се наслаждаваха на летния ден.

Шийна по-скоро усети, отколкото чу тътена на подкови, обърна се и видя как козината на Слай щръкна на гърба му, животното изскимтя и се втурна към гората.

— Бягайте! — извика Шийна и хукна след животното.

Бриджит се обърна и видя конниците, които бързо се приближаваха. Носеха черно-белите наметала на клана Мънзис. Тя понечи да последва Шийна, но видя, че Антония тича паникьосана край брега.

— *Не!* — изкрещя Бриджит и се завтече подире ѝ. — *Тичай към гората!*

Нечия ръка сграбчи Бриджит през кръста и я вдигна високо.

— Пусни ме, копеле проклето — изкрещя тя и се забори с него. Юмрукът му я улучи по бузата и с това съпротивата ѝ приключи.

Здрачът бе угасил последните лилави лъчи светлина по западното небе, когато мъжете на Мънзис стигнаха с пленничките си замъка Уийм. На Бриджит, седнала на коня пред мъжа, който я отвлече, ѝ се струваше, че сънува все същия кошмарен сън. Болките в челюстта бяха единствената ѝ връзка с реалността. Когато стигнаха във вътрешния двор на Уийм, Бриджит се стегна и погледна Антония. Русокосата видимо трепереше от страх.

Войнствената група се спеша. Мъжът, който плени Бриджит, я смъкна грубо от коня и тя едва не падна на земята. Бриджит изсипа диви закани, но мъжът само се присмя на проявената от нея храброст. Сякаш му се бе закарала бълха.

Мъжът я хвана за ръката и я повлече навътре. Бриджит вече знаеше, че за дълги седмици ще ѝ останат сини петна. Друг мъж водеше зад нея Антония, следваха ги останалите войни.

Беше време за вечеря и голямата зала на Уийм беше претъпкана. Поведоха Бриджит през цялото помещение към почетната маса и тя веднага позна Мърдок Мънзис.

— Добър вечер, лейди — поздрави ги Мънзис и се усмихна хладно. — Добре дошли в дома ми.

Сломена от безизходното си положение, Антония беше необичайно мълчалива, но Бриджит отново прояви ината си. В края на краищата нали се отърва от отвличането в залива Мал. Защо да не избяга и от Уийм? Тя огледа пренебрежително залата.

— Значи това е гнездото на осите — каза презрително и зелените ѝ очи заблестяха предизвикателно.

Мънзис отметна глава и избухна в гръмогласен смях. Но в черните му змийски очи не се появиха весели искрици. Той стана, заобиколи масата и се изправи пред двете жени. Височината му сама по себе си действаше заплашително.

— Много се радвам да ви видя отново, графиньо — една от лапите му докосна кръвоизлива на брадичката на Бриджит. — Искам да ви се извиня за всяка неприятност, която са ви причинили хората ми — каза приятелски Мърдок, после попита, поглеждайки към Антония: — Кого сте ми довели?

— Това е лейди Антония — отговори Бриджит, — вдовицата на моя девер.

Мърдок пое ръката на Антония, вдигна я благовъзпитано към устните си, направи ѝ комплимент:

— Ако знаех, че в Дънридж живее толкова хубава жена отдавна да съм ви отвлякъл — Антония го гледаше безмълвно. — Наистина мога само да се радвам — продължи той, че ми гостуват две изключителни хубавици.

— Сигурно щяха да са много повече — намеси се Бриджит, пренебрегвайки всяка опасност, — ако разполагаете с достатъчно хора, които да кръстосват страната и да ги отвличат.

— Както виждам, пътуването ви е направило много раздразнителна — забеляза Мърдок. — Ще пожелаете може би да починете малко преди вечеря?

— Много бих желала да ни върнете в Дънридж.

— За съжаление в момента това е невъзможно. Ще напуснете Уийм едва когато сестра ми бъде отново тук с мен.

— Тц, тц, тц — подигра му се Бриджит. — Нима ще се опитате да разделите онова, което Бог е съединил?

— Какво искате да кажете?

— Шийна се омъжи за Пърси Макартър — съобщи му тя. — При това доброволно, ако смея да добавя. Ако не ми вярвате, попитайте хората си. Те ще ви кажат, че Шийна избяга веднага щом ги позна.

Погледът на Мърдок се стрелна мълниеносно към един от хората му, който кимна и отмести очи.

— Докато ние тук разговаряме — продължи хладно Бриджит, — мъжът ми е с хората си на път за Уийм. Ще ви сполети несполука, както и миналия път.

— Какъв минал път? — повтори недоумяващ Мърдок.

— Я не се правете на вода ненапита — измърмори Бриджит. — Нали по ваша заповед ме откараха на онази скала сред залива Мал. Какво нещастие за вас, че успех избягам.

— Вашият съпруг има изглежда много врагове — изсумтя Мърдок. — Всеки случай виновникът за онова, което разказахте, не съм аз — той изгледа Бриджит от глава до пети, прецени прелестите ѝ, засмя се язвително и добави: — Предпочитам да върша други работи с хубава жена. Махнете я от тук.

Горе затвориха Бриджит и Антония в една от спалните. Антония седна на ръба на леглото и се втренчи безизразно в пода. Бриджит се

заразхожда крайно възбудена напред-назад.

Прекосяваше стаята, обръщаше се и продължаваше да крачи. „Как да избягаме? — разсъждаваше Бриджит. Умът ѝ бе станал сякаш не по-малко безпомощен от тялото. А, ето. Ще застана зад вратата и ще надвия първия влязъл. Не, нищо няма да излезе. Би се наложило, докато бягаме, да се борим непрекъснато с някого.“

Погледът на Бриджит падна върху Антония. От нея не можеше да очаква помощ. Виж, ако братовчедът Магнус беше някъде наблизо, при някоя от мисиите си.

Ключът се завъртя в ключалката и миг по-късно вратата се отвори. Слугиня на средна възраст влезе с кофа димяща вода.

Жената сложи кофата на масата, до нея пешкири, после изгледа двете жени.

— Графът реши, че навярно ще пожелаете да се измиете преди вечеря — обясни тя. Бриджит я гледаше хладно. Изпълнените ѝ с омраза зелени очи внушиха такъв страх на жената, че тя се прекръсти и побърза да се оттегли, но преди това заключи вратата.

Като разбра, че бягство е невъзможно, Бриджит въздъхна и се отдаде на умората си. Седна на леглото и затвори очи, но мисълта за бягство не престана да се върти в главата ѝ.

Антония рязко стана, отиде до масата и си изми лицето. След като привърши тоалета си, се заразхожда из стаята.

Докато сновеше така, погледът на Антония падна върху Бриджит и изведнъж пресметлива мисъл ѝ мина през ума. „Мънзис не е женен, а пък аз съм привлекателна. Мога да го убедя да премахне англичанката. Ако Иън загуби, ще се омъжа за Мърдок и ще стана графиня на Минич. Ако Иън надвие, ще е свободен да ме направи графиня. Както и да се обърнат нещата, няма да загубя.“

Антония застана до леглото.

— Какво ще кажеш в свое оправдание, проклета английска курво?

Бриджит отвори леко очи — колкото две зелени цепки.

— Както виждам, оправила си се — коментира тя сухо.

— Ти си виновна.

— Аз ли съм виновна?

Зелените очи се отвориха широко.

— Да беше послушала Иън, сега нямаше да сме тук.

— Не ме обвинявай — Бриджит стана и се изправи пред Антония. — Да не се беше лепнала за нас, и ти сега нямаше да си тук. Да не беше хукнала като луда край брега, нямаше и аз да съм тук. Глупава, любопитна коза!

Бриджит се спусна към Антония.

— Дами! — Мърдок Мънзис стоеше облегнат на рамката на вратата. — Насилието не краси вашата женственост. Дойдох да ви заведе на вечеря — добави той приятелски и се вмъкна в стаята. — Изглеждате вече много по-добре, лейди Антония.

— Благодаря, милорд — усмихна му се тя.

— Вие също можехте междувременно да се поизмиете, графиньо — обърна се Мърдок към Бриджит.

— Реших да изчакам, за да вечерям после със съпруга си — заяви тя. — Той всеки миг ще е тук.

Мърдок се изсмя високо и предупреди:

— Ще умрете от глад, преди граф Дънридж да е стъпил поне с един крак в замъка Уийм.

— В такъв случай — изсъска като дива котка Бриджит, — ще седна в пъкъла на една трапеза с вас.

Доброто настроение на Мърдок изчезна и белегът на бузата му побеля от гняв. Едва сдържаше желанието си да удря Бриджит, докато тя се покори, и я гледаше мрачно.

— Както обичате — каза хладно, после се обърна към Антония и ѝ подаде усмихнат ръка. — Но вие сигурно ще вечеряте с мен?

Антония отговори на усмивката му и го хвана под ръка. Двамата излязоха от стаята.

— Антония! — изсъска Бриджит и заудря с юмруци по вратата. — Предателка!

Зажаднели устни се наведоха над Бриджит и покриха с дива страст устните ѝ.

— Иън — прошепна тя до устните. „Сигурно е сън“, помисли си Бриджит и бавно се събуди, но натискът върху устните ѝ не изчезна. Тя отвори широко очи, в които веднага припламна ужас. Мърдок Мънзис я целуваше.

Мърдок се ухили подигравателно на ужасеното ѝ лице и прокара леко пръст по бузата ѝ. Когато понечи да очертае контурите на разтворените ѝ от целувката устни, Бриджит ухапа пръста.

— Ах, малка вещице! — изрева той и отскочи. Бриджит се измъкна откъм другия край от леглото и се дръпна колкото можа. Масата я лишаваше от всяка друга възможност.

Мърдок стоеше навъсен и я наблюдаваше. През прозореца зад него първите слънчеви лъчи изтанцуваха в стаята и Бриджит разбра, че се зазорява.

За да допълни раната на Мърдок с обида, Бриджит избърса уста с ръкава на блузата и тръсна сякаш заразения ръкав. С гърлено ръмжене Мърдок се приближи на опасно разстояние до нея.

— Останете, където сте — предупреди го Бриджит, — или ще посегна на себе си. Тогава няма да имате пленница.

— Забравихте лейди Антония?

— Съпругът ми няма да се трогне, ако задържите Антония. Тъкмо обратното, ще му направите услуга.

— Колко странно — отбеляза Мърдок. — Антония много се стара да ме убеди да ви убия.

— Къде е тя? — любопитства Бриджит. — Какво сте ѝ сторил?

— Прекарахме с нея чудесна, макар и много уморителна, нощ в стаята ми. Госпожата още е в леглото — като видя израза на лицето на Бриджит, Мърдок се разсмя. — Няма защо да сте толкова шокирана, миличка. Тя с такава готовност разтвори крака. Въпреки това не я убих на заранта, както го е сторил покойният ви свекър с леля ми.

— Какво?

— Не може да не знаете как е започнала враждата между нашите кланове. Блек Джек отвлякъл леля ми, обезчестил я, а после я убил.

— Вие сте долен лъжец.

— Мислете каквото си щете — сви рамене Мърдок. — Но кажете, какво смятате да направите, за да си спасите живота?

Стомахът на Бриджит се сви от страх, но гласът ѝ остана силен и равен.

— Ако ме докоснете, ще ви убия — закани се тя.

— Треперя от страх — изкикоти се той. Убеден, че храбростта ѝ е престорена, пристъпи напред.

Без да го изпуска от поглед, Бриджит посегна зад гърба си. Затърси слепешката по масата нещо, с което да нападне. С мълниеносно движение грабна кофата и плисна изстиналата вода в лицето му.

— Имате късмет, че ценя темпераментните жени — каза Мърдок и се отдръпна сдържано. — Става още по-приятно, когато най-сетне ти се отдадат — той тръгна към вратата, добавяйки: — Засега ще ви оставя на мира.

Докато прекосяваше голямата зала към почетната маса, Мърдок ругаеше импулсивността на жените. Седна и огледа ранения си пръст. Наблизо група негови хора се бяха увлекли в разкази за лов. Лов на жени, помисли си Мърдок и крива усмивка проясни лицето му. Заповяда на две слугини да доведат гостенките в залата.

Малко по-късно довякоха Бриджит и я поведоха към почетната маса.

— Предателка! — изсъска тя, когато Антония се изправи до нея.

— Моля всички за внимание — извика Мърдок на хората си. После заобиколи масата и отиде при пленничките. Наведе със злобна усмивка глава: — Добро утро, госпожи.

Антония отвърна на усмивката му. Втренченият поглед на Бриджит беше по-студен от виелица в шотландските планини.

— За удоволствие и развлечение на воините си, но, разбира се, и за свое собствено, уреждам лов на жени — обяви Мърдок. — Ние ще сме ловците, а вие, дами, дивечът.

— Н-но... — понечи Антония да протестира.

Мърдок протегна ръка я и удари. Антония се олюля към Бриджит, която я удържа.

— Ами ако откажем? — попита предизвикателно Бриджит.

— Не поставяйте подобни въпроси — отговори той, — ако не желаете да чуete отговора.

— Повтарям: Какво ще стане, ако откажем?

— Откажете се от негативизма си. Гледайте на лова като на шанс да избягате.

— Искате да ни убиете?

— О, момиче! Колко черна е душата ми според вас! — възкликна престорено разочарован Мърдок. Той я вгледа нахално от глава до пети и заяви: — Жената е създадена за удоволствие на мъжа, а не за да бъде ранявана.

— Значи ще бъдем изнасилени, така ли? — вдигна вежди Бриджит.

Гадният смях на Мърдок беше единственият отговор.

— Достатъчно! — изсумтя той. — Съблечете се!

— Умолявам ви... — изхленчи Антония и сълзи се застичаха по лицето ѝ.

Мърдок извади кинжал и го насочи към нея. Острият връх докосна шията ѝ.

— Дръжте си устата — заповяда той — и се съблечете.

Антония разкопча с трепереци пръсти колана на полата и я остави да падне. После съблече презглава блузата и остана по бельо. Мъжете побесняха. С крясъци и свиркане задумкаха с ръце по масата.

— А сега обувките и чорапите — заповяда Мърдок. Когато тя се покори, той хвърли дантелените ѝ жартиери и дивата тълпа мъже се заборичкаха кой да ги хване.

Мърдок се изсмя вулгарно. Погледът му се насочи към Бриджит.

— Ваш ред е, графиньо.

— Направи го сам.

Мърдок я шамароса с все сила и Бриджит се строполи на пода. От устата ѝ потече кръв.

— Не разбирам как Макартър успява да я кара с вас и голямата ви уста — изсъска той, — но ще разберете, че аз не съм толкова мекосърдечен — и той направи знак на двете слугини.

Бриджит извърна с мъка глава. Накара се да стане и миг по-късно жените бяха ѝ съблекли полата и блузата, бяха изули обувките и чорапите. Бриджит беше вече само по бельо.

Мърдок я поглъщаше с очи и не можа да се сдържи да не ѝ стисне гърдите.

— Имате тридесет минути, за да изчезнете — каза той, сочейки вратата на залата, — после ще ви подгоним.

— Хайде! — каза Бриджит, но Антония стоеше вцепенена от страх. Бриджит хвана етърва си за ръка и я изведе от залата.

— С русата можете да правите каквото си щете — каза Мърдок на мъжете, — но червенокосата е за мен. Който го забрави, е мъртъв.

Кожата по ръцете на Бриджит настръхна, когато излязоха на двора. По дяволите, прокле тя на ум. Според календара беше лято, но твърде студено, за да тичат полуголи през гората.

Бриджит хвърли на Антония пренебрежителен поглед и вече знаеше, че глезената ѝ етърва само ще ги забави. Ако имат късмет, преди да са изминали тридесетте минути, тъкмо ще са напуснали близката околност на замъка, осъзна тя потиснато.

С Антония за опашка Бриджит хукна бързо към външния двор и през него към портата. По заповед на графа стражите пуснаха жените да минат.

— Не зная какво ще правят другите — каза един от стражите и се облиза очаквателно, — но само графът да мине през портата, и се присъединявам към лова.

— А кой ще брани Уийм? — попита втори. — Ако ония от Дънридж нападнат, докато...

— Отбраната на Уийм може да върви по дяволите — изплю се първият. — Ако графът се чувстваше застрашен от Макартър, нямаше да ни предлага женските му.

— Прав си — намеси се трети. — Защо да не си направим и ние кефа?

— Никога не съм спал с лейди от благородническо потекло — каза, вече убеден от останалите, вторият мъж.

— Ще ми се да опитам като какво е.

— Тъй де, графът няма да ни изпотрепе, ако си напуснем постове — разсъждаваше първият страж.

— Значи решено — заключи третият. — Отиваме.

Щом минаха портата, Антония спря ужасно уплашена и се заколеба дали да продължи да тича. Бриджит се обърна и я закле да продължи.

— Не мога — изкрещя Антония.

Бриджит разтърси грубо етърва си за раменете, после я удари по бузата, по която се стичаха сълзи.

— Чуй ме сега — извика тя. — Наистина ли искаш тези грубияни да те спипат?

Антония отвори широко очи. Поклати енергично русата си глава.

— Ще влезем, ей там, в гората — каза Бриджит. — Като изчезнем от очите им, ще се върнем назад и ще се скрием на отвъдната страна на езерото.

— На езерото?

Бриджит кимна.

— Зад Уийм има езеро. Видях го от прозореца. Щом се стъмни, те ще спрат лова и тогава ще поемем към Дънридж.

— Ама ще замръзнем.

— Глупачка! — изсумтя Бриджит. — Не знаеш ли, че Иън отдавна е на път за Уийм? Ще го срещнем много преди да сме премръзнали. Хайде, тръгвай.

Когато двете се шумгнаха в гората южно от Уийм, Бриджит тръгна напред. Вече извън полезрението на стражите, се отбиха от пътя и навлязоха в гъсталака. На равномерни разстояния Бриджит поглеждаше назад да види къде е Антония. Шотландската хубавица не беше свикнала с физически усилия и скоро се умори, усети и бодежи в хълбока.

— Бри! — извика Антония, когато се спъна и падна. Бриджит се върна, проклинайки, при нея. Какво друго можеше да направи? Да изостави Антония?

— Ранена ли си? — попита.

Очите на Антония бяха плувнали в сълзи.

— Навехнах си глезена, освен това имам ужасни бодежи в хълбока.

Бриджит ѝ помогна да стане.

— Прегърни ме през рамото.

— Не мога — скимтеше Антония. — Защо не спасиш само себе си?

Изкушена да направи точно това, Бриджит се поколеба за миг и погледите им се срещнаха. Етърва ѝ нямаше скрупули и не можеше да си представи, че други хора не са безчувствени като нея. На мястото на Бриджит Антония отдавна да е опитала да се погрижи само за собствената си сигурност.

— Е?

— Дръж си устата — изсъска Бриджит.

— Защо не ме изоставиш? — повтори Антония.

— От страх духът ти да не се върне и да не ме преследва до края на дните ми. Много благодаря.

Див, радостен вик изкънтя в далечината. Двете жени се вцепениха и стомасите им се свиха от страх.

— Псетата на сатаната са открили следите ни — установи разтревожена Бриджит. — Но тридесетте минути не може да са изтекли. Онова копеле ни измами.

— Портата е отворена и не виждам стражи — каза Пърси. — Мислиш ли, че е клопка?

Иън сви навъсено рамене.

— Капан или не, аз влизам.

Хората на Макартъровци бяха стигнали замъка Уийм и се бяха разделили под закрилата на гъстата гора две групи. Иън и Пърси водеха основната група гората, стигаща до портите на Уийм. Дъги и Джейми водеха по-малка група, която заобиколи възвишението и стигна до задната порта.

— Дъги трябва да е вече на поста си — каза Пърси.

Иън кимна.

— Този път Мънзис няма да ни избяга. Съжалявам, че не мога да го убия два пъти.

Иън извади меча и го вдигна високо във въздуха, за да даде знак на хората си. После пришпори коня и препусна напред. Мъжете му го последваха с оголени мечове. Напуснали закрилата на гората, бяха вече сериозно изложени на нападения със стрели, но по стените на крепостта Уийм не се появи нито един защитник.

Макартъровци приближиха възвишението, но всички остана странно и страховито тихо. Не се виждаше жив човек.

— Тук нещо не е наред. Нека хората ни влязат първи.

— Бри е моя съпруга.

Иън и Пърси влязоха един до друг в двора. И там не се случи нищо. Докато прекосяваха външния двор, нещо се шумгуна като стрела между конете им.

— Слай! — извика с доста висок шепот Пърси.

Устните на Иън трепнаха в усмивка.

— Тоя разбойник явно ни е последвал.

Иън препусна и огледа целия вътрешен двор. Къде е Мънзис? Къде са Бриджит и Антония?

Иън скочи от коня. Същото направиха и хората му, макар и неохотно, защото бяха сигурни, че в следващия миг ще ги нападнат. Приглушените шумове на скрито коварство ги караха да очакват надвиснала заплаха, но шумът беше вдигнат от хората на Дъги, приближили откъм задната порта.

— Не мога да повярвам на очите си — каза Дъги на Иън.

— Искаш да кажеш, на онова, което очите ни не виждат — поправи го Джейми. — От това място ми полазиха тръпки по гърба — като го чуха, мнозина от хората на Макартъровци се прекръстиха.

С Иън начело хората влязоха в преддверието на замъка Уийм.

Надушил слаба следа от позната миризма, Слай се шмугна край тях и изчезна зад една врата. Вече знаеше, Бриджит е някъде тук.

— Диво животно! — изписка женски глас.

Макартъровци последваха Слай и се озоваха в просторна зала. Беше празна, като се изключат двете слугини и икономът, който възкликна:

— Макартър!

— Макартър — изръмжа Иън и насочи мечата си към него. — Къде е господарят ти?

— Ам-м-ма ние сме тук с-само с-слуги — изпелтечи мъжът. — Графът е на лов.

— На лов? — повтори недоверчиво Иън. — Искаш да ме накараш да повярвам, че е отишъл на лов, оставяйки Уийм незащитен?

— Истина е, кълна се.

— Предай ни пленничките! — заповяда Иън.

— Н-не м-мога.

Иън присви опасно очи. Хвърли бърз поглед към Дъги и Джейми и двамата хванаха мъжа за ръцете.

— Отрежете му пишката — заповяда брутално Иън.

— Я виж! — извика Пърси и коленичи до Слай. От муцуната на лисичето висеше женска дреха.

Иън я огледа и изпита облекчение, когато не откри следи от кръв.

— Бри беше с тази блуза — каза той и изразът на лицето му внушаваше по-силен страх от това на Мънзис в най-лошите му мигове. Иън пристъпи към икономата и изсумтя: — Аз лично ще отрежа пишката на този мъж.

— Чакайте! — изскимтя икономът и сълзи от страх да не изгуби мъжествеността си, потекоха по бузите му. — Дамите не са тук.

— Тогава къде са?

— Не съм сигурен. Графът им заповяда да се съблекат и да напуснат замъка. Сега е на лов за тях, за да си направи кефа.

— Да, милорд — потвърди една от жените. — Графът каза, че неговите мъже могат да вземат двете госпожи, нали разбирате какво искам да кажа. Стражите сигурно са се полакомили и са хукнали и те да ловуват.

Със Слай по петите, Иън изхвърча с проклетия от залата. Войните му го последваха.

— Джейми — заповяда на двора Иън, — ти ще останеш с групата си тук, в случай че се върнат — Иън вдигна Слай, притисна лисичето към себе си и му заповяда: — Намери Бри, Слай. Намери Бри.

Лисичето скочи от ръцете му и се втурна към външния двор. Хората на Макартъровци яхнаха конете и го последваха.

Диви викове на необузdana мъжка похот раздираха въздуха на опасно близко разстояние. Като ги чу, Антония изскимтя като ранено животно. От голямото напрежение Бриджит се спъна, защото й се налагаше да влачи Антония. Още няколко крачки, каза си тя, без да се замисля, че извън гората ще са много по-уязвими.

— Езерото — каза Бриджит и излезе от гората. Двете се завлачиха мъчително бавно край брега, търсейки подходящо убежище.

— Помощ! — силни ръце откъснаха Антония от Бриджит.

— Проклет негодник! — изсъска Бриджит като подивяло животно. Тя хвана ръката на Антония и задърпа с все сила. Когато това не помогна, се нахвърли ожесточено върху мъжа — тя го риташе, дращеше и го хапеше. Мъжът я махна от себе си, сякаш беше нахална муха, и тя се озова с лице в тревата. Твърдо решена да спаси Антония,

Бриджит се опита да стане, но замря, защото видя до главата си чифт лъснати черни ботуши.

— Позволете, графиньо — гласът на Мърдок беше изпълнен със саркастично презрение. Той се наведе да вземе плячката си.

С ловко движение Бриджит заби пръсти в очите му и се отърколи встрани. Скочи на крака и побягна. Мърдок се съвзе и хукна, подире ѝ. С червената си коса, развята лудо на вятъра, Бриджит приличаше на подплашена горска нимфа, побягнала край езерото. Две крачки зад нея Мърдок протегна ръка, хвана червената ѝ грива и я дръпна брутално. Бриджит изкрещя от ужасната болка и се спъна.

— Вещица — изръмжа Мърдок, обърна я към себе си и я удари толкова силно, че тя падна. Той разпаса колана си.

— Иън! — извика отчаяно Бриджит. Причерня ѝ и тя не видя преградния огън от стрели, пуснати от хората на Макартър, които долетяха откъм гората.

— Бри — някой шепнеше името ѝ. Бриджит отвори очи и видя загриженото лице на мъжа си.

Иън се усмихна облекчено и я прегърна закрилнически.

— Ранена ли си? — попита той, когато тя се разплака.

Бриджит се вкопчи в него и поклати глава. После се облегна на гърдите му и затвори очи.

Мяс! Нещо мокро облиза солените сълзи от бузата ѝ.

— Слай! — извика Бриджит и отвори очи.

— Ако още не си го забелязал, братко — прозвуча гласът на Пърси до тях, — жена ти е почти гола — подаде разсмян на Иън одеяло и се отдалечи.

— Антония? — попита Бриджит с лице поруменяло от смущение.

Иън поклати глава.

— Улучи я стрела, но не е страдала.

— Мънзис?

— Той вече няма да ни създава неприятности.

Иън я уви в одеялото и я вдигна, на ръце. Взря се дълбоко в очите ѝ и попита, вдигнал високо вежди:

— Сега разбра ли какво става, когато не ме слушаш?

— Вече винаги ще те слушам — закле се Бриджит и прегърна шията му.

Устните на Иън трепнаха.

— Знаеш не по-зле от мен, скъпа, че лъжата е не по-малък грях от непослушанието.

ЕПИЛОГ

Замъкът Единбург, декември 1566 г.

— Побързай, моля те.

Бриджит долови нетърпението в гласа на съпруга си и го погледна крадешком. Иън беше мъжествен и красив. Носеше празничната черно-зелена пола на Макартъровци, бяла копринена риза и черно кадифено наметало. Стоеше, смръщил чело, до камината и я наблюдаваше. А Бриджит се усмихна спокойно и го подразни:

— Да ти е казал вече някой, че имаш великолепно оформени крака? Като зърна прасците ти, цяла изтръпвам.

— Не ме ядосвай, Бри — предупреди я Иън. — Не можеш ли да побързаш?

— Подай ми роклята, моля те — в следващия миг той беше вече до нея, понесъл новата ѝ придворна дреха, рокля от тъмнозелена коприна. — Облечи ми я през главата — помоли го Бриджит, — но не ми разваляй прическата. Да не се наложи да почна всичко отначало.

— По каква причина трябва аз, граф Дънридж, да играя ролята на твоя камериерка? — попита той ядосан. — Защо не доведе Спринг?

Отговорът на Бриджит се изгуби в гънките на роклята.

— Какво? — попита той.

— Казах — повтори Бриджит и изплува над дрехата да си поеме въздух. — Казах, че Спринг е в началото на бременността си.

— Е, и?

— Ами налага ѝ се непрекъснато да повръща. Навсякъде и по всяко време.

— О!

— Спринг, Шийна, Ейприл, и трите са бременни — каза Бриджит. — Това ще е наистина година на бебетата.

— Не забравяй и себе си — ухили се Иън и потупа издутия ѝ корем. — Едва са минали пет месеца, и ти вече ще се пръснеш. Сигурно пак ще е момче.

— Четири от нас бременни по едно и също време. Понякога се питам дали вятърът не е довял нещо.

Иън избухна в гръмогласен смях, после изтърси:

— Не ставай глупава. Аз се погрижих коремът ти да набъбне, не вятърът. Обърни се сега да се преборя с копчетата.

— Едно е сигурно — каза Бриджит и се обърна с гръб към него, — ще изгоря проклетото походно легло.

Зад гърба ѝ Иън отново се засмя.

— Не си бременна и от походното легло.

— Да, но и то много допринесе.

След като изпълни задачата си, Иън я обърна бавно към себе си и я целуна по връхчето на носа.

— Никога не си изглеждала по-добре, сладка моя.

— Но походното легло ще изчезне — Бриджит се обърна, за да се види в стенното огледало. Всичко е наред, реши тя, но смръщи чело, като видя в профил изпъкналия си корем!

— Ако не тръгнем веднага — каза Иън и сподави усмивка, — ще закъснеем за посвещението на Пърси.

— Само като си представя, че Пърси ще носи титлата на Мърдок и ще живее в Уийм! — каза Бриджит. — Питам се какво ли би казал Блек Джек. Все още не разбирам как е възможно.

— По силата на шотландските закони и с благосклонното разрешение на кралицата — обясни той. — Когато един мъж се жени за наследничка, той може да получи титлите и земите на нейното семейство. От днес Пърси ще бъде граф Минич, а замъкът Уийм ще е неговият дом.

— Ние, англичаните, не вършим такива неща.

Иън повдигна брадичката ѝ и се взря с много любов в смарагдовозелените ѝ очи.

— Вие, англичаните, сте варвари.

Бриджит не намери отговора му за смешен, но не отвърна на обидата.

— Как е започнала всъщност враждата с клана Мънзис? — попита тя. — Блек Джек наистина ли е отвлякъл леля му?

— Не, въпреки че Мърдок може и да е повярвал в това.

— Какво е станало всъщност?

— Блек Джек нито е отвличал лелята на Мънзис, нито я е убивал. Но до смъртта на херцог Арджил не мога, за съжаление, да ти кажа нищо повече — отговори той и я поведе към вратата. — Ще ми вярваш ли дотогава?

— Да.

Иън отвори вратата, двамата понечиха едновременно да минат през нея, но не стана. Отстъпиха назад и се спогледаха.

Бриджит се разсмя и посочи вратата.

— Има стара английска поговорка точно за такава ситуация.

— А именно?

Бриджит прескочи бързо прага, после се обърна. Потри кръглия си корем и каза:

— „Който е с корем, минава пръв, който няма корем, го следва.“ Какво ще кажеш, мой победоносни графе?

Иън последва разсмян Бриджит през прага и затвори вратата. После я привлече в обятията си и я целуна така, че й секна дъхът.

— Обичам те — прошепна той и я ухапа леко по толкова примамливата долна устна, после добави: — Можех и много по-добре да те любя, ако не беше толкова дебела.

— Ооо!

Издание:

Патриша Грасо. Шотландска красавица

ИК „Ирис“, София, 1999

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-037-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.